

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2004/33 (25) ● 21 Ağustos 2004 ● 500 000 TL

*Irak'ta
işgal, katliam ve
direniş sürüyor!..*

**Direnene
halklar
kazanacak!**

3. sayfa...
Saflaştırılan ve
ayrıştırılan direniş,
er ya da geç
zaferi de
kazanacaktır!

4. sayfa...
Venezüellalı iflçi ve
emekçiler
bir kez daha
C&A'nın kirli
planlarını bozdular

6. sayfa...
Kürt halkı onurunu
ve değerlerini
korumayı
başlayacaktır!

8. sayfa...
17 Ağustos
depreminin 5.
yılında yaralar
kanamaya devam
ediyor...

Orta sayfa...
D&SK'in 12 Eylül
kampanyası
üzerine...

DİSK'in 12 Eylül kampanyası üzerine...

Zincirin halkası olanlar onu pa

12 Eylül ve DİSK

Bilindiği gibi, DİSK'in tarihinde 12 Eylül 1980 askeri cuntasının çok özel bir yeri vardır. O dönem işçi sınıfının sendikal alandaki en önemli mevzisi durumunda olan DİSK, sınıf hareketini ezme kararlılığındaki 12 Eylül cuntasının öncelikli hedeflerinden biri olmuştur.

O dönem DİSK, sınıfın özellikle mücadeleci kesimleri içinde önemli düzeyde örgütlü durumdaydı. Yığınları cuntaya karşı mücadeleye çağırma ve bu mücadeleye önderlik etme imkanları yabana atılamayacak düzeydeydi. Ancak DİSK yönetimi bu görevin altına girmekten kaçındı.

Cuntacılar, sonradan yaptıkları kimi konuşmalarda ortaya koydukları gibi, darbeye karşı sınıf hareketi cephesinden, özellikle de DİSK'te örgütlü kesimlerden belli bir direniş olacağını düşünüyorlar, bu yüzden bir parça da temkinli davranıyorlardı. Fakat yöneticilerinin böyle bir niyet içinde olmadığını anladıktan itibaren DİSK'e dönük saldırıyı da ağırlaştırdılar. Darbeden tam iki gün sonra DİSK yöneticilerini teslim olmaya çağırdılar. DİSK yöneticilerinin ezici bir bölümü cuntanın bu çağrısına uydu, teslim olmak için sıkıyönetim komutanlığının önünde kuyruğa girdiler. Ancak bundan sonradır ki 18 Eylül'de yayınlanan 8 numaralı MGK kararıyla DİSK'in tüm malvarlığına el konuldu.

Sıkıyönetim mahkemelerinde DİSK'i ve sınıf hareketini savunan, cuntayı teşhir eden sendikacılar da oldu. Fakat bunların tutumu, darbeye teslim olmanın yarattığı büyük kırılmayı onarabilecek çapta sonuçlar üretmedi. 12 Eylül karşısında yöneticilerin sergilediği bu teslimiyetçi tutum, sonraki dönemde DİSK'in kaderini belirledi. 10 yıldan fazla bir zaman yasaklı kalan DİSK, yeniden açıldığında 12 Eylül öncesi dönemde sergilediği mücadeleci kimlikten artık önemli ölçüde kopmuş durumdaydı.

“30 yıl sizi çok değiştirmiş”

Mücadeleci kimlikten uzaklaşmış, “çağdaş sendikacılığı” kendine rehber edinmiş bu yeni DİSK sermaye sözcüleri tarafından sık sık övgü konusu yapılar oldu. Örneğin 1997 yılında, en azılı işçi düşmanlarından sermayedar Refik Baydur, DİSK'in 30. kuruluş yıldönümü kutlamalarına katıldı. Kendisini can kulağıyla dinleyen DİSK yöneticilerine, “30 yıl sizi çok değiştirmiş” diye seslendi.

Sistemli örgütsüzleştirme saldırılarının sendikaları hızla erittiği son 10 yıllık dönemde, DİSK de dahil konfederasyon yönetimlerinin işbirlikçi, ihanetçi pratikleri sermayenin işini daha da kolaylaştırdı. Sendikalar belli istisnalar dışında işçi sınıfının çıkarlarını savunan örgütler olmaktan çıktılar, sermaye adına işçileri denetim altında tutmanın birer aracı haline geldiler.

Öte yandan DİSK işçi sınıfı içinde yeniden örgütlenmeye çalışıyordu. Eski DİSK'ten kalan mücadele mirası sayesinde işçi sınıfının küçümsenemeyecek bir kesimi çağrılara yanıt verdi, yeniden DİSK'e bağlı sendikalarda örgütlendi. Fakat süreç içinde işçilerin DİSK'e bağlı umutları giderek

zayıfladı. Çünkü yaşananlar, DİSK'in diğer konfederasyonlardan hemen hiçbir farkının kalmadığını ortaya koyuyordu. Özellikle '90'lı yılların ikinci yarısından itibaren işçi sınıfının sendikalara güveni giderek azaldı. Hem sermayenin saldırıları hem de sendika yönetimlerinin güven vermeyen duruşları yüzünden sendikaların üye sayıları son yıllarda iyiden iyiye azaldı. Birçok sendika bitme noktasına geldi.

İşçiler, uzlaşmacı ve ihanetçi tutumlar nedeniyle DİSK bürokratlarına güvenini yitirdi

Hem bugüne kadarki kötü gidişin sorumlusu yöneticiler, hem de DİSK içinde olup da sınıf hareketi adına sorumluluk duyanlar, DİSK'in içinde bulunduğu durumdan rahatsızlar. Sınıf hareketine karşı sorumluluk duygusuyla konuya yaklaşanlar, iyi niyetli bir tutumla, DİSK'in kötüye gidişinin sebebinin mücadeleci geleneğin terkedilmesinden kaynaklandığını, bu duruma son vermek için de eski DİSK'in canlandırılması gerektiğini düşünüyorlar. Eski DİSK'in canlandırılması fikri son genel kurullarda görüldüğü gibi tabanda giderek yayılan bir görüş durumunda.

Yıllardır DİSK'in başında olan ve bu başaşağı gidişin temel sorumlusu olan Süleyman Çelebi ve ekibi, son genel kurulda tabandaki mücadele isteginin öne çıkardığı sendika yönetimleriyle ortak bir yönetim oluşturdu ve bu sayede yönetimde kalmayı başardı. Şimdi de, tabandaki eski mücadeleci çizgiye duyulan özlemi, kendi konumunu korumanın bir imkanına çevirmek için kolları sıvamış bulunuyor. Son zamanlarda gündeme getirilen “Emekçileri saran 12 Eylül zincirleri kırılacak” kampanyası da bu amaca hizmet ediyor.

DİSK'in yeniden açılmasının üzerinden 14 yıl geçti. 12 Eylül'ün ancak şimdi bir “hesaplaşma” konusu yapılmasının gerçek nedeni ise Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesine dönük beklentiler. DİSK yönetimi, böyle bir kampanyaya soyunurken Avrupa Birliği'ne güveniyor. Sermayenin AB'ye giriş adına

yasalarda bir takım rötuşlar yapması bu bürokratlara, 12 Eylül'e birkaç laf söylemek için ihtiyaç duydukları cesareti veriyor.

Ama bütün yaptıkları ve yapacakları da zaten bu; birkaç laf söylemek. 12 Eylül'e karşı esaslı bir mücadele bu bayların gündeminde bulunmuyor. Dedikimiz gibi onların asıl derdi, tabandaki eski mücadeleci DİSK'e olan özlemin ve 12 Eylül'e dönük tepkinin meyvelerini toplamak, bu sayede koltuklarını korumak.

Kampanyanın şu andaki gidişatı da bu söylediklerimizi doğrulayacak nitelikte. 21 Temmuz tarihli Başkanlar Kurulu toplantısından sonra kampanya resmen başlatıldı. Ve şu ana kadar bir dizi bölgede temsilciler kurulu toplantıları yapıldı, Süleyman Çelebi bütün toplantılara katıldı ve ateşli konuşmalar yaptı. İşçileri tekrar tekrar mücadeleye çağırdı. Ancak işçiler Süleyman Çelebi'nin sözlerine değil de gözlerine bakmış olmalı ki, bu mücadele çağrıları pek yanıt bulmadı. Eylül ayına kadar giderek güçlendirileceği söylenen kampanya tabandaki işçiler tarafından en azından şimdilik sahiplenilmedi.

Son yıllarda yaşanan bunca ihanet ve hayal kırıklığından sonra tabanın daha farklı bir davranış içine girmesi de beklenemezdi. İşçiler, yıllardır ortaya koyduğu uzlaşmacı, sınıf işbirlikçisi ve ihanetçi tutumlar nedeniyle DİSK yönetimine güvenini büyük ölçüde yitirdi. Kampanyanın sahiplenişinde ortaya konan zayıflık esas olarak buradan kaynaklanıyor

Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz!

DİSK yönetimi işçilerin güvenini yitirmek için son yıllarda ne gerekiyorsa fazlasıyla yaptı. Diğer konfederasyonlar satış sözleşmesine imza atıyorsa DİSK de attı. Diğer konfederasyonlar sorunları çözmek için patronla, hükümetle utanç verici pazarlıklar içine giriyorsa DİSK de aynısını yaptı. Çıkarlarını korumak için DİSK çatısı altında örgütlenmeye çalışan işçiler çoğu durumda DİSK'in ihanetiyle karşılaştılar.

Bunun son somut örneği Castleblair'de yaşandı. Süleyman Çelebi ve DİSK-Tekstil yöneticileri

parçalama gücü gösteremezler!

Castleblair'de DİSK tarihine utanç verici bir sayfa daha eklediler. Burada da satış sözleşmesine imza atmakla kalmadılar, fabrikada sendikal örgütlenmeyi sağlayan öncü işçilerin tasfiyesine çanak tuttular. Dahası onların haklarını ve örgütlülüklerini korumak için yürüttüğü direnişe karşı pervasızca bir karalama kampanyasına girişmekte sakınca görmediler. Açıkça işçi düşmanlığına soyundular.

Bütün bunlar işçi sınıfının gözleri önünde yapıldı. Castleblair işçileri ısrarla sendikal örgütlenmelerine sahip çıkmalarına ve yöneticileri göreve çağırmalarına rağmen, Süleyman Çelebi ve avanesi sözüm ona 12 Eylül'e karşı mücadeleyi örgütlemek için toplantıdan toplantıya koşmakla meşguldü.

Zincirin halkaları olanlar onu parçalayamaz

12 Eylül, o dönemki mevcut sınıf hareketini önemli ölçüde ezdi. 12 Eylül'den sonra birçok bakımdan farklı bir sınıf hareketi ve yeni koşullara uygun bir sendikacılık hareketi oluştu. Bu yeni sendikacılık hareketi, 12 Eylül'e karşı mücadele içinde değil, tam tersine ona alkış tutarak ya da ondan icazet dilenerek, onun kalıplarına kendini uydurarak oluştu. Bugün DİSK içinde eski DİSK'in geleneklerine dair özlemler ne denli güçlü olursa olsun, gerçek şudur ki '91'den sonra faaliyetine izin verilen DİSK, 12 Eylül sisteminin yarattığı sendikacılığın kendine özgü bir parçasıdır. İçinde ilericilerin, devrimcilerin olması gelecek için umut kaynağı olabilir, ama bu DİSK'in son 14 yıldır sınıf mücadelesinde oynadığı olumsuz rolü ortadan kaldırmaz.

Sermaye sendikaları sınıfı denetim altına almanın bir aracı olarak kullanmak istemiştir, 12 Eylül'le bunun yolunu düzlemiştir. 12 Eylül'e karşı direnmeyen DİSK, diğerleriyle aynı ölçüde olmasa da kendini sermayeye kullanırmıştır. DİSK'teki bu yönetim ve sendikacılık anlayışı, çoktandır sınıf hareketinin engellerinden biri haline gelmiştir. Yani DİSK'e hakim sendikal çizginin kendisi, Süleyman Çelebi'nin toplantılarda "kıracağız, parçalayacağız" dediği zincirin belki de en sağlam halkalarından birisidir.

Halkanın zincire başkaldırdığı, onu parçaladığı görülmemiştir. Ancak bu, işçi ve emekçileri kuşatan sermaye gericiliğinin ve 12 Eylül düzeninin oluşturduğu zincirin hiç kırılmayacağı anlamına da gelmez. Bu zinciri kıracak iradenin ilk filizlerini görmek isteyenler mücadelenin kalbinin attığı grev ve direniş yerlerine gitmelidir. Saldırılarına ve ihanete inat direnişlerini sürdüren Castleblair işçilerinin gözlerine bakanlar bu iradeyi göreceklerdir.

'80 öncesi DİSK ve '80 sonrası sol sendika bürokrasisi

İşçi sınıfının iktisadi çıkarları ve bu çıkarlarla bağlantılı kısmi demokratik istemleri için mücadele yürütmek -eski DİSK'in işçi sınıfı hareketi tarihi içinde oynadığı rol sanıyoruz en iyi böyle özetlenebilir. Hızlı kapitalist gelişmenin sosyo-politik sonuçlarının kendini her alanda göstermeye başladığı '60'lı yıllar, aynı zamanda, işçi sınıfının aşırı sömürüye ve kötü çalışma koşullarına karşı kısmi demokratik haklar için mücadeleye atıldığı yıllar oldu. Grev ve toplu sözleşme haklarının kazanıldığı bir dönemde Türk-İş sınıfın bu alandaki potansiyeline barikat oluşturunca, buna ilerici bir tepki olarak DİSK doğdu.

Adındaki "devrimci" ibaresine rağmen DİSK hiçbir zaman sol reformist bir çizgiyi aşamadı, fakat sınıfın iktisadi mücadelesine ve dar demokratik istemlerine belli sınırlar içinde hep karşılık verdi. Zaman zaman kendisine egemen olan politik eğilimlerdeki tüm değişme ve oynamalara rağmen, nispeten bilinçli dinamik bir tabana sahip olmanın da avantajıyla DİSK, tüm '80 öncesi tarihi boyunca bu sınırlar içindeki bir mücadelecilik kimlikle özdeşleşti. DİSK'in sendikal cephede ve iktisadi mücadele alanındaki nispi üstünlüğünü ve ilerici rolünü açıklamak gereksizdir. Bu sınıf hareketi tarihine mal olmuş basit bir gerçektir. Kısmi demokratik istemlere dayalı siyasal mücadelesine ise, görkemli 1 Mayıs gösterilerinden DGM direnişlerine kadar bir dizi demokratik anti-faşist

eylemi ve etkinliği örnek olarak sıralamak mümkün.

Fakat buna rağmen dönemin tüm devrimci akımları DİSK'e egemen politikayı reformist-sınıf işbirlikçisi olarak nitelemektedirler ve kuşkusuz bunda haklılardır. Zira DİSK, kendisine egemen revizyonist-reformist akımlar nedeniyle, sınıfın kısmi talepleri uğruna mücadelesini genel devrimci iktidar mücadelesine bağlayan bir politik konumdan yoksun olduğu gibi, bu devrimci perspektife karşı revizyonist-reformist odakların elinde bir kalkandı da. Reformist-sınıf işbirlikçisi ithamı, DİSK'in sendikal tutumundan çok politik konumuna yöneltildi.

Konumuz DİSK olmadığı için sözü kısa kesmek zorundayız. Şuraya gelmek istiyoruz. 12 Eylül, revizyonist-reformist politikaların egemenliğinde içten içe çürüyen ve kan kaybeden DİSK'e öldürücü bir darbe vurdu, eski DİSK'i tarihe gömdü. DİSK'in bu akıbete uğradığı yıllar, aynı zamanda, işçi sınıfının ağır bir sömürüye tabi tutulduğu ve zaten yasal planda çok sınırlı olan bir dizi demokratik hakkının da gaspedildiği yıllar oldu. Bunun işçi sınıfında biriktirdiği hoşnutsuzluk ve hoşnutsuzluğun kendisini '80'li yılların ikinci yarısından itibaren ortaya koyması, sınıf hareketindeki gelişme, '89 Baharı ve '90 yılının direnişleri, tüm bunlar bilinmektedir.

Bu gelişmede en dikkate değer olgulardan biri, hareketin tümüyle tabandan gelmesi, taban

dinamizminin sınıf hareketine yol açmasıdır. Bu gelişme, 12 Eylül dönemini kaba bir ihanet içinde geçirmiş, sermayenin sınıfa yönelttiği saldırıya seyirci kalmış, bunun da ötesinde, cunta hükümetlerinde yer alarak bizzat desteklemiş Türk-İş bürokrasisinde de, elbette yankı bulacaktı. Bürokratlar işçi sınıfının bazı ekonomik ve demokratik istemlerini seslendirmek, işçi sınıfının bu doğrultuda gösterdiği eylemliliği gönülsüzce ve ikiyüzlüce sahiplenmek zorunda kaldılar. Doğal olarak bu etki, tabana daha yakın olan ve yönetici olmanın ayrıcalıklarından daha az yararlanan sendika alt kademelerinde daha büyük oldu. Sendika kongrelerinde bu yönetimler bir ölçüde değişti, sınıfın hak istemlerine karşı daha duyarlı olan ya da öyle görünen unsurlar yer yer yönetimlere geldiler.

Sendika şube platformları sınıf hareketindeki bu gelişmenin “yan ürünleri” oldular. Onlar sınıf hareketindeki gelişmenin kendisinden doğmadılar. Yalnızca, sınıf tabanındaki büyük hoşnutsuzluk ve mücadele isteği karşısında, alt kademe sendika bürokratlarının kendine çeki düzen vermek ihtiyacının ifadesi oldular. Sınıf hareketinin önünde değillerdi, arkasından geldiler. Onun ekonomik ve kısmi demokratik hak taleplerinin sözcüsü olmaya, bunu kendileri için bir sendikal politika platformu yapmaya çalıştılar. Dolayısıyla onların sınıf hareketine önderlik değil, deyim uyunsa bu hareketin üzerine oturmaktı. DİSK'in ‘70’li yıllardaki yükseliş süreci içindeki konumu da buydu. Ne var ki DİSK aktifti, lafta kalan eylem çağrılarını yapmakla kalmıyor, bunu bizzat örgütlüyor ve yürütüyordu. Örneğin DGM saldırısı gündeme geldiğinde kendi etkinliğindeki sınıf kitlesini harekete geçiriyordu. 16 Mart öğrenci katliamı gerçekleştiğinde, genel greve gidiyordu. Kitlesini anti-faşist gösterilere katıyor, bu doğrultuda çaba harcıyordu. Bir kısım demokratik siyasal istemi sınıf kitlelerine maletmek ve toplumun gündemine sokmak için aktif çaba harcıyordu, vb.

Ya şimdiki sendika şubeler platformu bürokratları ne yaptılar ve ne yapıyorlar? Bunlar Türk-İş merkezindeki hainleri aşan hangi pratik adımı atmışlardır? Hangi eylemi onlara rağmen gündeme getirmiş ve gerçekleştirmişlerdi? Yıllardır varlar, pratik olarak ne yapmıştır bu platformlar? Hangi ciddi politik ve eylemsel çıkışı göstermişlerdir? Kürt halkı katliamdan geçiriliyor, toplum her türlü demokratik haktan yoksun bırakılmak isteniyor, işkence, cinayet, zulüm kol geziyor, yüzbinlerce işçi sokağa atılıyor, İMF reçeteleri uygulanıyor, işçi sınıfı açlığa ve işsizliğe terk ediliyor vb., vb... İstanbul, İzmir, Ankara, Eskişehir gibi temel sanayi kentlerindeki, demek oluyor ki toplumun nabzının attığı sanayi merkezlerindeki sınıf tabanı üzerine oturan bu platformlar, tüm bunlara karşı ne yapmışlardır? Aradan tam bir yıl geçmiştir, bu bürokratlar İstanbul gibi bir kentte 26 Eylül ‘93 toplantısından beri bir yeni işçi temsilcileri toplantısını neden gerekli görmemişlerdir? 5 Nisan’dan sonra, 1 Mayıs’tan önce, 20 Temmuz’dan önce ve sonra, böyle toplantılar kesin bir zaruret değil midir? Bu tür toplantılar neden yapılmamıştır ve yapılmıyor? Bu tür toplantılar neden kurumlaştırılmıyor? Genel grev üzerine bunca laf ediliyor da, neden tabanda, fabrika ve işyerlerinde işçi komiteleri, genel grev komiteleri oluşturulmuyor?

Bu sorular çoğaltılabilir. Fakat sendika şube platformlarının gerçekte ne oldukları, ne ifade ettiklerini anlamak, ortaya çıkarmak için bu türden birkaç sorunun sorulması bile yeterlidir. Sonuç bu platformların pasif ve bürokratik bir reformizmi temsil ettikleridir. Bu halleriyle, sınıf hareketinin

önüne örülmüş daha incelikli yeni bir barikattan başka bir şey olmadıklarıdır. Bu platformda yer alan ve platformun “sol” kanadını oluşturan bir kısım sözde “sosyalist” şube başkanının 27 Mart seçimlerinde 2. cumhuriyet programını açık açık savunan SHP adayı Zülfü Livaneli için kamuoyuna yönelik açık destek çağrısı yaptığını hatırlatmak, belki de çok şey söylemekten daha açıklayıcıdır.

Fakat liberal kuyrukçularımızda liberal yanılsamaları yaratan Türkiye’nin bugünkü kendine özgü koşullarıdır. Sermaye düzeninin çözümsüz sorunları ve yaşamakta olduğu yapısal kriz ortamında, mevcut merkezi sendika bürokrasisi sınıfın iktisadi ve kısmi demokratik istemlerine bile sahip çıkamamaktadır. Böyle olunca, bu dar ve sınırlı istemlere belli bir biçimde sahip çıkanlar, böyle bir mücadeleden yana olanlar ya da öyle görünenler, liberal kuyrukçular için “namuslu ve dürüst”, “dinamik ve mücadeleci”, “sınıftan yana ve sınıf kaygusu güden” sendikacılar payelerini rahatlıkla kazanabiliyorlar. Oysa böyle bir mücadele platformu, her yerde ve her zaman burjuva reformist sendikacılığın ve onun politik alandaki izdüşümü olan liberal işçi politikacılığının gerçek zeminidir. Bu reformist platform hain sendika merkezleri karşısında işçi sınıfının seçeneği olmak bir yana, sınıf hareketinin devrimci gelişmesi önünde yeni bir engeldir. Böyle bir platformu desteklemek, sarı sendikacılık karşısında pembe sendikacılığı, burjuva gericiği karşısında burjuva reformizmini desteklemektir.

Fakat hemen ekleyelim ki, alt kademe sendika bürokratlarına bu payeleri bu kadar kolay verenlerin tutumu basit bir liberal yanılsama değildir. Bu gerçekte böylelerinin son yıllarda ulaştığı yeni konumun sınıf hareketine yaklaşımda ortaya çıkan doğal bir yansımasıdır. ‘80 öncesinde devrimci-demokratlar. Şimdi devrimcilik aşınıp eridi, geriye yalnızca demokratlık, yani o kaba burjuva demokratik ufuk kaldı. Burjuva ya da küçük-burjuva demokratizminin sınıf hareketi alanındaki yansıması ise her zaman ekonomizm, kendiliğindenciliğin kutsanması, liberal bir işçi politikacılığı olmuştur.

İşçi sınıfı hareketinin kendini az çok göstermeye başladığı her burjuva toplumda, sınıfın dar iktisadi istemleri ve bunlarla bağlantılı demokratik siyasal istemleri üzerine oturan burjuva liberal bir işçi politikası için uygun bir zemin var demektir. Bu temele dayalı bir mücadele genellikle işçi sınıfının kendiliğinden gelişimi ile oluşur ve Lenin’in trade-unionculuk olarak ifade ettiği bir sendikalizmde ifade bulur. Trade-unionculuk burjuva anlamda politikleşmiş bir işçi hareketini anlatır. “*Sendikacılık (trade-unionizm), kimilerinin sandığı gibi, ‘siyaseti’ tümüyle dışlamaz. Sendikalar her zaman bazı siyasal (ama sosyal-demokrat olmayan) ajitasyon ve mücadele yürütmüşlerdir*” (Lenin, *Ne Yapmalı?*). Çoğu kere sınıf hareketinin ilk politizasyonu böyle gerçekleşmiştir. Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde DİSK’in oynadığı olumlu rol de budur.

İlk ifadesini reformist bir sendikalizmde bulsa da, bu, bu politik zeminin salt sendikalar tarafından tutulduğu anlamına gelmez. Tersine bu zemin üzerine politika yapan burjuva ya da küçük-burjuva politik akımlar her ülkenin kendine özgü tarihsel koşulları içinde ve kendine özgü bir biçimde oluşur ve bunlar zaman içinde reformist sendikacılık akımı ile buluşurlar. Bu reformizm ile reformist sendikacılıkta ifade bulan bir sınıf hareketinin buluşup birleşmesidir. Reformist politik partiler bu buluşmanın temsilcisi ve taşıyıcılarıdır. Reformist politik akım ya da parti, kendiliğinden gelişmenin sınıf hareketinde yarattığı sınırlı ufku bir program haline getirir, bunun üzerine oturur ve sınıf

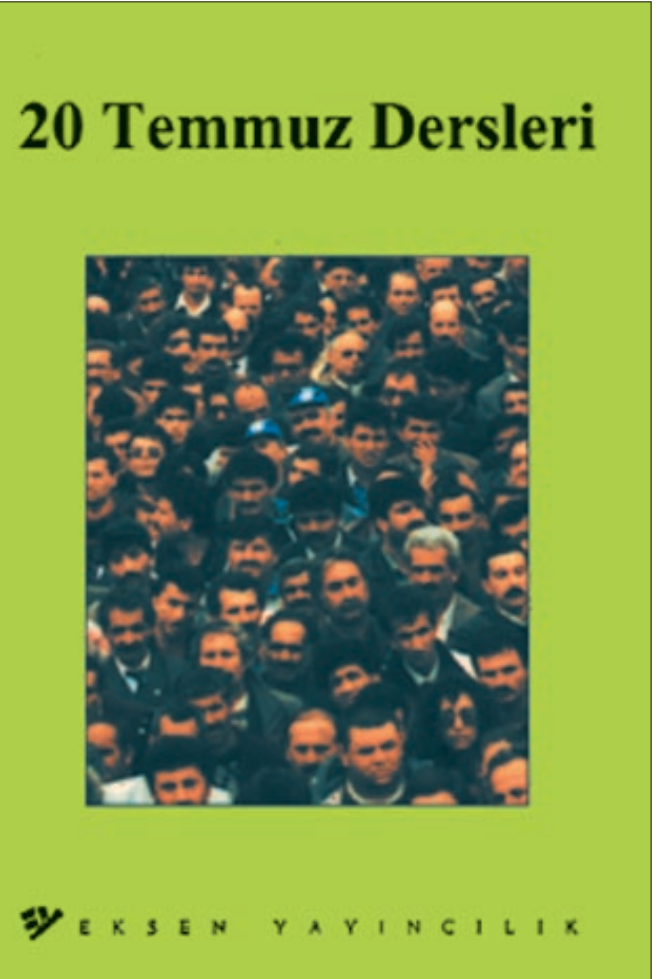
hareketini bu çerçevenin içinde kötürümleştirir. İşçi sınıfı, burjuva politik akımların dümen suyunda, kendi bağımsız devrimci sınıf kimliğinden ve tutumundan yoksun kalır.

İngiltere’de İşçi Partisi sendikalizmden doğdu. Birçok Avrupa ülkesinde başlangıçta sosyalist bir çizgiyi temsil eden partiler sonradan yozlaşarak ya da ondaki geriliğe boyun eğerek burjuva reformist işçi partileri haline geldiler. Sonradan benzer bir evrimi revizyonist çizgiye kayan komünist partileri yaşadı. Bütün bu partilerin politik çizgisinin özü ve esası, sınıfın düzen içi kısmi çıkarları ile burjuva düzenin genel çıkarlarını bağdaştırmaktan oluşmaktadır. Bunun artık olanaksızlaştığı koşullar (emperyalist savaş, kapitalizmin krizi, faşizm, vb.) bu parti ve akımların çöküntüsünü de beraberinde getirmiştir genellikle.

Sınıf hareketi böylesi süreçleri Türkiye’de yaşamıştır. ‘60’lı yıllarda, liberal bir işçi politikası izleyen TİP’in burjuva sendikacılık hareketinden (Türk-İş) doğması, sonra bir başka çizgide DİSK’le buluşması yaşandı. ‘70’li yıllarda DİSK (başta TKP) revizyonist akımların sosyal-reformizmiyle içiçe geçti. Ardından ikisi birden burjuva reformist CHP’nin eklentisi haline geldiler.

Bu bizi tartışmamız bakımından canalcı olan soruna getiriyor. 12 Eylül’den itibaren eski DİSK artık yoktur. Kısmi istemler uğruna mücadele üzerine oturan eski sosyal-reformist akımlar iflas etti ve ‘80’li yıllarda çöktü. Oysa ‘80’li yılların ikinci yarısından itibaren işçi sınıfının ekonomik ve kısmi demokratik istemlere dayalı bir kendiliğinden hareketi oluştu ve dalgalı bir seyir içinde sürekli gelişti. Tam da bu koşullarda, DİSK’in ve liberal bir işçi politikası izleyen sosyal-reformist akımların yokluğu, liberal işçi politikacılığı alanında temelli bir boşluk demektir. Doğa gibi toplumun da boşluğu uzun süreli kaldıramadığı herkesçe bilindiğine göre, soru şudur: Bu boşluk ‘80’li yılların ikinci yarısından itibaren ve bugün, sendikal planda ve politik planda, nasıl ve kimler tarafından doldurulmaktadır ya da doldurulmaya çalışılmaktadır? (...)

20 Temmuz Dersleri, Eksen Yayıncılık, s.59-64
(Seçilen parçaya uygun olarak başlık tarafımızdan konulmuştur -KB)

Kızıl Bayrak'tan

Pendik'te yıkıma karşı direnenler, Alibeyköy'de istismarka hayır diyenler, hükümetin işinin o kadar da kolay olmadığını gösteriyor. Daha da zorlaştırmak, hatta, tümüyle imkansız hale getirmek mümkün. Bu da, haklarına sahip çıkmak için birleşmek ve örgütlü bir direnişle yağma planının karşısına dikilmekle olabilir.

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Çıktı!
Kitapçı ve bayiiilerde...

Please do not write on this page.

Dünya Türkiye ve sol hareket - M. FIRAT

H. FIRAT

**Dünya
erde...
Türkiye ve
sol hareket**

E K S E N Y A Y I N C I L I K

İşgalcileri yenmek için canını dişine takan Irak halkı birleşerek direnişi daha da yükseltiyor...

Saflaştıran ve ayrıştıran direniş, er ya da geç zaferi de kazanacaktır!

İşgalciler kitlesel katliamlara varan kanlı saldırıyla kendilerine yalnızca daha derin bir mezar kazıyorlar. Tarihsel deneyimler, insanlık dışı kirli savaş yöntemlerine rağmen, başta ABD olmak üzere bütün işgalcilerin yenilmekten kurtulamadıklarının örnekleriyle dolu.

Son saldırıların verdiği mesaj: Ya teslimiyet ya ölüm!

Irak, işgalin başladığı günden bu yana en şiddetli çatışmalardan birine daha sahne oluyor. İşbirlikçi uşaklarını da yanına alan Amerikan askerleri, 5 Ağustos'tan bu yana Irak'ın Şii kentlerine ölüm yağdırıyor. Ölenlerin sayısının bine yaklaştığı şu günlerde katiller ve uşakları, sivil-direnışçi, Şii-Sünni demeden katletmeye devam ediyorlar. Ağır bombardımanlarla teslim alamadıkları kentlerin elektriğini ve suyunu kesen işgalci katil sürüsü, bu yolla sivil halkı göç ettirip kuşatma altındaki kentlerin direnişini kırmaya çalışıyor.

Gazeteci Seyid Zehra'nın da ifade ettiği gibi, işgalciler bu son kanlı saldırılarla şu mesajı vermeye çalışıyorlar: Irak'ta hiç kimsenin işgali reddetmesine ve işgale direnmesine izin verilemez ve "bağımsız yeni Irak'ta" uşaklar, hainler ve zillete boyun eğenler dışında kimseye yer yok.

Evet, verilmek istenen mesaj tamı tamına bu. ABD emperyalizmi bu amaçla bir taraftan direnişçi Şiiler'e karşı saldırılarını tırmandırırken, diğer taraftan da uşak takımını ve hainleri ödüllendirmek üzere sözde geçici bir Ulusal Konsey topladı. 2005 Ocak'ından itibaren yönetimi devralacak sözde Ulusal Konsey seçimlerinin bu son kapsamlı saldırılarla aynı tarihlere denk getirilmesi; burada toplanan önde gelen uşakların habire direnişçilere "teslim olun, canınızı kurtarın, gelin konseye katılın" türünden çağrılar yapması, bilinen en eski ve en kirli savaş taktiğidir. Haksız ve kirli savaş yürüten barbarların bundan başka bir silahları da, bundan başka bir seçenekleri de yok.

Bu aynı günlerde medyaya yansıyan bir başka haber, köşeye sıkışan Bush'un başka kirli savaş yöntemleri için de düğmeye bastığını gösteriyor. Haberlere göre, birbuçuk yılı aşkın bir süredir devam eden direniş karşısında çaresiz kalan işgalci ABD askerleri, bir süredir İsrail ordusundan kontrgerilla dersleri almaktaymış.

İşgalciler çırpındıkça daha fazla batıyor!

Peki bu manevralar gırtlığına kadar işgal bataklığına saplanan ABD'yi ve hain işbirlikçilerini kurtaracak mı? Irak halkının işgale karşı direnişi bu türden kirli savaş taktikleriyle bitirilebilir mi? Mukteda El Sadr'ın kellesini almak Bush'a, savaş bir

tarafa, seçimleri kazandırmaya yetecek mi?

Artan saldırılar sonucu çok sayıda direnişçinin hayatını kaybetmesine, işgalcilerin pek çok kente girmiş olmasına rağmen direniş sürüyor ve her geçen gün daha da yayılıyor. Direniş en zor durumda bile yeni yol ve yöntemlerle sürdürülüyor. Tıpkı Necef'te olduğu gibi. Dünyanın en büyük mezarlığı olan alana çekilen direnişçiler, gündüzleri mezarların içinde saklanarak, geceleri saldırarak işgalcileri şaşkına çeviriyorlar.

Direnışçilerin yanıtı ve direnişin ayrıştıran ve saflaştıran gücü

Son iki haftadır kuşatma altına alınan, bombalanan kentlerdeki direniş, birtakım gelişmeleri, yenilgiyi kaçınılmaz kılacak güçleri ve izlenmesi gereken direniş çizgisinin ana hatlarını bir kez daha net biçimde açığa çıkarmış bulunuyor.

ABD, yetki devrinin ardından sürdürmekte kararlı olduğu işgale bir meşruiyet kazandıramadı; bu manevra direnişleri zayıflatmadığı gibi, tersine daha da tırmandırdı. İşgalin, zulmün ve katliamların yerli işbirlikçiler eliyle sürdürülmesi, en sıradan bir Iraklı için bile kabul edilemez bir durum. Allavi ve diğer hainlere karşı yükselen tepkiler, kendiliğinden gerçekleşen cezalandırma eylemlerinde en somut ifadesini buluyor.

Buna paralel olarak direnişler devam ettikçe işgalcilerle işbirliği yapan hain takımı da kendi içinde bölünüyor. Necef, Nasiriye, Basra, Kut ve Bağdat'ın Sadr Mahallesi'nde yükselen direnişler, birçok uşak yöneticiyi istifa etmek zorunda bıraktı. 30 üyeli Necef Valilik Konseyi'nin, içlerinde vali yardımcısının da bulunduğu 16 üyesi, yayınladıkları bir bildiriyle operasyonları durdurmak için istifa ettiklerini duyurdular. Irak Devlet Başkanı Yardımcısı İbrahim Caferi, işgalci güçlerin Necef'ten çıkması gerektiğini açıkladı. Ulusal Konseyi seçmek için düzenlenen toplantıda bazı delegeler, işgali, işgalcileri ve son saldırıları kınayan sloganlar atarak salonu terkettiler vb. Yalnızca işbirlikçi uşak takımı değil, işgale katılan işbirlikçi uşak devletler de ciddi bir iç sıkıntı yaşıyorlar. Bir kısmı çareyi askerlerini geri çekmekte buluyor. Bunu da ayrıca belirtelim.

İşgalin suç ortakları kendi içlerinde bölünürken, yüz yıllardır izlenen gerici politikalarla birbirlerine düşürülen Şii ve Sünni mezheplerine mensup halktan insanlar, birleşerek direnişi birlikte yükseltiyor, pek çok kentte ortak gösteriler düzenliyorlar. Her iki kesim de Şii, Sünni demeden, işbirlikçileri ve işbirlikçiliği büyük bir nefretle lanetliyorlar. Aynı şekilde, mezhep ayrımı yapmaksızın direnenleri sahipleniyorlar. Bunun sonucu olarak Sistani, Çelebi gibi ABD'nin gözde hainleri bir bir gözden düşerek efendileri nezdinde itibar kaybederken, Sadr gibi liderler, şu ya da bu mezhebin ruhani önderleri oldukları için değil, direnişi sürdürdükleri, işgale ve işbirlikçiliğe karşı mücadele ettikleri için her geçen gün halk tarafından daha fazla sahipleniliyor, daha fazla etkili oluyorlar.

Son direnişlerle ortaya çıkan bir diğer önemli gelişme, Irak işçi sınıfından gelen eylemli destektir.

Başta Nasiriye'de olmak üzere bazı kentlerdeki petrol istasyonlarında çalışan işçiler, katliamları protesto etmek için Bağdat'a petrol pompalamayı sık sık durduruyor, yalnızca eylemleriyle değil yayınladıkları bildirilerle, işgal karşıtı siyasal tutumlarıyla da her geçen gün seslerini daha fazla duyuruyorlar. Pek çok yerde kendiliğinden genel grev çağrıları yükselten Iraklı işçiler, böylece sınıf cephesinden direnişin en temel zaaflarından birine daha fazla göz yummayacaklarının işaretini de vermiş oluyorlar.

Emperyalist işgalciler yenilmeye mahkumdurlar!

ABD'nin başını çektiği emperyalist işgalci güçlerin meşru ve haklı hiçbir dayanağı olmayan bu kirli savaşı bundan sonra da kabul ettirecek, meşru gösterecek hiçbir yol ve yöntemleri bulunmuyor. Tümüyle yalana dayalı olduğu bugün tamamen açığa çıkmış bir kampanyanın ardından barbarca girdikleri Irak'ta bugün şiddet ve zoru tırmandırarak ayakta kalmaya çalışıyorlar. Orada tutunmak için başvurdukları işbirlikçi yönetim modellerinin ne bir meşruiyeti ne de işler tarafı var. Dayanmaya çalıştıkları satın alınmış işbirlikçi hainler ise en başından beri en az kendileri kadar bir tepki ve mücadele hedefidir.

Şimdilerde bu azgınca saldırılara akıl hocalığı yapan emperyalist medyanın kaleminden kan damlayan bazı yazarları ise Sadr gibilerini, niçin daha en başta öldürmedik diye yakınıyor ve başlanan bu işi şiddetle çözmek dışında başka bir seçeneklerinin olmadığını söylüyorlar. Şiddet dışında başka bir seçeneklerinin olmadığı doğru. Ama bunun emperyalist işgali başarıya ulaştırmaya yetmeyeceği ise tartışmasız bir diğer gerçek. Şu ya da bu liderle anlaşıp anlaşmamak, şu ya da bu direnişçi grubu devre dışı bırakıp bırakmamak, hatta fiziken bazılarını ortadan kaldırıp kaldırmamak, bu gerçeği değiştirmiyor. İşgal, katliam, zorbalık ve talan gerçeği, bunları ortadan kaldıracak güçleri de **kendiliğinden** yaratıyor. Eğer kendisini yakıcı biçimde hissettiren devrimci politik önderlik boşluğu da kendiliğinden doldurulabilseydi, birbuçuk yıla yaklaşan bir direnişin ardından bambaşka bir sonuçla karşı karşıya olurduk bugün kuşkusuz.

Bu, direnişin acil çözüm bekleyen açmazıdır. Politik bir iradenin ve politik bir tercihin sonucu oluşan emperyalistlerin açmazıyla kıyaslanmayacak ölçüde çözümü mümkün ve zorunlu olan bir açmazdır söz konusu ettiğimiz.

İşgalciler kitlesel katliamlara varan kanlı saldırıyla kendilerine yalnızca daha derin bir mezar kazıyorlar. Tarihsel deneyimler, insanlık dışı kirli savaş yöntemlerine rağmen, başta ABD olmak üzere bütün işgalcilerin yenilmekten kurtulamadıklarının örnekleriyle dolu. Vietnam savaşının efsanevi generali Vo Nguyen Giap'ın dediği gibi: "İradelerini diğer uluslara dayatan uluslar sonunda yenilmeye mahkumdurlar. Egemenliklerini korumak için mücadele eden uluslar mutlaka kazanırlar".

Direnen halklar kazanacak!

Hugo Chavez kendisini başkanlıktan düşürmeyi hedefleyen referandumdan zaferle çıktı...

Venezüellalı işçi ve emekçiler bir kez daha CIA'nın kirli planlarını bozdular

Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez'i devirmek için yapılan üçüncü girişim de fiyaskoyla sonuçlandı. Böylece CIA ve onun güdümündeki Chavez karşıtı gericiiler, bir kez daha Venezüellalı işçi-emekçilerin barikatına çaptılar.

CIA desteği ve yönlendirmesiyle hareket eden Venezüella burjuvazisinin en azgın kesimi, Chavez'in devrilmesi için referandum düzenlenmesi talebiyle 2.4 milyon imza topladılar. Bu imzaların önemli bir bölümünün sahte olduğu açığa çıktığı halde, Chavez referandumu kabul etmişti. 15 Ağustos'ta yapılan referandumda Chavez, oyların yüzde 58'ini alarak önemli bir kitle desteğine sahip olduğunu yeniden teyit etme fırsatı buldu. Venezüella tarihinin en yüksek katılımı seçimi olarak kayda geçen referandumda oy vermek için işçiler, emekçiler ve yoksullar seferber oldular.

Komploları bozan kitlelerin inisiyatifidir

Hatırlanacağı gibi, Nisan 2002'de Chavez'e karşı CIA'nın planladığı bir askeri darbe yapılmıştı. Ancak Venezüellalı işçi ve emekçilerin sokaklara dökülerek Chavez'i savunması, darbecilerin ömrünü üç günle sınırlamıştı. Pek çok deneyimin de gösterdiği gibi, eğer işçi-emekçiler askeri darbeye karşı direnmeselerdi, Venezüella'da ABD emperyalizmi ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadele edenleri ezmek için yaygın kitle kırımlarına girişileceğine şüphe yoktu.

Askeri darbe girişimi yarım kalan CIA ve sermaye grupları, bu kez emirlerindeki sendikal ihanet şebekesinin etkin desteğiyle, Venezüella ekonomisinin can damarı olan petrol üretimini sabote etmeye çalıştılar. Petrol üretimini durma noktasına getiren ve aylarca süren bu komplo, yoğun çabalar sonucu boşa çıkarıldı. Karşı devrimcilerin tüm girişimlerin boşa düşmesini sağlayan temel etken, Venezüellalı emekçilerin Chavez'i eylemli bir tutumla sahiplenmeleridir. Tüm bu olaylar, tabandan gelen kitle inisiyatifinin gücünü göstermesi açısından dikkate değerdir.

ABD'nin yanısıra AB emperyalistleri de darbecilerin arkasında

Venezüella dünyanın 5. büyük petrol ihracatçısı ve Ortadoğu dışında en büyük petrol rezervini elinde bulunduran bir ülkedir. Sadece bu yönü bile, Ortadoğu'yu kana bulayan ABD emperyalizmi için yakın ilgi konusu olmaya yeter. Ancak Chavez bir de, ABD'ye kafa tutarak, diğer bağımlı ülke halklarına da "kötü" örnek oluyor. Yaptığı birçok reformla küstah emperyalistlere kafa tutmanın mümkün olduğunu gösteriyor.

Petrol gelirlerini yağmalayan sermaye grupları ile uluslararası petrol tekelleri de Chavez'in attığı adımlardan ciddi bir rahatsızlık duyuyorlar. Zira Chavez petrol gelirlerinin bir kısmını yoksulların sosyal ihtiyaçları için kullanıyor. Bu da kapitalist asalakların kolay tahammül edebilecekleri bir şey

değil. Çünkü onlar, emekçileri açlıktan ölüme mahkum etmek pahasına her zaman halkların sahip olduğu ve ürettiği değerleri yağmalamaya alışık tırlar ve Venezüella'da da bunu istiyorlar.

Emperyalistleri en az ilki kadar rahatsız eden ikinci olgu ise, Chavez'in doğrudan işçilerin, emekçilerin ve yoksulların ortaya koyduğu irade ile devrilmesinin engellenmiş olmasıdır.

Bu olgular, biçimsel demokrasi şampiyonu görünmeyi adet edinen AB emperyalistlerini de rahatsız etmiştir. Zira AB emperyalizmi çoğunluğun oyunu alarak başkanlığa seçilen, dahası seçmenlerinin eylemli desteğine sahip olan Chavez'i değil, CIA ile birlikte darbe tazgahlayan, her türlü kirli komploya girişen gericiileri destekliyor. Demokrasi örtüsü altında her türlü kirli ve kanlı icraatı sürdüren bu gerici zorbalı, demokrasinin işletilmeye çalışıldığı bir süreçte darbecilerin safını tutuyorlar. Nisan 2002'de CIA güdümlü askeri darbe yapıldığında da, dönemin AB Bakanlar Konseyi Başkanı sıfatı taşıyan İspanya başbakanı Jose Maria Aznar darbecilere açık destek vermişti.

Emperyalistlerin tutumu zerre kadar şaşırtıcı değildir. Venezüella örneği, emperyalist güçlerin ikiyüzlülüğünü bir kez daha gözler önüne sermiştir. Aynı zamanda emekçilerin iradesini yansıtan en basit demokratik süreçlere ne kadar tahammülsüz olduklarını...

Referandum çatışmanın sonu değil

Chavez karşıtları, henüz sayım sonuçları açıklanmadan, referandumu kazandıklarına dair medya kuruluşlarına e-posta mesajları gönderdiler. Ancak sözkonusu mesajların Venezüella'dan değil, ABD'nin Virginia eyaletinde bir bilgisayardan yollandığı anlaşıldı. Her fırsatta emekçilere kin

kusan bu CIA işbirlikçileri, referandum sonuçlarına da itiraz ettiler. Bu girişimleri de fiyaskoyla sonuçlandığına göre, sefil amaçlarına ulaşabilmek için farklı yollar arayacaklarına kuşku yoktur.

Son günlerde basında yeralan haberler, Chavez karşıtlarının kanlı komploları hazırlandığına işaret ediyor. Zira pek çok subayın, yanlarına ağır silahlar ve büyük oranda patlayıcılar alarak ortadan kaybolmalarına tanık olunuyor.

İki hafta önce İspanya gazetesi *El Mundo*'nun dünyaya duyurduğu haber ise, CIA'nın yeni planlar hazırladığını ortaya koyuyor. *El Mundo* gazetesi, Chavez'in "Bolivarcı Devrimi"ni engellemek için, CIA'nın güney yarımküreden sorumlu sekreter yardımcısı William Spencer'in Şili'nin başkenti Santiago'ya gönderildiğini yazdı. Spencer, Chavez'i devirme planı hazırlamak amacıyla burada Brezilya, Ekvador, Peru ve Kolombiya CIA istasyon şefleriyle gizli bir toplantı yapmış.

Endonezya'dan Şili'ye, Güney Kore'den Brezilya'ya, Arjantin'den Türkiye'ye... CIA güdümündeki karşı-devrimcilerin toplumsal hareketlilikleri hangi kanlı yöntemlerle bastırdığı bilinmektedir. Venezüella'daki karşı-devrimcilerin de koşullar elverdiği anda aynı yöntemlere başvuracaklarına kuşku yoktur. Şu ana kadar yapamamaları bunu henüz göze alacak durumda olmamalarından dolayıdır.

Keskinleşmesi kaçınılmaz olan bu sınıflar çatışmasının sonucunu, Venezüellalı işçiler ve emekçiler ile ilerici-devrimci güçlerin alacağı tutum belirleyecektir. Bu da sert sınıf çatışmalarına hazır olmak demektir. Burjuvazi, gerici güçler ve onların arkasındaki emperyalistlerle nihai hesaplaşmaya hazırlanabildikleri ölçüde zafer Venezüella işçi sınıfı, emekçileri ve ilerici devrimci güçlerin olacaktır.

ABD'nin ebeliğiyle doğan AKP 3 yaşında...

Çıkışı gibi çöküşü de hızlı olacak!

AKP bugünlerde kuruluşunun 3. yıldönümünü kutluyor. Yalnız kutlamalar pek öyle gürültülü ve şatafatlı törenlere konu olmuyor. Başbakan'ın çocuklarının düğünleri bile saraylarda hanedanlık görüntülerine sahne olurken, hanedan üyelerini bugünlere getiren partinin kuruluş yıldönümü neredeyse yok sayılıyor. Sanki bu partinin ileri gelenleri ve güçlerinin o kadar çok işi var ki, partilerinin kuruluş yıldönümü ile ilgilenemez haldeler. Oysa burjuva siyaset tarihinde eşi az bulunur bir gelişme başarısına imza atmış bir siyasi partinin aynı derecede eşi benzeri az bulunur kuruluşu es geçilmemek zorunda. Geldiği noktada AKP yönetimi bu siyasal cesareti bulamıyor olabilir ama, işçi sınıfı cephesinden bu muhakkak yapılmalı, dahası bu kuruluş bir ders olarak alınıp bıkmadan okutulmalı.

AKP, kuruluşundan bu yana 12 Eylül partisi ANAP'la arasında birçok açıdan benzerlik kurulan bir parti. Gerek başarısıyla, gerek egemen iktidar odaklarının çekincelerine ve başka bir partiye verdikleri açık desteğe rağmen açık oy farkıyla hükümete gelişiyle ve gerekse bugünden görülen sonu itibariyle ANAP'ın siyasal yaşamıyla benzerlikleri çok fazla. Burjuva siyasetine hanedanlık kavramını sokan ANAP'ın yaşadığı trajik sonun hatırlanması AKP'nin de aynı sona doğru, ama ANAP'tan daha hızlı adımlarla gittiğini anlamak bakımından oldukça yararlıdır. Burjuva siyaset geleneğinde dahi bir partinin ömrü için 3 yılın hayli az bir zaman dilimi sayıldığı düşünülürse 3. yılında bu partinin yaşadığı kocamışlık onun geleceğini de resmetmektedir.

AKP'nin ebeliğini ABD yaptı

AKP'nin kuruluşu sistematik bir operasyonun ürünüdür. Düzenin iktidar odakları TUSAİAD ve ordu tarafından devlet geleneğini ve düzenin dengelerini bozma tehlikesinden ötürü “radikal islam” a çekilen “balans ayarı” ile peydahlanmıştır. İktidarın “radikal islam”ı terbiye operasyonlarıyla parçalayarak şekil verdiği “ılımlı islam” seçeneğini temsil eden Tayyip'in başını çektiği “Yenilikçiler” tarafından kurulmuştur AKP. Böyle bir operasyonun sonucu olarak siyaset alanında yaşama imkanına kavuşan Tayyip ve avanesi, kuruluşunun her aşamasında kurulu düzene hizmette kusur etmeyeceklerini özel bir tarzda ifade ederek sadakatlerini bildirmişlerdir.

Ancak AKP yine de “yurdun malı” değildir. Burjuva siyasetinde adet olduğu üzere o rüşünü ve yaşama şansını ABD'nin derin karargahlarında bulmuştur. Tayyip henüz yaşayıp yaşamayacağı belli olmayan AKP'nin doğumunu ve geleceğini ABD yollarında aramış ve orada bulmuştur. Doğum vizesi ABD'den alınınca “Milli Görüş” geleneğine karşı keskin duruşundan ödün vermemekte direnen Amerikancı ordu yola gelmiş, en azından AKP'ye köstek olmaktan kaçınmıştır.

Bugünden bakıldığında AKP'yi biçimlendiren ellerin kime ait olduğunu görmek son derece kolaydır. ABD'nin savaş ve katliamlarla şekillendirmeye çalıştığı “Büyük Ortadoğu Projesi”nde Türkiye'ye

değildir.

Tükürdüğünü yalamakla geçen üç yıl

Tekelci burjuvazi ve ordu, ABD'ye rağmen AKP'nin önünü kesemeyince, ayrıca burjuva siyasetindeki çöküntü karşısında başka tercihlerinin olmaması nedeniyle, bu partiyle ilişkilerini temkinlilik ve terbiye üzerine kurmuşlardır. Bu dönemde egemen çevrelerce AKP ve kurucuları için kullanılan en kaba tabir “takiyyecilik” olmuştur. Hedeflerine ulaşmak için olduğundan başka türlü davranmak anlamına gelen “takiyyecilik” suçlaması, AKP'nin hükümete gelmesi ve ABD-İMF-TUSAİAD programlarını şaşmaksızın uygulama kararlılığını göstermesiyle bıçak gibi kesildi. Egemenlerin AKP ile ilişkilerindeki bu çark edişin başka nedenleri elbette mevcuttur.

İşçi ve emekçiler bakımından ise tersine AKP, her geçen gün “takiyyeci” olarak tanımlanmayı daha fazla hak etmektedir. Bu kavram artık bu partinin işçi ve emekçiler karşısında izlediği politik çizgiyi her bakımdan anlatır hale gelmiştir. İşçilerin, emekçilerin ve yoksulların AKP'ye verdikleri destek esasta İMF yıkım programlarını uygulayarak ülke ekonomisini iflasa götüren, emperyalizmle ilişkilerde tüm biçimsel engelleri aşan selef hükümete karşı duyulan tepkinin ürünüydü. AKP'nin işçiler, emekçiler ve yoksulların bu yoğunlaşmış tepkisini sosyal demagojiye dayalı bir propagandayla arkasına alması, 3 Kasım seçimlerini büyük bir oy farkıyla kazanmasını sağlamıştı.

Bu sosyal demagojinin en önemli unsurlarından birisi birkaç yıla kadar İMF ile ilişkilere son verileceği biçimindeydi. AKP hükümet olduktan sonra halktan 2 yıl istiyor, herşeyin düzeltilmesiyle İMF ile ilişkilere son verileceğini buyuruyordu. Sonuçta AKP'ye emekçi halk tarafından 2 yıldan fazlası verildi. Bu arada AKP yerel seçimleri de büyük oy farkıyla kazanarak bu desteğin ve kendisine yönelik beklentinin sürdüğünü gördü. Ama işte AKP'nin kuruluşunun 3. ve hükümet olarak 2. yılına girdiği bir dönemde İMF ile 3 yıllık yeni bir stand-by anlaşmasına imza atmaktan çekinmedi. Ekonominin düzeldiği masalları ile birlikte bu anlaşma AKP'nin “takiyyeci” kimliğinin gerçek çehresini oluşturmaktadır.

Diğer taraftan asgari ücret, vergiler vb. meselelerde olduğu gibi AKP'nin esip güremeleri hep tersine sonuçlar verdi. Tükürdüğünü yalamak deyimi onun bu durumunu çok iyi anlatmaktadır. Ama AKP ne tükürmekten vazgeçti, ne de her defasında

tükürdüğünü yalamaktan. Bundan sonra da değişeceği benzemiyor, tabii ki artık onun tutumu işçi ve emekçiler nezdinde alay konusu olmaktan başka bir değer taşıyor.

İşçi ve emekçilere Kasımpaşalı, ABD ve İMF'ye uşak!

Kasımpaşalılık, burjuva medya tarafından Başbakan'ın kişiliğinde AKP'ye yakıştırılan bir kimliktir. AKP'liler bu kimliği sözünün eri bir kabadayılık ile yoksul çocuğun başbakanlığa yükseliş öyküsü çerçevesinde sahiplendiler. Erdoğan daha çiçeği burnunda bir başbakan iken AB liderleriyle yaptığı görüşmelerde burjuva medya tarafından Kasımpaşalı efelenmeleriyle öne çıkarılıyordu. Kendisinden önceki hükümetin bir DB memuruna ülkeyi teslim edecek kadar onursuzlaşmasından sonra, Erdoğan'ın bu efelenmelerinin işçi-emekçiler ve yoksul kesimler tarafından sahiplenilmesi doğaldı. Ancak medya aracılığıyla yaratılmış bayağı bir illizyondan öteye gitmeyen bu Kasımpaşalılık'ın ömrü kısa sürdü. Çünkü AKP hükümeti, emperyalist efendilerince hem bir savaş hükümeti olarak, hem de İMF yıkım programlarını acımasızca uygulamakla mükellef tutulmaktaydı. Ebese ABD olanın başka türlü davranması da beklenemezdi.

Nitekim çok kısa bir süre sonra ABD'ye teslimiyet bayrağını çeken Kasımpaşalı Erdoğan ve ekibi ABD hesabına savaşa asker göndermek için onursuzluğun ve soysuzluğun en uç örneğini verdiler. Ülke halkının yüzde 90'ının hayır dediği bir savaşa, ABD hesabına asker göndermek için görülmedik bir girişkenlikle hareket eden AKP, gençliğin kanını pazarlayacak kadar arsızlaştı. Neyse ki, içeride ve dışarıda oluşan basıncın AKP grubunda yarattığı çatlak sayesinde bu girişimlerinde başarılı olamadılar da, Irak batağına efendileriyle birlikte saplanmaktan son anda kurtulabildiler. Aynı bayağı uşaklık İMF karşısında da sergilendi.

Hal böyle olunca Erdoğan'ın ve partisinin Kasımpaşalılık'ı, işçi-emekçilere ve yoksullara karşı arsız bir efelenme biçimini aldı. Sefalet ücretiyle geçinemeyen işçi, iş isteyen işsiz, ürünü elinde kalan köylü sesini duyurmak istediğinde Erdoğan'ın efelenmeleriyle karşı karşıya kaldı. Buna rağmen sesini duyurmakta ısrar edenlerin başından cop eksik edilmedi. Kölelik yasası ve “Kamu yönetim reformu” gibi işçi ve emekçilerin canını çıkartacak yasalara karşı oluşan tepkiler duymazlıktan gelinerek bir çırpıda yasalaştırıldı vb.

AKP için yolun sonu görünüyor

Amerikancılıkta, sermayeye uşaklıkta ve işçi ve emekçilere düşmanlıkta geçmiş burjuva hükümetleri aşan AKP'nin eşi az bulunur çıkışından sonra aynı keskinlikte bir düşüşle ömrünü tamamlaması kesindir. Kısacık ömründe büyük “başarı”lara imza atan bir partinin 3. yılını bu denli buruk kutlaması bu sonun şimdiden görülmüş olmasından dolayıdır. AKP'nin ömrü de altında imzası olduğu “hızlandırılmış tren faciası”na benzeyecektir. Sahip olduğu hızı tümüyle yüzeysel ve zorlama müdahalelere borçlu olan bu düzen partisi, geline yerde raydan çıkmış durumda. Bu halde yıkıp parçalayarak bir süre daha gidebilir, ama duruşu ve enkaza dönmesi kaçınılmazdır. Burjuva siyasetinin çöplüğünde yeri şimdiden hazırır.

CIA'nın kirli operasyonundan PWD çıktı...

Kürt halkı onurunu ve değerlerini korumayı başaracaktır!

ABD'nin KADEK'e yönelik diplomatik-siyasal operasyonunun meyveleri iyice olgunlaştı. Başını Nizamettin Taş, Halil Ataç, Osman Öcalan, Hıdır Yalçın, Kani Yılmaz gibi eski PKK yöneticilerinin çektiği Demokratik Barış İnisiyatifi'nin 2-5 Ağustos'ta yaptığı konferanstan parti kurma kararı çıktı. Yayınlanan deklarasyona göre "Partiya Welatpareza Demokrat (PWD)- Yurtsever Demokratlar Partisi" adını alacak parti, Eylül ayında yapılacak kuruluş toplantısı ile resmileşecek.

Deklarasyonda Irak'ta yaşananların Kürtler'in önünü açtığı, PWD'nin ABD'nin "müdahalesini" ve Ortadoğu'daki varlığını desteklediği belirtiliyor. Bildiride *"Irak'ta Saddam rejiminin yıkılması ve demokratik yeniden yapılanma sürecinin gelişmesine paralel olarak Kürt sorunu çözüm sürecine girmiştir. Güney Kürdistan'da oluşan Kürt Federe Devleti, Kürt Özgürlük Hareketi'nin ortak bir kazanımı olduğu kadar, genelde Kürt sorununun çözümüne güç veren bir destek, dayanak ve moral kaynağıdır. PKK önderlikli Kürt özgürlük hareketi diriliş dönemindeki tarihi rolünü çözüm ve demokratikleşme sürecine taşımayı başaramamıştır"* deniliyor.

Ortadoğu'ya yönelik yeni emperyalist saldırıyı emperyalistlerin söylemini kullanarak "terörizmle savaş" olarak niteleyen bildiri, bu çerçevede emperyalist ABD müdahalesini şu açık sözlerle destekliyor: *"Terörizmin karşısında durmak insani bir yaklaşımdır. Bölgedeki statikoyu dağıtmayı hedefleyen ABD müdahalesi demokratikleşmeye imkan sunduğu ve Kürt sorununun çözüm imkanlarını artırdığı için desteklenmelidir"*.

Kendileri de İmralı çizgisinin meyvesi sayılması gereken PWD'liler, Abdullah Öcalan ve Kongra-Gel'e yönelik olarak ise şu görüşleri dile getiriyorlar: *"PWD; Abdullah Öcalan'ın yaşadığı esaret koşullarının aşılmasını ve özgürlüğüne kavuşmasını insani ve ahlaki bir görev olarak kabul eder ve bu temelde çaba içinde olur. İdeolojik düşüncelerine değer verir ancak politikalarını ve kararlarını bağımsız iradesiyle oluşturur ve uygular. Demokratik değişim ve çözüm ihtiyacından kaynaklanan ve inşa sürecini yaşayan PWD (Partiya Welatpareza Demokratik), Kongra-Gel'i dağıtarak aşmayı değil, Kongra-Gel şahsında Kürt özgürlük hareketinin yaşadığı tıkanmayı aşarak, mücadele değerlerini ve kazanımlarını demokratik çözüm sürecine taşımayı ve geliştirmeyi amaçlamaktadır."*

Türkiye'de Kürt sorununun demokratik yollardan çözümünü hedeflediklerini açıklayan Amerikancı yeni grup, Öcalan çizgisine ve PKK geleneklerine karşı tutumun bir parçası olarak, PWD'nin üyelerine yaşamsal özgürlükleri için tercih hakkı vereceğini belirtiyor.

ABD, Kuzey Kürdistan için de nihayet Amerikancı bir partiye kavuştu. Bu yeni grup Güney Kürdistan'daki iki işbirlikçi Kürt partisinden farklı olarak, baştan sona CIA'nın mamülü. Bundan dolayıdır ki Ortadoğu halklarına yönelik emperyalist ABD saldırganlığını ve bu çerçevede Irak işgalini onursuzluk çukurunun en dip noktasında duracak denli açıktan destekliyor. Kısacası PWD herşeyiyle katıksız bir Amerikan partisi. Gerek grubun Kongra-Gel içindeyken yaşadığı süreç, gerek iç sorunlar sonrası A. Öcalan'ın müdahalesiyle toplanan 2. Kongre sonrasında kaçıp ABD işbirlikçisi Talabani'nin himayesine girilmesi, gerekse deklarasyonda dile getirilen çizginin bundan başka bir anlamı yok.

Açık ki CIA, İmralı tasfiyeciliğinin bir zamanların

devrimci PKK'sinde yarattığı çok boyutlu ideolojik ve moral tahribatı belli bir başarıyla değerlendirdi. Fakat bugün ortaya çıkan sonucun, başta hedeflenen bir sonuç olmadığı da açık. Zira ABD'nin niyeti ya da başlangıçtaki planı daha büyüktü. ABD ve CIA, KADEK'i ve onun üzerinden Türkiye'deki Kürt hareketini olduğu gibi denetim altına almayı amaçlıyordu. Bir bakıma yeni bir Halkın Mücahitleri örneği yaşanacaktı. CIA'nın hedeflerindeki sapmanın nedenleri, TC, Kongra-Gel, Güneyli işbirlikçiler gibi birçok unsurun karmaşık ilişkilerinde bulunabilir.

CIA'nın operasyonu Irak'a saldırıdan önce başladı. Fakat bu operasyon Türk devletinin umduğu ve söz aldığı gibi KADEK güçlerinin fiziki olarak imhası değil, sistem için tümenden bir tehlike olmaktan çıkarılması, yani tümenden denetime alınması üzerine kuruluydu. Irak'ta zafer ilan edilmesi sonrasında CIA ajanlarının KADEK yöneticileri ile görüşmelerinden yansıyanlar, ABD'nin niyetlerini çok daha açık hale getirdi. O zamanlar sermaye medyasında CIA-KADEK görüşmeleri üzerinden yaygara koparılrken, devlet ve ordu cephesinden -muhtemelen ABD operasyon konusunda Türk tarafını bilgilendirmiş olacak ki- ufacak bir tepki bile yükselmedi. Hatta emperyalist savaş ve işgale destek, nihayet tezkere onursuzluğu karşılığında kendisine verilen KADEK sorununu çözme sözüne dair, Türk devletinde sesler iyice kısılmıştı. Her ne kadar üzerindeki tedirginliği atamasa da Türk tarafı da CIA operasyonundan ne çıkacağını beklemeye başladı.

CIA çalışmalarının izlediği seyir, KADEK, sonrasında Kongra-Gel içindeki iç bölünme, çatlamalar, tartışmalar üzerinden kamuoyuna da yansımaktaydı. İlk dönemler soyadından da kaynaklı olarak belirgin bir ağırlık tutan Osman Öcalan, Amerikancı çözüm söylemlerini giderek arttırdı. Fakat CIA'nın amacı, yalnızca Osman Öcalan gibi yöneticileri ABD'ci çizgiye kazanmak değil, kişiliklerindeki son onur kırıntılarını da yoketmekti. Bunun için bugün Kongra-Gel yöneticileri ve en son A. Öcalan tarafından açık açık dile getirilecek tarzda "yeşil tanı"dan tutun da Norveç'te mültecilik hakkına kadar, burjuva yaşam özelemlerini kısıktıracak her türlü araç ve kazanma yöntemi kullanıldı.

Elbette bu yöntemler öncelikle kişiliği en zayıf unsurlar üzerinde etkili olacaktı. Osman Öcalan, Halil Ataç, Nizamettin Taş gibi yöneticiler giderek gruplaşmaya ve CIA'nın operasyonuna herşeyi ayağa düşürecek kadar yanıt vermeye başladıkları zaman, düşkünleşmenin bu kadarını henüz kaldıramayan ve geleneği temsil ettiklerini düşünen unsurlar harekete geçti. Kızağa alınmalar, soruşturmalar gündeme getirildi. Duran Kalkan, Cemil Bayık, Mustafa Karasu gibi yöneticilerin birer lider edasında, kırıntı düzeyine düşürülmüş olsa da PKK geleneğinin bazı değerlerini öne çıkararak kamuoyuna konuyla ilgili açıklamalarda bulunmaları da aynı döneme denk geliyor.

CIA'nın operasyonunun bu sınırlarda kalması ve Abdullah Öcalan'ın Kongra-Gel üzerindeki etkinliğini aşındıracak bir sürecin önünün açılması tehlikesi Türk devletinin de harekete geçmesine yolaçtı. Uzun bir süre tecride tabi tutulan Öcalan'ın avukat görüşlerinin, dolayısıyla da sürece müdahalesinin önü açıldı. Gazete sayfalarında A. Öcalan'ın her iki tarafın aradaki sorunları oturup eleştiri-özeleştiri temelinde çözmeleri, tam da o sıralar hazırlanan son AİHM savunmaları temelinde bütünleşmeleri yönünde kesin talimatları yayınlandı. Yanısıra Öcalan, Osmanlar'ı olduğu kadar,

kendisini aşan inisiyatifler gösteren taraftakileri de mahkum eden açıklamalar yapmayı ihmal etmedi. Bunun üzerine önce kaçanların da gelip katıldığı, 13 gün sürdüğü belirtilen bir tartışma toplantısı yapıldığı ve sorunların giderildiği açıklandı. Ardından yine A. Öcalan'ın isteği doğrultusunda kongre toplandı ve Öcalan'ın hakimiyeti iyice pekiştirildi.

CIA'nın operasyonunun tüm sonuçlarına varamayacağını anlayan ABD'den ise, yine kendisi gibi durumun farkına varan Türk devletinin kendisine vaadedileni (Güney'deki PKK varlığını bitirme) tekrar gündeme getirmesi söz konusu oldu. Hiç değilse onca çabadan sonra kısmi de olsa bir sonuca varmak için, tehdit yüklü açıklamalar gündeme geldi. Amerika'nın etkili ağızlarından gelen bu tehditlerin bazılarında ABD'nin her türlü araç ve imkanı kullanarak Kongra-Gel'e yönelmesi gerektiği belirtiliyordu.

Sonuçta hem zaten yeterince işlenmiş olan Osman Öcalan grubunun iflah olmayacak denli düşkünleşmiş olmaları, hem de ABD'nin taktikleri tuttu. İmralı'dan gelen tüm müdahalelere rağmen, iyice çürümüş olan kısım kurtarılamadı. Boynuna kadar batağa saplanmış gruptakiler kongreden hemen sonra gidip Talabani'ye, aslında ABD'ye sığındılar. Ağustos'un ortasında da parti kuracaklarını açıkladılar.

Kaçan Amerikancılar'ın yankısı Kongra-Gel içinde ve İmralı'da hala sürüyor. Ama söylenen, açıklanan herşeyin, aslında İmralı teslimiyetçiliğinin Kürtler'e nelere malolabileceğini göstermek dışında pek bir işlevi yok. CIA'nın, Talabaniler'in, TC'nin, Kongra-Gel içinde, hem de en öne çıkarılan yöneticileri üzerinden bu denli bayağı oyunlar oynayabilmesi, İmralı çizgisinin yarattığı tahribat sayesinde mümkün olabilmektedir.

Bunun genel ideolojik zemini İmralı savunmalarıyla bizzat Öcalan tarafından atılmıştı. İmralı savunmalarında emperyalist sistemi "demokratik uygarlık" olarak kutsayan ideolojik açılımlar, PKK'deki anti-emperyalist tutum ve duyarlılıklara öldürücü darbeler vurdu. Nitekim PKK'nin yerini almış bulunan KADEK, Irak müdahalesinin hemen öncesinde Amerikancı çizgiye bir hayli yaklaşmış bulunuyordu. Öylesine ki, bugün PWD'lilerin bildirisinde yer alan Amerikancı söylemlerin aşağı yukarı tamamı, o günlerde resmi KADEK bildirileri ve açıklamalarında yer alıyordu. Fakat tutumunu başından itibaren Türk devletinden yana saptamış bulunan Öcalan, Kürt sorunu çerçevesinde ABD ile TC arasında Irak müdahalesine ilişkin sorunlar patlak verdiği andan itibaren, ağırlığını TC'den yana koyarak bu hesapsız Amerikancılığı sahte bir anti-emperyalist söylemle dizginlemeye çalıştı. Fakat bugünkü PDW olayı gösteriyor ki PKK yöneticilerinin bir kesimi şahsında olan olmuştur artık.

İmralı çizgisi ideolojik açıdan Kürt hareketinin emperyalizm karşısında tümenden silahsızlandırılması anlamına geldiği için, bugün kardeş Öcalan'ın temsil ettiği çıkışı yarın benzer yeni çıkışların izlemesi şaşırtıcı olmayacaktır. Kürt halk kitlelerinde herşeye rağmen özgürlük tutkusunun yaşayabildiği, bunun da tasfiyeci-teslimiyetçi çizgi sahiplerini bir parça basınç altında tuttuğu bugünkü koşullarda, kirli emperyalist oyunlar halkın desteğini almayacak PWD türü kukla oluşumlarla sınırlı kalabilir. Fakat teslimiyetçi çizginin hakimiyeti sürerse, daha beter durumların ortaya çıkması kaçınılmaz olur. Bu nedenle Kürt işçi ve emekçilerinin İmralı çizgisinin kötürümleştirici etkisinden bir an önce kurtulması hayati önemdedir.

Çürüyen düzenden yine pis kokular yükseliyor...

Şimdi de Yargıtay'ın çetelere karıştığı ortaya çıktı

Yargıtay Başkanı'nın açıklamaları ve MİT'in verdiği yanıtlar üzerinden bir kez daha ortaya dökülen sermaye düzeni ve devletin pislikleri, pis kokular saçmaya devam ediyor.

Yaptığı açıklama ile sözde hakkındaki suçlamalara yanıt vermiş olan Yargıtay Başkanı Eraslan Özkaya'nın, bu açıklamadaki tek doğru/tutarlı ifadesinin müteahhit Şen'e yaptığı ödeme konusunda olduğu görülüyor. O da eğer senaryo gereği değilse. Bunun dışında, savunma niteliğindeki açıklamasında tek kelime doğru söylemediği, Emniyet'in Çakıcı için düzenlediği "Gökyüzü" operasyonunun telefon kayıtlarına düşen konuşmalarıyla sabitlenmiş bulunuyor. "Sayın" Yargıtay Başkanı, Şen ile defalarca Çakıcı ve davası merkezli görüşmeler yapmış. Dahası Çakıcı'nın korumalığını yapan emekli polis Özoğlu, müstafi yüzbaşı Özbulut ve yine Çakıcı'nın adamı Aydın Göker ile Milas'ta, bu kişilerin 1 Haziran'da gözaltına alınıp bırakılması sonrasında bir görüşme yapmış. Konu ne dersiniz? Sorguda kendisi hakkında sorulanlar!.. Yani "sayın" başkan telefonlarının dinlendiğini ve dolayısıyla kirli ilişkilerinin açığa çıktığını biliyor.

"Sayın" başkanın bu görüşme sonrasındaki icraatı daha da ilginç. 29 Haziran'da "sayın başkan" başkanlığında toplanan Yargıtay 1. Başkanlar Kurulu, Neşter-2 soruşturmasında dinlemeye düşen rüşvetçi Yargıtay üyeleri hakkında aklama kararı alıyor. Suç çetesiyle ilişkileri tespit edilmiş olan 7 Yargıtay üyesi, "dinlemenin izinsiz olması" gerekçesiyle yargılanmaktan kurtarılıyorlar. Ne ilginç değil mi? Şimdi Özkaya, kendi başkanlığındaki kurulun aldığı bu karara dayanarak, yine izinsiz kaydedilen kendi telefon görüşmeleriyle tesbit edilmiş "çeteyle ilişki" suçundan (büyük ihtimalle) yargılanamayacak...

Çakıcı dinlemesine düşen tek telefon görüşmesi Yargıtay'dan değil elbette. Çete-devlet ilişkisi söz konusu olur da, hiç kirli işler örgütü MİT bunun dışında kalabilir mi? Hele de konu MİT ile ilişkisi övgü konusu bile yapılan Çakıcı gibi bir faşist çete bozuntusuyla ilgili ise!.. MİT'ten de dış ilişkiler daire başkanı işe karışmış görünüyor. MİT müsteşarı Atasagun'un Yargıtay Başkanı ile giriştiği ağız dalaşında, "sayın başkan"dan daha az yalana başvurmadığı, yine polis kayıtlarından anlaşıyor. Ne de olsa kendisi de önemli bir kurumun "sayın başkanı"dır. Diğer "sayın"lardan aşağı kalacak değil her halde!..

Atasagun, adamı Kaşif Kozinoğlu'nun savcılık tarafından alınan ifadesinin, Çakıcı'nın bir ihbar mektubuyla ilgili olduğunu söylemişti. Oysa konunun Yargıtay'daki Çakıcı kulisiyle ilgili olduğu, Kozinoğlu'nun emniyet kayıtlarına düşen Çakıcı'nın adamlarıyla yaptığı telefon görüşmelerinde de "ihbar mektubu" konusunda tek kelime geçmediği açığa vuruldu. Atasagun, elbette adamını korumak için yalan söyleyecekti. Tek gerekçesinin adamını korumak da olmayabileceği, "adamının" söz konusu telefon görüşmelerindeki ifadelerine bakılırsa, bizzat kendisini de korumaya ihtiyacı olduğu açık. Bu görüşmelerde, Kozinoğlu, MİT müsteşarı Atasagun'u kastederek, "1 Numara'nın da bilgisi var" diyor. "Biz

devletiz, niye korkuyorsunuz ki?" diyor. Bu ifadeler, Kozinoğlu'nun Çakıcı ile ilişkisinin "kişisel" değil, kurumsal olduğunun kanıtlarından biri. Gerçi MİT Çatlı, Çakıcı ve benzeri faşist katillerle ilişkisini her açığa çıktığında savundu. Bu açıdan, sözkonusu MİT olduğunda, suçlular ve suç şebekeleri ile ilişkisini ayrıca kanıtlama ihtiyacı bulunmuyor.

Ancak Yargıtay için aynı şey söylenemez...

Susurluk'ta, polis-mafya-siyaset üçlüsünün kirli ilişkileri dökülmüştü ortaya. Bu yeni gelişme, işin, devlet cephesinden çok daha ciddi boyutlarda olduğunu, görmeyen gözlerin önüne sermiş oldu. Suç ve cezanın en üst karar mercii olan Yargıtay da "derin devlet" tarafından zaptedildiyse, "hukuk devleti" iddiasından geriye bir şey kalmamış demektir. Bağımsız yargısı, üstelik en üst kademesinden, kirli işler örgütü ve faşist suç çeteleriyle içiçe geçmiş bir devlet düşününüz! Karanlık ve pis işlerin maddi çıkar ve rüşvetle karıldığı bu kirli bulamaçtan yansıyan bugünün sermaye devleti gerçeğidir!

En üst yargıda bu skandalın ayyuka çıktığı sırada, medya, kenarda köşede küçük puntolarla bir haber geçiyordu. Haber kendi içinde de önem taşımakla birlikte, yargının hali yönünden iki kat daha önemli görülmeli. Uyuşturucudan silah kaçakçılığına, cinayetten gaspa akla gelebilecek her türlü suç için örgütlenmiş toplum düşmanlarını kurtarmakla meşgul olan aynı yargı kurumu, 2 çocuğa salt 2 milyon lira yüzünden 20 yıl hapis cezası kesmişti. Aslında bu karar, Yargıtay'daki kirli ilişkiler açısından daha büyük bir skandaldır. Daha doğrusu, iki olay bir arada, yargının yapısı hakkında son derece açıklayıcı bir işleve sahiptir.

Eğer düzen çürümüş-çeteleşmiş ise, yargı kurumundan ana beklentisi, bu çürümenin gizlenmesi, bu çete suçlarının aklanması olacaktır. Diğer tüm kurumlarında olduğu gibi, yargı kurumunda da bu ihtiyaca yanıt verecek şekilde bir örgütlenmeye gidecektir. Bugün ortaya dökülen

pislikler, yargıda bu örgütlenmenin gerçekleştirildiğinin kanıtından başka bir şey değildir.

Elbette düzenin yargıdan esas beklentisi, şimdi skandal olarak patlak vermiş türden işlevler değil. Daha da önemli olan, düzen muhaliflerinin en ağır, çoğu zaman yazılı hukuka aykırı biçimde cezalandırılmasıdır. Bunun her zaman için ve eksiksiz bir biçimde yerine getirildiğine ise mahkeme kayıtları tanık. Cumhuriyet tarihinin kayıtlarında bunun simgesi Deniz Gezmişler için kesilen idam kararıdır. Öncesinde ve sonrasında binlerce, onbinlerce benzer karar bulunduğu da bilinmektedir. Özellikle son on-beş yılda, yargıtay dairelerinin, DGM'lerdeki hukuk dışı yargılamaların ürünü olarak önlerine giden her "örgüt" davasını adeta gözü kapalı olarak onayladıkları bilinmektedir.

Bu yargının siyasal-sınıfsal işlevidir, onun bir de sosyal-sınıfsal işlevi var. Buna son örnek, 2 milyon lira için 20 yıl hapis cezası verilen çocuklar davasıdır. Bu da paracı düzenin parasızların gözünü daha küçükten yıldırma operasyonundan başka bir şey değil. Şehir içinde araba yarışı yapıp insan ezen zengin çocuklarını iki gün olsun hapse atmayan düzen yargısı, sadece canı çektiği için ve sadece yiyebileceği kadar baklava çaldı diye, yoksulların çocuklarını 20 yıl gibi ömürlük cezalara çarptırırken, sadece ceza kestiği çocuklara değil, aslında tüm yoksullara gözdağı vermiş oluyor. Böyle umuyor en azından. Durum ne olursa olsun, aklıktan ölsen de başkasının malına dokunmayacaksın, diyor. "Özel" mülkiyetin kutsallığını tüm mülksüzlere ceza zoruyla kabul ettirmeye çalışıyor.

Bu suç düzeninin hırsızlıkla biriktirdiği "özel" mallarının kutsallığı ya kabul edilip, suç çetelerinin iktidarına boyun eğilecek, ya da yargısı-vergisi-MİT'i-IT'i ile, çürüyen bu çete düzeni yıkılıp, insanca bir düzen kurulacak. Üçüncü bir yol, bir ara çözüm bulunmuyor...

17 Ağustos depreminin 5. yılında yaralar kanamaya devam ediyor...

Biz kapitalizmi öldürmedikçe o bizi öldürmeye devam edecek!

Onbinlerce insanımızın yaşamını yitirdiği 17 Ağustos '99 depreminin ardından beş yıl geçti. 17 Ağustos öncesi ve sonrasında yaşananlar, onbinlerce emekçinin ölümünden depremin değil kapitalizmin sorumlu olduğunu göstermişti. Bu nedenle beş yıl önce “Deprem değil kapitalizm öldürür!” başlığı ile konuyu sayfalarımızda işlemiştik. Depremi ardından geçen 5 yıl boyunca yaşananlar bu çıplak gerçeği defalarca gözler önüne serdi.

Kapitalizm öldürmeye devam ediyor

17 Ağustos Marmara depremini, Bingöl, Ağrı depremleri, Konya'da çöken Zümrüt Apartmanı faciası, her kar ve yağmur yağdığında yaşanan “felaketler” ve son olarak Pamukova'daki hızlandırılmış tren katliamı izledi. Kuşkusuz bunlar sadece öne çıkanlar, akıllarda kalanlardı. Hepsinin birleştiği ortak nokta ise, bu düzende emekçilerin yaşamının bir pul kadar dahi değeri olmadığıdır. “Doğal afet”, “kaza” olarak gösterilmek istenen tüm bu katliamların arkasında kapitalistlerin kâr hırsı var. Her olayda değişik şekillerde ortaya çıkan denetimsizlik, yapılan uyarılara kulak asmama, bildiğini okuma, siyasi şov, maliyetten kaçma, ihale yolsuzlukları vb. durumlar yaşanan felaketlerin altyapısını döşemiştir. Sermaye düzeni gerekli tedbirleri almayarak sadece felaketlere davetiye çıkarmakla kalmıyor. Felaketlerin yıkıma uğrattığı emekçilerin en temel ihtiyaçlarını dahi karşılamıyor, onları yaşadıkları yıkımla başbaşa bırakıyor. Uyguladığı saldırı politikalarıyla yaşanan yıkımı daha da derinleştiriyor.

17 Ağustos depreminde 2 bin 505 kişinin yaşamını yitirdiği, 4 bin 800 kişinin de yaralandığı Yalova'da yapılan bir araştırma, sermaye devletinin uyguladığı yıkım programlarıyla can almaya devam ettiğini gösteriyor. Araştırmada kullanılan Yalova Emniyet Müdürlüğü ve jandarma birimlerinin raporlarına göre 1970 yılından 17 Ağustos 1999 yılına kadar son otuz yılda sadece 8 kişinin intihar ettiği Yalova'da 5 yılda 200'ü aşkın intihara teşebbüs olayı yaşandı, 30 kişi yaşamını yitirdi. Yaklaşık 50 kişi ise aşırı dozda ilaç aldığı için çeşitli hastalıklara yakalandı.

Yalova'da suç oranı yaşı 12'ye düşmüş durumda. Aile içi şiddet doruk noktasında, adliyeler boşanma davası açan çiftlerle dolu. Peki deprem bölgesindeki işçi ve emekçileri intihara kadar sürükleyen bu travmanın nedeni nedir? Yalova Emniyet Müdürlüğü ve jandarma birimlerinin raporlarına göre, intihara teşebbüs edenlerin yüzde 80'i 17 Ağustos ve sonrasında yaşanan ekonomik krizin getirdiği olumsuz koşullardan etkilenen işsizler... İntihar eden 30 kişiden 12'si esnaf, 15'i de işsizlerden oluşuyor. İntihara

teşebbüs eden 250 kişinin 150'si ise kadın. Kadınların intihara teşebbüs etmesinin başında ise aile içi şiddet ve ekonomik nedenler geliyor.

Yalova'da işsizlik yüzde 30'lara ulaşmış, her beş esnaftan biri ise icralık durumda. İşte artan intiharların, aile içi şiddetin, çocukların suç batağına itilmesinin gerisindeki nedenler. Çürüyen düzenin kronik sorunları... Yalova Esnaf Odaları Birlik Başkanı Behçet Kaplan'ın “Bizi deprem değil, ekonomik kriz çökertti” sözleri bu gerçeğin yalın bir ifadesidir. Kapitalist düzende işçi ve emekçilerin yaşamını yitirmesi artık ne tek başına doğal nedenlere ne de “doğal afet”, “trafik terörü”, “iş kazası” vb. denen katliam ve cinayetlere bağlı. İMF-TÜSİAD yıkım programlarının yarattığı işsizlik, açlık ve yoksulluk her geçen gün milyonlarca işçi ve emekçiyi uçurumun kıyısına itmektedir.

Devlet ne yapıyor?

Peki devlet bu tablo karşısında ne yapıyor? Beş yıl önce yaşanan depremi iktidardaki hükümetin kafirliğine, allah tarafından cezalandırılmasına bağlayan ve bugün hükümet koltuğunda oturan AKP ne yapıyor? Sanmayın ki boş otuyorlar... Daha koltuğa oturur oturmaz icraatlarına başladılar. DSP-MHP-ANAP koalisyonunun çıkardığı deprem vergileri AKP hükümeti tarafından 2003 yılında kalıcı hale getirildi. Deprem vergisi olarak bugüne kadar 7 katrilyon 212 trilyon lira toplandı. Ancak buna karşın deprem gelirlerinden bölgeye aktarılan tutar yalnızca 2 katrilyon 938 trilyon lira. Toplanan paraların nereye gittiğini ise Maliye Bakanı Kemal Unakıtan “*Bu vergiler bütçenin finansmanı için gerekli*” sözleriyle ortaya koydu. Yani deprem vergisi adı ile toplanan katrilyonlar borç ödemesi olarak İMF'ye, teşvik, kredi vb. adı altında sermayeye ve hortumculara akıtıldı, akıtılmaya da devam ediyor.

Yeni katliamlar bizi bekliyor

Jeoloji Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkan Yardımcısı Doç. Dr. Yıldırım Güngör “*İstanbul şu an deprem riski en yüksek kentlerden biri , yani günün her anında ülkemizde büyük bir deprem olma olasılığı her zaman var. İstanbul depremi öğrendi ama elleri koynunda hiçbir şey yapmadan depremi bekliyor*” açıklamasıyla 15 milyon emekçiyi bekleyen felakete dikkat çekiyor.

Açıklamasının devamında “*İstanbul'da 17 Ağustos'tan önceki durum neyse şimdi de aynı, yapılan zemin etütlerinin yarısı dostlar alışverişte görsün türünden*” sözleriyle, yaşanan yıkımların ve yapılan uyarıların sermaye devleti tarafından kulak arkası edildiğine dikkat çekiyor.

Kuşkusuz 40 bin insanın yaşamını yitirmesine ve toplam 25 milyar dolar zarara neden olan depremden gerekli derslerin çıkartılmadığını söylemek bütünüyle doğru olmaz. Sermaye devleti gerek beş yıl önce yaşananlardan gerekse bir yenisi kapıda bekleyen tehlikeden gerekli dersi çıkarmıştır. Ancak doğası gereği çıkardığı ders, yaşanan ve yaşanacak yıkımları, kendisi için nasıl bir kazanç kapısı yapacağıdır.

TMMOB'a bağlı jeoloji Mühendisleri Odası'nın hazırladığı raporda, aradan geçen beş yıllık süreçte gerekli tedbirlerin alınmadığı belirtilerek şunlar kaydediliyor: “*Bunun yerine imar ve afet hizmetlerinin ticarileştirilmesine, afet ve imar gibi ekonomik, teknik, sosyal, psikolojik boyutların içiçe geçtiği bir olgunun Dünya Bankası'nca şekil açısından denetlenen, sigorta şirketlerinin ve özel işletmelerin kontrolünde bir piyasa alanı haline getirilmesine yönelik düzenlemelere öncelik verilmiştir.*”

Zorunlu deprem sigortası denen uygulama devletin deprem riski karşısında aldığı tek somut “önlem”dir. Ancak ne tür bir önlem olduğunu basit sorulardan bile kolayca çıkarabiliriz. Örneğin bu sigorta, depremin vereceği zararı önler ya da azaltır mı? Hayır! Bu deprem öncesine değil sonrasına dönük olduğundan, olası zararı önlemez ve azaltmaz. Sadece sonrasında oluşan zararı, o da gerekli koşullar oluşmuşsa karşılar. Ya da şiddetli bir deprem sonrasında yaşayan çok az insan kalacağı için zararını karşılayacağı müşteri sayısı oldukça az olur. Peki ya deprem sigortası ölen insanlarımızı geri getirir mi? Bir insanın yaşamı parayla ölçülür mü? Kapitalizm için her şeyin değeri paradır, dolayısıyla onlar için ölçülür. Çoğumuz karnımızı zor doyururken sigorta primleri için gerekli parayı ödeyemeyiz bile. Bu durumda sigortası olmayanlar ne yapacaklar?! Elbette olası bir depremde yaşadıkları yıkımın tek sorumlusu ilan edilecekler!

Üzerinden 5 değil 50 yıl geçse de, kapitalist düzen sürdükçe yaşadığımız yıkımların yarısı sarılmayacağı gibi yeni yıkımlar da kapıda bekliyor. Bu düzen değişmedikçe en ufak bir doğa olayı bizler için korkunç bir yıkım, sermaye için ise kazanç kapısı olmaya devam edecektir. Öğütülen yaşamlarımız, akan kanımız sermayedarların, tekellerin kasalarında dolar olarak yığılacaktır. Çünkü sermayenin sefahati bizim sefaletimiz üzerine kuruludur. Biz kapitalizmi öldürmedikçe o bizi öldürmeye devam edecektir.

17 Ağustos'un 5. yılında deprem ve devlet gerçeği...

Devlet ve İstanbul depremine hazırlık

Marmara depreminin üzerinden 5 yıl geçti. Marmara depremiyle birlikte gündeme taşınabilen, beklenen İstanbul depremine 5 yıl daha yaklaşıldı demek.

Marmara depreminde onbinlerce yurttaşımızı yitirdik. Uzmanların en iyimser tahminleriyle, İstanbul depreminde bu sayı 100 bini aşacak. Fakat bu sadece iyimser değil, tamamen farazi ve büyük ihtimalle, halkı panikletmeye direktifiyle müthiş küçültülmüş bir sayıdır. Tümüyle farazi, çünkü sözkonusu uzmanlar uzmanlıklarının gerektirdiği araştırmaları yapıp, bitirip, bunun üzerinden bir tahmin yürütüyor değil. İstanbul'un bütün binaları gözden geçirilmiş de yıkılacağı kesin görünen bina sayısı üzerinden bir ortalama çıkarılmış değil yani. Böyle bir çalışma yok. Daha doğrusu, İstanbul'un tümünü hedefleyen ve beklenen yıkımı asgariye indirmek üzere önlem almayı içeren bir çalışma yok. Sadece ve tümüyle propaganda amaçlı, sınırlı bir bölgede, sınırlı sayıda bina üzerinde yapılmış bir tetkik dışında ne bir çalışma ve ne bir önlem bulunuyor. Hatta, kısa vadeli bile değil, devlet, uzun vadede dahi depremi/deprem önlemlerini gündemine almış değil.

Bunun için bütçe ayrılmıyor. Bütçe ayırmak ne kelime, Marmara depremi ardından konan "deprem vergileri" bile depremzedelere yahut deprem çalışmalarına kullanılmıyor. Kullanılmadığı ve bundan sonra da kullanılmayacağı hükümetin en yetkili ağızları tarafından itiraf edilmiş bulunuyor.

Devleti deprem konusunda kaygılandıran tek şey, nerdeyse, ölümleri nasıl bir an önce ortadan kaldıracacağı, dolayısıyla (Marmara depreminde yaptığı gibi) asıl sayıyı nasıl gizleyebileceğidir. Yıkılan binaların molozları da sorun olacak tabii ki!.. Ancak, onlar yavaş yavaş temizlense de olur. Ne de olsa bina cesedi kokmaz, çürümez. Asıl problem insan cesetleri, tabii bir de cesetlerin yakınları. Marmara depremi, acının insanları nasıl korkularından soyundurduğunu da göstermişti. Ve gözlerini nasıl açabileceğini.

Devlet, sanılanın tersine, Marmara depreminden çok şey öğrendi. Bir devlet olarak çıkarması gereken dersleri iyi belledi. Sanılanın ya da beklenenin aksine. Çünkü beklenen, devletin deprem önlemleri çerçevesinde ders çıkarmasıdır, ve görülen de çıkarmadığıdır. Bu yönlü beklentisi olanlar nasıl büyük bir yanılgı içinde olduklarını, takibeden depremlerde, sellerde, tren kazalarında görmüş olmalıdır aslında. Böyle olduğu halde, beklenen depremlerle ilgili önlem alınmamasını ders çıkarmamış olmakla açıklamaya çalışmak, en hafifinden, devletin yapısı ve niteliği hakkında karacahil olmakla açıklanabilir. Fakat yaptıklarının tam adı, devletin yapısı ve niteliğini gizlemektir. En azından medya üzerinden gelen yorumlar için bunu böylece adlandırmak gerekiyor.

Devletin tam da kendine, sınıfsal yapısına ve özüne yakışır dersleri çıkardığı, bu dersler üzerinden, en azından İstanbul depremine hazırlandığı biliniyor. Bu hazırlığın bir yönüne yukarıda değindik. Bu, cesetlerin mümkün olan en hızlı biçimde ortadan kaldırılmasıdır, ki ceset torbalarının çoktan hazır olduğundan kimse kuşku duymamalıdır. Diğer ve daha önemli önlem, silahlı güçlerin hazırlığıdır, ki devletin bu konuya diğer tüm sorunlardan çok daha fazla önem verdiği de bilinmektedir.

Marmara depreminde, devletin vurdumduymazlığı/acımasızlığı karşısında vatandaşın ortaya döktüğü tepkiyi, devlet kaos olarak adlandırmış

ve bir kez daha böyle bir kargaşa yaratılmasına izin vermeme kararına varmıştır. İstanbul için hazırlığın başında da, çıkacak isyanın bastırılmasına ilişkin çalışmalar gelmektedir. Sözkonusu İstanbul olduğunda isyan çıkacağından kesin eminler. Çünkü neleri yapmadıklarını ve yapmayacaklarını çok iyi biliyorlar. Yapmadıkları ve yapmaya kesinlikle niyetlerinin bulunmadığı şeylerin başında deprem öncesine ilişkin çalışmalar geliyor. Bu yıkımı ve ölümü asgariye indirecek çalışmadır. Bu niyetsizliği, ortada hiçbir çalışmanın bulunmadığını vatandaş da görüyor haliyle. Bu görme daha bugünden, deprem sonrası isyanın tohumlarını ekiyor. Devletliler eşek değil ya, artık bu kadarını değerlendirebiliyorlar. Bu değerlendirme üzerinden de, devlet olarak yapmaları gerekeni, devlet cephesinden gerekli olanı yapıyorlar. Çıkacak isyanı bastırma yol ve yöntemlerini araştırıyorlar.

Devletin ve sistemin ihtiyacı olan bu. Yani kendini korumak ve tahkim etmek. Vatandaşın ihtiyacı ise öncelikle yaşamını devam ettirebilmektir. Beton mezarların altında topluca ölümü beklemek değil. Çünkü ilk yıkım sırasında ölmeyenlerin, enkazların altında günlerce ölümü beklediği artık biliniyor. Ve kurtarma çalışmalarında devletin niyetsizliği, yavaşlığı, organizasyonsuzluğu, acemiliği yüzünden ölüp gittikleri de. Vatandaş, çok haklı olarak, devletin hemen, acilen ve hızlı biçimde kurtarma çalışmalarına girişmesi ve sağ kalanları kurtarması gerektiğini, bunun görevi olduğunu düşünüyor. Bunu da yapmadıktan sonra devlete ihtiyacı olmadığını da. Vatandaş hiç kuşkusuz haklı, ancak haklılığının dayanağı olan devlet fikri verili devletle uyumuyor. O, bu istekleri haklı olarak düşünüürken, sosyal bir devlet kurgusuna dayanıyor. Oysa yaşadığımız düzenin devleti hiç sosyal değil. Sermaye düzeninin sermaye devleti gerçekliğiyle karşı karşıyayız. İstanbul'da yaşayan, depremi, yıkımı ve ölümü bekleyen her işçi ve emekçi bu gerçekliği anlamak ve sindirmek zorundadır.

İşçi ve emekçiler çalışma yaşamlarından kıyaslama yapsalar bile devletin yapısı ve özellikleri konusunda yeterli sonuçları çıkarabilirler. Bir patron işçisinin

yaşamına, sağlığına, beslenmesine, çoluğuna-çocuğuna ne kadar değer veriyorsa, patronların devleti de işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin yaşamına, sağlığına, beslenmesine, eğitimine de o kadar değer verecektir. Çünkü sermayenin devleti, sermaye sınıfı ve düzeninin ihtiyaçları doğrultusunda örgütlenmiş, bu doğrultuda işlemektedir. Bu devlet, deprem adı altında vergi toplar, ama o paraları depremzedelerin ihtiyaçlarına değil sermaye sahiplerinin ihtiyaçlarına harcar. Bu, bu kadar basittir.

Bu kadar basit olan bir sorunun çözümü de hiç karmaşık değil doğal olarak. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, beklentilerini karşılayacak "sosyal" bir devlet ihtiyacı duyuyorlarsa, ki her sıkıntıda bu ihtiyaç kendini dayatmaktadır, o devleti kendileri kurmak zorundadırlar. Sermaye sahipleri sadece kendi ihtiyaçlarını merkeze alan bir devlet örgütlenmesine gitmişlerdir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler de, sadece kendilerini, yani çalışan insanı ve ihtiyaçlarını merkeze alan bir devlet örgütlenmesine gitmek zorundadırlar. Her depremde toplu mezarlara gömülmek istemiyorlarsa; her yağmurda bodrum katlarında boğulmak istemiyorlarsa; her rüzgarda savrulmak, her yangında kül olmak, her krizde işsiz ve aç kalmak istemiyorlarsa, sermaye sınıfının yönetiminden kurtulmak, kendi kendilerini yönetecekleri kendi "sosyal" devletlerini kurmak zorundalar.

Raylarda kan lekeleri, selle yerle bir olan umutlar, en ufak yer sarsıntısına dayanıksız okullar...

Türkiye’den günlük manzaralar...

Yer, Gebze’nin Tavşancıl beldesi. Pamukova katliamının üzerinden henüz üç-beş gün geçmiş, şehirlerarası tren seferleri tekrar başlayalı 5 gün olmuşken, ikinci bir tren kazası ...Bu kez, kafa kafaya çarpışan iki tren! Haberlerden kazanın nasıl gerçekleştiğini dinlemek, hatta sadece bu konuda düşünmek bile insanın dehşete kapılması için yetiyor.

Arka arkaya gerçekleşen tren kazaları, birbiri ile bağlantılı onlarca çarpıklığı bütün açıklığıyla ortaya koymuş oldu. Demiryollarını kan gölüne çeviren ve insanların hayatlarına mal olmuş bu kazaların, bir ihmaller dizisinin sonucu olduğu ise çok açık. Aslında salt bu yüzden, yaşananlara “kaza” adını vermemek gerekiyor. “Kaza” sözcüğü kapitalizmin ve onun yetkili temsilcilerinin bu katliamlardaki sorumluluğu olduğundan az ifade etmekte. Gerçek şu ki, bu “kazaların” sorumlusu ne trafik ışıklarıdır, ne de makinistlerin hatalı sürücülükleri. Kapitalizm aynadaki görüntüsüyle çarpışmıştır. Ve en son Gebze’de bu çarpışma sonucu dördü işçi 9 kişi hayatını kaybetmiştir.

Kazadan sonra tartışmalar günlerce sürdü, yetkililerin açıklamaları, uzmanların yorumları, köşe yazarlarının öfkesi ve ölenlerin acılı yakınları... Kendi sebep oldukları trajedilere ağlamayı bir aklanma yöntemine dönüştüren şaklabanlar, pişkinliklerinin arkasına saklanarak, geride kalanlara sabır dilemekle yetinebildiler. TCDD’nin internet sitesinden ulaşılabilen “Demiryolu gazetesi” kazanın haberine yer vermedi, ancak foyası meydana çıkmış hızlı trene övgüler saçmaya devam etti.

Bu katliamdan üç gün sonra, gazetelerde ölen işçilerin yakınları ile ilgili çıkan bir haberin satır arasında, düzenin gerçek yüzü saklıydı. Ölen işçilerden birinin oğlu, cenaze töreni sırasında ağlıyor: “Babamın yerine işe beni alın” diyordu. Açlık duygusallık tanımıyor. Aç olan insan, yas tutamıyor. İşçi babayı demiryolunda acımasızca öldüren zihniyet, oğlunu açlık ve sefaletin pençesinde kıvrandırarak her gün öldürüyor.

Yer, İstanbul Alibeyköy... Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, evin damına her çarpışında, ev halkının yürekleri ağızlarına geliyor. Karanlık içinde, karanlık bir bekleyiş... Doğal afet bir yana, yağmur çiselese elektrikleri kesildiği için, aslında bu zifiri karanlığa gözleri alışkın bir nebze.

Gözleri görmediğinden mi, yoksa her an bir tehlike beklentisinde olmalarından mı bilinmez ama kulakları iyiden iyiye keskin. Yağmurun şiddeti artıyor. Yağmur damlaları evin damına her çarpışında, evin içinin su dolmasına dakikalar kaldığı gerçeği bir tokat gibi çarpıyor suratlarına. Sokak çoktan yarı beline dek çamurlu sulara bulanmadan geçilemeyecek hale gelmiş. Eşyaları bırakıp çıkmak, olmaz. “Mal canın yongası” olduğundan değil, ama sadece ertesi günün perişanlık, açlık ve sefalet olduğu gerçeğinden dolayı, evi terkedip gitmek olmaz.

Gece boyu uyumuyor bölge insanı. Yıllarca kaybolduğunda bile yolu oraya düşmemiş bir dolu muhabir, fotoğrafçı, gazeteci sokakların en kuru, en güvenli yerlerine akın etmiş, belki de yılın habercisi seçilebilme hayalleri içinde, insanların acılarını belgelemeye çalışıyor. İnsanların yüzlerinde umutsuzluk, öfke ve isyan. Hangi fotoğraf karesinde bu duygular canlı tutulabilir ki? Televizyonlarsa, yağmurla geldiği söylenen bu afetten hiç etkilenmeyip aksine sıcaktan kurtulmanın keyfinde olan insanlara, bölgeden canlı yayın yapıyor. Onlarsa yağmurun sesi eşliğinde, güven içindeki yuvalarında, hiç de doğal sayılmaması gereken bu afetin yıkımlarını, aksiyon filmi seyrederek gibi seyreliyorlar.

Sonunda sular çekiliyor. Sular çekildikten sonra geriye kalan, yıkılmış duvarlar, ıslanmış eşyalar, oturulamayacak hale gelmiş evler ve bir çamur deryası oluyor. Yetkili ağızlar bol keseden sözler veriyor. Umut dağıtmak kolay, umut dağıtmak, çözüm bulmaktan daha kolay. Umut dağıtmak, çözüm bulmaktan karlı. Bu yetkili ağızlar, verdikleri her sözün faturasını, zaten mağdur olmuş Alibeyköylülere kesmeyecek mi?

Yer, İstanbul, Ankara, Adana, Urfa, Erzurum...

Türkiye son günlerde irili-ufaklı depremler yaşıyor. 17 Ağustos depreminin etkisi hala sürmekte. 17 Ağustos depreminin psikolojik etkisi bir yana bırakıldığında, görülen o ki, hala hasarın büyük çoğunluğu giderilebilmiş değil. Geçtiğimiz günlerde okullar üzerine yapılan bir araştırmanın sonucu oldukça endişe verici bir tabloyu ortaya çıkarttı. Okulların yarısından fazlasının depreme dayanıksız olduğunu ifade eden araştırma sonuçları, Türkiye’nin fay hattı üzerinde yer aldığı ve bu yüzden sürekli deprem riski ile karşı karşıya olduğu nasıl bir

gerçekse, depremlerin herhangi birinin kayıpsız atlatılabilmesinin de neredeyse imkansız olduğu gerçeğini göstermiş oldu.

İstanbul’da 17 Ağustos’ta hasara uğramış, kolonlarında çatlaklar olan onlarca ilköğretim okulunda, hala eğitim ve öğretim sürdürülmekte. (17 Ağustos depremi üzerinden geçen zamana rağmen) Depreme dayanıklılık raporu adı altında, çoğu kez bilinen çıkar dengeleri gözetilerek hazırlanan belgelerin depremde yıkılmama garantisini vermediği de çok açık. Alibeyköy’de derenin taşmasıyla duvarı yıkılan bir okulun şiddetli bir depreme dayanabilmesi ihtimali neredeyse sıfıra yakındır. Bu okulun depreme dayanıklı olduğuna dair noter tasdikli belge de verilse, somut gerçek değiştirilemez. İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Fakültesi’nin birçok binasındaki çatlaklar hastanenin koridorlarında gezinirken görülebiliyor. Bazı binaların ara katları boşaltılmış ancak giriş katı ve en üst katları aktif kullanımda. Yani alınan önlemler tümüyle göstermelik. Şiddetli bir deprem olmaksızın durduğu yerde yıkılan evlerin, okulların, yurtların olduğu bilinen bir gerçek!

Yer Türkiye... Kapitalizm, kendi suçunu ya doğaya atıyor, ya da “kaza” diyerek geçiştiriyor. Oysa bu yaşananlar kader değil. Yıllar yılı sermayenin yönelimleri sonucu hiçbir yatırım yapılmamış olan demiryollarında üst üste kazaların olması, bir türlü ıslah edilmeyen derelerin ilk şiddetli yağmurla taşıp evleri, okulları yerle bir etmesi, depremlerde yıkılan binaların tamamının sorumlusu çürüyen kapitalizmin kendisidir. Ve elbette kapitalist düzen bu sorunları çözmek, yeni yıkımların, yeni ölümlerin önünü almak gibi bir kaygı taşımamaktadır, bundan sonra da taşımayacaktır.

Çözüm, demiryollarında her an ölüm riski ile karşı karşıya bırakılıp, sömürülen işçide. Çözüm Alibeyköy’de oturan işçi ve emekçilerde, olası bir depremde hayatta kalıp kalmayacağı rastlantılara bağlı olan insanlarda, çocuklarını ne zaman yıkılacağı belli olmayan okullara göndermek zorunda kalan anne-babalarda... Çözüm bu ülkede sömürü koşulları altında ezilen tüm insanlarda...

Kapitalizm sorunları çözmez, yalnızca sorun üretir. Kapitalizmin ürettiği sorunları çözebilmenin tek yolu, işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesidir!

Sel baskını sonrası başbakan buyuruyor: “Kaçak yapıları yıkın!”

Çarpık ve kaçak yapılaşmanın sorumlusu kapitalist düzendir!

Son aylarda hükümet AB sürecini hızlandırmak adına yasa üstüne yasa çıkarıyor. Pendik Belediyesi’nin Aydos’daki gecekonduları yıkmaya girişiminden sonra bu yasaların içinde yeralan Kentsel Dönüşüm Projesi bunların içinde en çok gündeme gelenlerden biri oldu. Büyük kentlerdeki gecekonduların yoğunluğunu düşündüğümüzde, bu proje hem gecekondu emekçileri hem de devlet cephesinden fazlasıyla önemseniyor. Projeyle birlikte gecekondu yıkımları da gündeme geliyor. Denilebilir ki, konuyla ilgili ilgisiz bir dizi çevre ve kurum çeşitli açıklamalar yaptı.

Sorunun son günlerde tartışılan iki yönü var. Bunlardan ilki gecekonduların çağdaş kentleşmeye uygun olmadığı ve görüntü kirliliğine yol açtığıdır. Bunu daha çok kimi emlakçı ve inşaatçı milletvekilleri söylüyorlar. Diğer ise, bu yapıların plansız ve çarpık kentleşmenin kaynağı, dolayısıyla sağlıklı ve dayanıksız olduğu, bu nedenlerle bu yerlerin istimlak edilmesi gerektiği... Hatta büyükşehir belediyesi istimlak çalışmalarının hafta başında başlayacağını söylüyor. Aynı konuyla ilgili bir başka açıklama da T. Erdoğan’dan geldi. Yerel idarelere seslenerek, “Kaçak yapıları gözlerinin yaşına bakmadan ve acımadan yıkın, yıkmazsanız her ‘afet’ten sonra yıkılan biz oluruz” dedi. Başbakanın açıklamalarına geçmeden önce metropollerdeki kaçak yapılaşma ve gecekondulaşmaya kısaca değinelim.

Gecekondulaşmanın Türkiye’de en fazla yaşandığı şehir İstanbul. Sonrasında ise Ankara, İzmir, Adana geliyor. Bu, Türkiye’deki kapitalist gelişimin seyrine ve üretim alanlarının yoğunlaştığı bölgelere paralel olarak büyüyen bir sorun. Sanayi üretiminin metropollerde yoğunlaşması ve bunun neden olduğu göçler, Kürdistan illerindeki zorla köy boşaltmalar, büyük şehirlerde, özellikle İstanbul’da son 30-40 yılda gecekondulaşmaya ciddi bir yaygınlık kazandırdı. Metropollere göç eden yüzbinlerce insan, apartman dairelerine verecek paralarının olmadığı yerde, şehir merkezinden uzak alanlarda kendilerine barınak açtılar. Bunların birçoğu derme-çatma olarak bir gecede yapıldı. Doğal olarak çarpık gelişti ve genişledi. Öyle ki İstanbul’un yarısı gecekondulardan oluşmaktadır.

Basının aktarış biçimine bakılırsa, sel baskını ve deprem uzmanlarının olası İstanbul depremi uyarılarından sonra başbakan belediyeleri hızlı hareket etmeye çağırıyor. Geçtiğimiz hafta yaşananlara bakılırsa Başbakan uyarılarında haklı da görünüyor. Fakat bu uyarıdaki kaygılar ne kadar samimi ve gerçekliği yansıtır? Öyle ya, akılları başlarına yeni gelmiş olamaz. Dayanıksızlıktan yıkılan evler, hafif depremlerde bile çöken binalar, sel baskınları bu ülkede yeni yaşanan sorunlar değil. Alibeyköy’de oturan bir emekçi haber bültenlerinde haykırıyor; evimi kırk iki yılda seksen dört kez sel bastı. Bu ya da benzeri sesler bugüne kadar hiç duyulmadı mı? Çarpık kentleşmeden ve plansız yapılaşmadan pek şikayetçi görünenler, bunların sorumlusu olarak kimleri görüyorsunuz da bu kadar öfkeleniniz? Dere kenarlarına yapılan evlerin, sel baskınlarının, yirmi

santim yüksekliğindeki suda can veren bebelerin sorumlusu kim? Ya da örneğin Bingöl ve Van depreminde dayanıksızlıktan (ya da malzemenin çalınmasından) kaynaklı yıkılan binaların sorumlusu kimdir? Başlarına yıkılan evlerinin enkazı altında can verenler mi, her “afet”te binbir çileyle başbaşa kalanlar mı?

Erdoğan “yıkın” diye buyruk veriyor. Evet, sermaye devleti için yıkmak da bir çözüm. Böylece, selin bastığı, depremin yıktığı, Ankara’da olduğu gibi ABD’li generallerin görmekten rahatsızlık duymayacağı ve Başbakanın da utanç duymayacağı gecekondu olmayacak. Peki sonra ne olacak? Gecekondulardan boşalan arsalar sermayedarlara peşkeş çekilecek ve sınırsız yağmaya açılacak.

Erdoğan’ın Albayraklar grubuyla yakınlığı herkesçe biliniyor. Geçen ay kızıyla Albayraklar’ın oğlunun evlenmesi yakınlıklarını daha da perçinledi. Başbakan’ın aceleciliği sakın Albayraklar için olmasın! Yıllardır belediyelerin çeşitli hizmetleri taşeronlaştırılıyor, ne tesadüftür ki bu taşeron da hep Albayraklar’dan çıkıyor, ihaleler onlara kalıyor. Belediyelere ait arazileri alan, buralara toplu konutlar yapıp evlerini yıktıkları gecekondu sahiplerine fahiş fiyatlara satan KİPTAŞ inşaat şirketi de sakın Albayraklar’a ait olmasın!?

Aslında bahsettiğimiz bu peşkeş ve yağmanın zemini dünden hazır. Milli Emlak’a ve hazineye ait araziler belediyelere devredildi. Belediyeler de buraları hiç pahasına satacak, elbette kendileri de nemalanarak. Belediyelerin neredeyse tamamını yönetenin AKP’liler olduğunu hesaba katarsak, tablo tamamlanmış oluyor.

Geçelim açıklamanın diğer yüzüne, o çok şikayetçi ve rahatsız oldukları sorunların gerçek sorumlularına. Tıpkı mafyalaşma ve çeteleşmenin, ahlaki çöküntü ve yozlaşmanın, işsizlik, yoksulluk, açlık ve sefaletin olduğu gibi, kaçak yapılaşmanın, gecekondulaşmanın temel nedeni ve sorumlusu da Erdoğan’ın temsil ettiği kapitalist barbarlık düzenidir. İnsanın beslenme kadar doğal insani bir gereksinimi olan barınma hakkının sağlanmasının sermaye devleti için yük olarak görülmesi sorunun

temel kaynağıdır. Bakımsız ve dayanıksız raylara sürdükleri hızlı tren kazasında suçlu olarak makinistleri seçtikleri gibi, çarpık kentleşme, kaçak yapılaşma konusunda da buralarda barınanları suçlayıp kurban göstererek sorumluluktan kurtulamazlar. Kapitalizm bu soruna çözüm üretmek yeteneğinden yoksundur. Zira bu sorun kapitalizmin doğasından kaynaklanmaktadır. Diğer tüm toplumsal sorunların olduğu gibi bu sorunun da tek gerçek çözümü sosyalist sistemdedir. İhtilaleci sınıf partisi bu sorunun çözümünü programında şöyle ortaya koymaktadır:

“4) Konut ve kentleşme: Burjuvaziye ait kamulaştırılmış konutlar işçilerin ve emekçilerin kullanımına sunulur. Herkesi ihtiyaca uygun sağlıklı ve güvenli konut sağlanır. Kira ödemeleri (elektrik, su ve ısınma gibi temel ihtiyaçlar da dahil) en aza indirilir ve

zamanla kaldırılır.

“Konut yapım projelerinde dengeli ve sağlıklı bir kent yaşamı ihtiyacı özenle gözetilir. Kentleşme kırsal kesime doğru yaygınlaştırılır. Eski düzenden miras kentsel yığılmalar planlı bir müdahale ile giderilir. Toplu taşımaya dayalı ücretsiz kent içi ulaşım sağlanır.” (TKİP Programı, 2. Bölüm, C-Toplumsal sorunlar alanı)

İLGP’nin paralı eğitim karşıtı faaliyeti başladı...

“Elinizi cebimizden çekin!”

16 Ağustos günü İstanbul’da lise kayıtları başladı. Paralı eğitimin göstergesi olan kayıt paraları bu sene de alınmaya devam ediliyor. Üstelik giderek yasal bir zemine oturuyor. Konuyla ilgili gelişmeleri geçen hafta yazmıştık.

İLGP olarak bu sorunu pratik bir çalışmaya konu ettik. Kayıtların başlamasından 5 gün öncesinde sınırlı da olsa bir toplantı yaparak liseli arkadaşlarla neler yapılabileceğini tartıştık. Alınan kararlar doğrultusunda pul çıkarttık. “Elinizi cebimizden çekin!/İLGP” şiarıyla herkesi paralı eğitime karşı mücadeleye çağırdık. Kayıt listelerinin bulunduğu panolara, okul camlarına, öğrencilerin geçtiği yollara ve duraklara pullarımızı yaygınca yaptık. Yaz tatiline rağmen tüm İstanbul’a yayılan bir çalışma örmeyi başardık. Hem Anadolu hem de Avrupa Yakası’nda birçok liseye ulaştık. Bazı sınırlılıklar taşısa da üç gün gibi kısa bir sürede 40’ı aşkın liseye taleplerimizi ulaştırdık. Çalışmamızı farklı materyal ve araçlarla yaygınlaştırmaya çalışacağız. 13 Eylül tarihinde liselerin açılmasıyla faaliyetlerimiz daha da yoğunlaşacak.

***İLGP
(İstanbul Liseli Genlik Platformu)***

Metal sektöründeki “büyüme” ve “verimlilik artışı” işçilerin yoksulluğu ve kölece çalıştırılması ile elele gidiyor...

Verimlilik yükseliyor, ücretler düşüyor!

Kölece çalışma koşulları ile birlikte sefalet ücreti dayatan sermaye sınıfı, işçilerin aşırı sömürsü ve yıkımı üzerinden karlarını arttırarak bir büyüme sağlıyorlar. Ancak üretimdeki ve ihracattaki bu büyüme işçilerin değil, bir avuç asalak kapitalistin çıkarına yarıyor. Sermayenin, kârla dolan kasaları işçileri daha fazla yoksullaştırırken; bir avuç asalağın yaşam standartını sürekli yükseltiyor. Onların büyüyen ve düzelen ekonomileri, ezilen ve sömürülen milyonların sefaletini daha da koyulaştırıyor.

Metal sektöründe bahsedilen “büyüme” ve “verimlilik artışı” da servet-sefalet kutuplaşmasının derinleşmesi üzerinden sağlanıyor. Verimlilik yükselse de, işçilerin sefaleti hiç değişmiyor. Ancak patronların serveti değişiyor. Metal işçilerinin dizginsiz sömürsü ve aşırı çalıştırılmasıyla sağlanan “büyüme” işçilerin yaşam ve çalışma koşullarına hiç yansımıyor, koşulları iyileştirmek bir yana daha da ağırlaştırıyor.

Birleşik Metal’in verilerine göre, sektörde 2000 yılında 114 olan verimlilik, 2003’de 144’e yükseldi. Buna rağmen ücretler ise 116’dan 92’ye geriledi.

Metal işçileri esnek çalışmanın dayatılması ile özellikle son yıllarda kapsamlı saldırılarla karşı karşıya kaldı. TİS’lerde de MESS’in dayatmalarıyla kabul edilen esnek çalışma; örgütsüzleştirme, taşeronlaştırma, işten atma, düşük ücretler, kazanılmış sosyal hakların gaspı, telafi çalışması, sözleşmeli işçi vb. şeklinde kendini gösteriyor.

Üretim artıyor, ücretler düşüyor!

İşçilerin aşırı çalıştırılması ve yoğun sömürsü üzerine oturtulan esnek çalışma sayesinde ki üretimde ve ihracatta rekorlar kırılıyor. Aynı işin daha düşük ücretle ve daha az sayıda işçi tarafından yapılması esnek çalışma uygulamasının bir biçimi. Esnek çalışma emeğin sömürsünü arttırarak, kölece çalışma koşullarını ve hak gasplarını getirerek, sermayeye dikensiz gül bahçesi yaratıyor. Bu sayededir ki bir yandan işçilerin köleliği, öte yandan verimlilik arttırıyor. Ancak bu artışın işçilerin çıkarına zerre kadar katkısı yoktur. Üretimi, ihracatın artması işçilik maliyetlerinin azaltılmasından, ücretlerin düşürülmesinden kaynaklanıyor. İşçilerin gece-gündüz demeden kölece çalışma şartlarından kaynaklanıyor. Bu çalışma koşullarında işgücü maliyetleri ne kadar geri çekiliyorsa patronların kâr oranları da o kadar artıyor. Pazar alanları maliyetlerin düşmesine bağlı olarak genişliyor. İşçilerin payına yalnızca düşük

ücret, gaspedilen haklar, aşırı sömürü, baskı ve sefalet düşüyor.

Üretim maliyetlerinin düşürülmesi, eski işçilerin işten atılıp yerine daha düşük ücretle yeni işçi alınması yoluyla süreklileştiriliyor. İşçilerin bir kısmı sözleşmeli ya da taşeron işçi olarak işe alındıkları için hiçbir sosyal hakları da olmuyor. Eski işçi-yeni işçi, kadrolu-sözleşmeli gibi ayrımlar işçilerin birliğini parçalıyor, ücret farklılıkları işçiler arasında rekabete yol açıyor. Bu durum patronlar tarafından işçilere karşı bir silah olarak kullanılıyor.

Üretim artıyor, istihdam azalıyor!

İşten atmaların yoğun olduğu metalde üretimin artması istihdama yansımıyor. İstihdamı azaltarak işsizliği hızla büyütüyor. Özellikle örgütlü fabrikalar başta olmak üzere her zam döneminde “kriz var” bahanesiyle işçilerin topluca işten atılması, işsizliği arttırdığı gibi fabrikadaki örgütlülüğü de tasfiye ediyor.

İşçi sayısı değil, üretimin hızı ve temposu arttırılarak hedeflenen üretim gerçekleştiriliyor. Dayatılan çalışma koşulları nedeniyle işçiler insanlıktan çıkarılarak makinalaştırılıyor. İki kişinin yapması gereken işi bir işçi yapıyor. Böylece işçilerin yoğun emek gücü sömürsü üzerinden üretim rekorları kırılıyor. Ve buna da “rekor büyüme” deniliyor!

Metal işçileri, saldırılara karşı sessiz kaldığı sürece çalışma koşullarının ağırlaştırılmasından ve aşırı sömürüden kurtulamayacaktır. Başta esnek çalışma ve düşük ücretler olmak üzere çalışma koşullarını ağırlaştıran, sömürüyü, dolayısıyla sefaleti ve köleliği arttıran tüm saldırılara karşı mücadele yolunu seçmekten başaka bir çıkış yoktur.

Limter-İş’ten işten atmalara ve sendikal yasaklara karşı basın açıklaması

Limter-İş Sendikası, işten atmaları ve sendikal örgütlenmenin önündeki engelleri protesto etmek için 17 Ağustos günü saat 07.30’da Tersaneler İçmeler girişinde bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı basın açıklamasında son günlerde sendikalaşmadan kaynaklı Socotab, Castleblair, Filtresan gibi fabrikalarda işçi kıyımları yaşandığı belirtildi. Bu saldırılar karşısında tek yumruk olmak gerektiği, tersanelerdeki iş kazaları ve ölümlerin engellenmesinin örgütlenmekten geçtiği vurgulandı. Basın açıklamasında “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Zafer direnen işçilerin olacak!”, “Socotab, Filtresan, Castleblair, sermayeye karşı tek yumruk tek barikat!” şiarlarının yazılı olduğu dövizler taşındı. Son olarak Disk Limter-İş’te örgütlenme çağrısı ve sloganlarla eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Kartal

Grammer’de yetki davası...

“Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”

DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası’nın Grammer AŞ ve Türk-Metal hakkında açtığı dava 17 Ağustos günü Bursa 1. İş Mahkemesi’nde görüldü.

Duruşma öncesi Grammer işçileri, BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, DİSK Genel Sekreteri Musa Çam, KESK temsilcisi, DİSK-Tekstil Bursa Şubesi, Genel-İş, BMİS Gebze Şubesi’nden yaklaşık 150 kişilik grup Santral Garaj’dan Adliye’ye kadar yürüdü. “Yetki için referandum” ve BMİS pankartının taşındığı yürüyüş coşkulu geçti. Yürüyüşte “Grammer işçisi yalnız değildir!”, “İnadına sendika, inadına DİSK!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganları coşkuyla atıldı.

Birleşik Metal-İş Sendikası avukatı, işverenin fabrikada sendikanın çoğunluğunu engellemeye çalıştığını, bu amaçla yeni işçiler alarak bu işçilerin başka sendikaya üye olmalarını sağladıklarını söyledi. Fabrikada bu yönde bilrkişi heyeti ile keşif yapılmasını, Bursa Bölge Çalışma Müdürlüğü’nden de yetki dosyası istenmesini talep etti. Türk Metal Sendikası avukatı ise Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın doğru tespit yaptığını belirterek

davanın reddini istedi. Mahkeme Başkanı eksik evrakların tamamlanması için davayı erteledi.

DİSK Genel Sekreteri Musa Çam duruşma sonrası Adliye önünde işçilerle birlikte basın açıklaması yaptı. Mart’ta Grammer’de örgütlenme çalışmalarına başlayan sendikanın, işverenin sendika karşıtı uygulamalarıyla karşılaştığını, Birleşik Metal-İş üyesi 71 işçiyi işten çıkardığını, 388 kişiyi de işe alarak sendikanın çoğunluğunu engellemeye çalıştığını söyledi. Yeni işe alınan işçilerin, sendikanın Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na tespit başvurusundan sonra işbaşı yapmalarına rağmen, bir gün önce işbaşı yapmış gibi gösterildiğini ve bu işçilerin işbaşı yaptırılmadan önce Türk Metal Sendikası’na üye olmaya zorlandıklarını, Grammer patronunun bununla yetinmeyerek işyeri doktoru da dahil olmak üzere kapsam dışı tüm personeli bildik yöntemlerle Türk Metal’e üye yaptığını söyledi. Slogan ve alkışlarla eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Bursa

Yoğunlaşan saldırılara karşı mücadeleyi yükseltelim!

İşçi sınıfı ve emekçilerin sosyal haklarını ortadan kaldırma yönünde bütün dünyada eş zamanlı yürüyen saldırılar hayata geçiriliyor. “Sosyal güvenlik reform”larıyla, (emeklilik haklarının, işsizlere ödenen paraların kısılması, sağlık güvencesinin çalışanların gelirin endekslenmesi, eğitimin paralı hale getirilmesi vb), “sosyal devlet” adına arta kalan ne varsa ortadan kaldırılması hedefleniyor.

Türkiye’de de bu saldırılar acımasızca uygulanırken, son günlerde iyimser bir hava estirmeye çalışılıyor. “Sanayi üretimi rekordan rekora koşuyor”, “ekonomi büyüye büyüye sıçrama aşamasına geldi” diyorlar. Ama bu büyümenin perde arkasına bakıldığında, kralın nasılda çıplak olduğu görülüyor.

AKP hükümeti, “2005 yılı başından itibaren İMF ile yollarımızı ayırıyoruz” açıklamasının aksine, İMF’yi Türkiye’ye çağırarak üç yıllık yeni bir stand-by anlaşmasını görüştü. Bu uşaklar efendilerine saldırılarda sınır tanımayacaklarını açıklıyorlar. Öte yandan ise iyimserlik rüzgarları estirip biz işçi-emekçilerden birkaç yıl daha fedakarlık isteme yüzüstülüğünü sergiliyorlar.

Bu gerici güruhun son dönem saldırıları ile ekonomik büyümenin perde arkasına bakalım.

* AKP hükümetinin geçen yıl çıkardığı kölelik yasası ile, “çağrı üzerine çalışma, geçici ödünç iş ilişkisi, kısmi çalışma” gibi uygulamalar hemen bütün fabrikalarda uygulanmaya başlandı.

* İşsizler ordusu her geçen gün büyüyor. Emekçiler %5 düzeyindeki zamlarla sefalet ücretine mahkum ediliyor. Türkiye iş kazalarında ise Avrupa’da üçüncü.

* Ankara Ticaret Odası’nın açıkladığı rakamlara göre, ‘99 yılında 145.3 milyar dolar olan iç ve dış borç, 2004 yılı itibarıyla 300 milyar dolar sınırına

dayandı. Aynı dönem içerisinde 2 bin 201 dolar olan kişi başına borç 2004 yılında 4 bin 113 dolara çıktı.

* Geçen yıl çıkarılan kölelik yasasına göre hazırlanan yeni “Asgari Ücret Yönetmeliği” ile asgari ücretliye bir darbe daha vuruldu. Sessiz-sedasız yürürlüğe sokularak Resmi Gazete’de yayınlanan yönetmeliğe göre; Asgari Ücret Tespit Komisyonu’na her türlü işkolunu kapsayacak şekilde ücreti belirleme yetkisi veren düzenleme, asgari ücretin en geç iki yılda bir belirlenmesini öngörüyor. Böylece, 6 aylık enflasyon hedefinin bile tutmadığı Türkiye’de asgari ücret 2 yıllık enflasyon tahminine göre belirlenecek.

* Kıdem tazminatlarının kaldırılması, sendikalar yasası, emeklilik yaşının yükseltilmesi ve kamusal alanın tümünden tasfiyesini öngören saldırılar meclise sunulmaya hazırlanıyor.

AKP hükümeti Türkiye genelinde belediyelerde de saldırıya geçmiş durumda. Birçok il ve ilçe belediyelerde işçilerin işine son veriliyor.

Tren “kazalarıyla” birlikte her kesimden tepki toplayan AKP hükümeti, suçu başkalarına yüklemeye devam ediyor. Genelde bu tür durumlarda bir günah keçisi bulunurken, hükümetin sergilediği arsız tutum satılık köşe yazarlarını dahi şaşırtmış görünüyor. Ama bu satılık kalemlerin yaptığı danışıklı dövüştür. Dün DSP, bugün AKP, yarın başka bir kukla hükümet. Temel hedef kapitalist sermaye devletinin aklanmasıdır.

Türkiye’de işçi ve emekçilerin gözden kaçırılması gereken nokta, bu kapsamlı saldırıları sermaye devletlerinin topyekûn uyguladığıdır. Tutmamız gereken yol Alman işçi-emekçilerinin yaptığı gibi, yüzbinlerle sokaklara dökülerek, “Topyekûn saldırıya karşı topyekûn direniş” şiarını yükseltmektir!

Komünist bir metal işçisi/İstanbul

Altınbaşak işçilerinin eylemleri sürüyor...

“Yaşasın onurlu mücadelemiz!”

Altınbaşak Un Fabrikası’nda DİSK Gıda-İş üyesi oldukları için işten atılan 11 işçinin fabrika önündeki bekleyişleri devam ediyor. Herbiri yaklaşık 15 yıldır Altınbaşak’ta çalışan işçiler 45 gün önce işten atıldılar. 13 Ağustos günü fabrika önünde yaptıkları basın açıklamalarıyla eylemlerine devam edeceklerini ifade eden işçiler, patronun baskı ve dayatmalarına maruz kalıyorlar.

Patronun fabrika binasına asmış olduğu pankartlar ise Altın Başak işçisinin haklı mücadelesine olan tahammülsüzlüğünü gösteriyor. Bu pankartlarda şu ibareler yer alıyor: “Gıda-İş’te yetkisi olmayan DİSK devşirme adamlarla sloganlar atıp anarşik olaylar yaratmaktadır. İşvereni tehditle sindirip fabrikayı zor duruma sokmaktadır. Bu kanun dışı zorbalardan kimse korkacak değil. Bu zararları verenlerden yasal hesap sorulacaktır. Zorbalığa son!”, “Kanunsuz greve geçit yok. Çalışmayan bedavacıya iş, ekmek yok”, “DİSK’e sorun!

Hangi yetkiyle bu eylemi yaptırıyorsunuz? Bu ülke yatırım bekliyor. Kanunsuzluğa geçit yok! Kınıyoruz. Çalışmayan, iş barışını bozanlara burada iş yok”. Yaklaşık 75 kişinin katıldığı eyleme çalışan işçiler de destek verdiler. Basın açıklaması metnini DİSK Gıda-İş Ege Bölge Temsilcisi okudu. Çalışma Bakanlığı’nın TİS yapılabilmesi için yasada aranan çoğunluğun sağlandığını tespit ettiğini, bunun üzerine patronun üyeleri tehdit ederek sendikadan vazgeçirmeye çalıştığını,

patronun yıllardır işyerinde kurduğu kölelik düzenini sürdürmek istediği belirtildi. Eylem boyunca provokatif tutum sergileyen Altınbaşak patronu ise eylemci işçiler karşısında gülünç durumu düştü.

Eylemde “Yaşasın onurlu mücadelemiz!”, “Sendika hakkımız engellenemez!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Altınbaşak işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Açlık grevine başlayan Kafesan işçisi Ali Bingöl ile konuştuk...

“Kavgamıza sahip çıkmalıyız!”

Kafesan işçileri ücretlerini taksitle geri alma vaadi üzerine -bir işçi dışında- direnişi bitirme kararı aldılar. Belediye önündeki eylemine devam eden ve 17 Ağustos’tan itibaren açlık grevine başlayan Ali Bingöl ile süreç üzerine konuştuk.

- Açlık grevi ile gelişen sürecinizden bahseder misiniz?

Bugüne kadar arkadaşlarla birlikte birçok uyarı eylemi yapmıştık. Fakat hiçbirisinden kazanım elde edemedik. Elde edemediğimiz gibi örgütlü de hareket edemedik. Bundan dolayıdır ki alacaklarını taksitlendirip ödeyeceklerini söylemeleri üzerine arkadaşlar eylemlerinden vazgeçerek herşeyi bitirdiler. Ben ise haklarımı alana ve işime geri dönene kadar direnişi sürdürmekte kararlıyım. Elbette önce kendi taleplerim doğrultusunda hareket etmek zorundayım. Çünkü sadece ben kaldım. Ama şu anda haklarımı alıncaya kadar da devam etmekte kararlı olduğum açlık grevine başladım. Bu eylemle amacım diğer arkadaşlara da bireyin kararlılığının neleri başarabileceğini de göstermektir. Ve ben inanıyorum ki, verdiğim bu mücadeleden zeperle çıkacağım.

- Eylem kararı aldıktan sonra arkadaşlarınızın size yaklaşımı nasıl oldu?

Arkadaşlarımın bana yaklaşımı olumlu oldu. Ama Çiğli Belediyesi’nde bazı arkadaşların benim hakkımda karalamaya varan söylemlerde bulunduklarını ifade etmem gerekiyor. Ama bu da zamanla aşıyor. Hatta hiç beklemediğim insanlar ziyaret ederek, ellerinden bir şey gelmediğini, ama sonuna kadar desteklediklerini söylüyorlar.

- Belediye işçilerini yakından ilgilendiren Belediyeler Yasası hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kapitalist sistem durmaksızın saldırmaktadır. Bu saldırıların bir ayağını da Belediyeler Yasası oluşturmaktadır. Amaç gayet basit ve açık. Belediyeler artık daha rahat bir şekilde rant kapısı olarak kullanılacaktır. Tabii ki bundan en büyük zararı başta belediyede çalışan işçiler olmakla birlikte, tüm işçi ve emekçiler görecektir. Bugün bu saldırılara maruz kalan biz 187 Kafesan işçisiyiz. Ama yarın başka belediyelerde de bu sorunlar yaşanacaktır. Bize farklı saldırdılar. Yarın bir başka belediye işçisine daha farklı saldıracaklardır. Ama bu yapılmak istenen saldırının niteliğini değiştirmemektedir.

-Son olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

Son olarak şunu söylemek istiyorum. Ben bir kadrolu Kafesan işçisiyim ve işime geri dönmek benim en doğal hakkım. Benim emeğimi benim iradem dışında kimse kullanamaz ve emeğimi kimse iradem dışında taksitlendirme yoluna gidemez. Kimi arkadaşlarım alacaklarını taksitlendirerek eylemlerine son verdiler. Ama ben hakkım olanları almadığım sürece eylemimden vazgeçmeyeceğim. Ve hakkım olanı alacağıma da inanıyorum. Bundan sonra patronlar bir kişinin neler yaptığını görüp işçi çıkarırken bir kez daha düşüneceklerdir. Ben bunu kanıtlayacağım. Bir işçi nerede, hangi işyerinde çalışırsa çalışsın, kavgasına her zaman sahip çıkmalıdır. Başka bir alternatifimiz yoktur.

Kızıl Bayrak okurları/Çiğli

Plastaş işçileri hakları için oturma eyleminde

Faruk Süren birçoğumuz için Galatasaray Spor Kulübü'nün eski başkanı. Ancak Petrol-İş Sendikası Kartal Şubesi üyesi 100 Plastaş Plastik işçisi içinse, iki yıl boyunca tazminatlarını vermemek için çeşitli yalanlar söyleyen ve oyun oynayan bir kapitalist patron.

1950'li yıllardan beri Tuzla'da faaliyet gösteren, 1976 yılında Faruk Süren'in yönetim kurulu başkanlığı yaptığı Transtürk Holding bünyesine katılan Plastaş Plastik Fabrikası'nda 2002 yılı Haziran ayında iflas nedeni ile üretim durmuş, fabrika kapatılıp borçlarına karşılık Koç Bank'a devredilmişti. Bu devir sırasında işçilere her türlü alacaklarını vereceğine söz veren, bu doğrultuda Petrol-İş Sendikası ile bir protokol imzalayan Faruk Süren, iki yıldır sözünde durmayıp 100 işçinin ücret, ihbar ve kıdem tazminatını ödememekte ısrar ediyor.

Sendika ile yapılan protokole göre Plastaş işçilerinin toplam 802 bin dolar alacağı bulunuyor. İşçilerin 4 ile 22 milyar arasında

değişen alacakları Süren tarafından (işçilerin bu olayı yansıtmaması şartı ile) 2002 yılı Eylül ayından itibaren ödenmeye başlanacaktı. Borçların tamamı ise 2003 yılı Mayıs ayında ödenmiş olacaktı. İki yıl boyunca Faruk Süren'in tüm bu yalanlarına inanan işçilerin sabrı bugün artık tükenmiş durumda.

11 Ağustos'ta Transtürk Holding binası önünde bir basın açıklaması yapan Plastaş işçileri borçların ödenmediği koşullarda 18 Ağustos Çarşamba gününden itibaren Holding önünde oturma eylemine başlayacaklarını duyurmuşlardı. Bu basın açıklamasından sonra tahmin edileceği gibi sorun çözülmedi ve işçiler 18 Ağustos'ta Fındıklı'da bulunan Transtürk Holding binası önünde oturma eylemine başladılar. Bu eyleme 40 kişi ile başlayan işçiler yaptıkları basın açıklamasında haklarını alıncaya dek buradan ayrılmayacaklarını, artık geri dönüşün olmadığını belirttiler.

Kızıl Bayrak/Kartal

Hakları için direnen Plastaş işçileriyle konuştuk...

“Sonuna kadar direneceğiz!”

- *Bize fabrikanın kapanma sürecini ve sonrasını kısaca anlatır mısınız?*

1. işçi: Fabrika kapanmadan önce de belli sorunlar vardı. Üretim oldukça düşüktü. Fabrikanın genel müdürü 2002 Şubat ayında hurda diye makineleri kendi baldızına sattı. Baldızı ise bu makinelerle Kurtköy'de Muriş isimli bir fabrika kurdu. Bu fabrika halen çalışıyor. Faruk Süren'in ikinci getirmiş olduğu genel müdür Faruk Pekin de bu fabrikadan nasibini alanlardan. Kendi aralarında fabrikanın iflasa gitmesi için malları bölüştüler. Zaten son gelen müdür ise “ben bu fabrikayı kapatmaya geldim” demişti. Ücretleri geç verdi, ödemedi, bizlere tehdit savurdu. Aradan iki ay geçtikten sonra fabrika kapandı. Yaptığımız basınçtan sonra sendikayla işveren arasında bir protokol imzalandı. Bu protokole göre tazminatlarımız 2002 Ocak ayından 2003 Ocak ayına kadar aylık 300'er milyonluk taksitlerle ödenecekti. Ancak sadece 5 ay alabildik. İki senedir kendi hakkımız olan para için bizi süründürüyor. Birçok arkadaş halen iş bulabilmiş değil. Herkes mağdur. Ev kirasını, bakkal parasını veremiyor. Geçen hafta basın açıklaması yaptık. Bugün de Faruk Süren'in holdingi önündeyiz. Sonuç alıncaya kadar da buradayız. Çoluğumuz çocuğumuzla sesimizi duyurmaya çalışacağız.

2. işçi: Sendikayla bir protokol imzalandı. Protokolün kendisine uymadı. Biz de protokole güvendik. Görüşmeler yapıldı binbir türlü söz verdi, ‘Bu para benim namusumdur’ dedi. Şimdi de bu yola mecbur kaldık. Ben 15 senedir orada çalışıyordum. Ortalama 15 milyar alacağım var. Hemen hemen herkesin de o civarda. Hakkımızı alana kadar bekleyeceğiz. Ne zaman hakkımızı verir o zaman burayı terkederiz.

İşçi eşi: İki senedir yoksulluk, fakirlik

herşey var. Elişi parasıyla çocuk okutmaya çalışıyorum. Kırımı ödeyemiyorum. 3 çocuk sahibiyim. Eşim çalıştığı için ben geldim. Okula bile kayıt yaptıramıyorum. Hastalandığı zaman elim kolum bağlı hastaneye bile götüremiyorum. Ev kiram yüzünden evime icra bile geldi. Tabii kendisinin karnı tok. Tok ne anlar açın halinden? Bir an evvel çözülmesini istiyorum. Sonuna kadar buradayız. Hakkımızı almadan gitmeyeceğiz.

3. işçi: 2002 yılında fabrika kapandıktan sonra patron işçilere 6 ay 300 milyon ödeme yaptı. Daha sonra para vermeyi kesti. Bunun üzerine fabrikada eylem yapmaya başladık. 7-8 ay boyunca patronun içerdeki makina ve malları kaçırmaması için nöbet tuttuk. Patronla sendika arasında yapılan görüşmeden sonra patron bize, “şimdi dağılın, söyledığım gün paranızı vereceğim” dedi. Şimdiye kadar bizi oyaladı.

4. işçi: Patron fabrika kapandıktan sonra iki yıl paramızı ödemedi. Beklememizi ve parayı vereceğini söyledi. Patron sözünün arkasında durmayınca eylem kararı aldık.

- *İki yıl boyunca sendika ne yaptı?*

3. işçi: Sendika “oturalım, bekleyelim” demekten başka hiçbir şey yapmadı. Bizi oyaladı ve ortada bıraktı.

- *Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?*

3. işçi: Oturma eylemimize devam edeceğiz. Sonuna kadar direneceğiz.

4. işçi: Paramızı alana kadar eylemimizi sürdüreceğiz. Biz hakkımızı istiyoruz.

- *Son olarak bizden istediğiniz bir şey var mı?*

3. işçi: Herkese sesimizi duyurmanızı istiyoruz.

4. işçi: Sesimizi duyurmanızı ve yanımızda olmanızı...

Kızıl Bayrak/Kartal

GOP-Elmabahçesi İşçi Derneği Girişimi'yle dayanışma etkinliği... **Olumsuzluklara rağmen** **coşkulu etkinlik**

GOP-Elmabahçesi İşçi Derneği Girişimi'yle dayanışma amacıyla düzenlediğimiz etkinlik 15 Ağustos günü gerçekleşti. Etkinliği, derneğin kuruluş amacını anlatan bir piknik şeklinde planlanmıştı. Ancak 15 Ağustos günü havanın yağışlı olması etkinliğin biçiminin değişmesine neden oldu.

Yaklaşık bir ay öncesinden bastırdığımız piknik biletlerini anket çalışmasıyla birlikte kullandık. Anket sırasında birçok işçiyle birebir sohbet etme imkanı yakaladık. Dernek çalışmasına aktif olarak katılabileceğini söyleyen işçilerle özel olarak ilgilendik, telefonlarını aldık, pikniğimize davet ettik. Ancak o gün havanın yağışlı olması nedeniyle etkinliğimize 35 kişi katıldı. Hava koşullarından dolayı ilk önce pikniğimizi ertelemeyi düşündük. Ancak herşeye rağmen etkinliğe katılmak amacıyla gelen işçi dostlarımızı geri göndermek yerine kapalı bir mekanda etkinliğimizi yapmaya karar verdik. Bu amaçla etkinliğimizi, düzenin yoz kültürüne karşı devrimci bir alternatif olarak kurulan Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirdik. Sefaköy İşçi Kültür Evi'nden dostlarımız bu zor günümüzde bizlere kucak açarak, bizlerden yardımlarını ve desteklerini esirgemediler.

Etkinliğimiz saat 12:00'de ortak kahvaltı ile başladı. Ardından dernek çalışanı bir arkadaşımız derneğin kuruluş amacını anlattı. Konuşmasında GOP-Elmabahçesi'ndeki işçilerin birçok haktan yoksun, düşük ücrete çalıştığından, işçilerin dağınık, örgütsüz ve güvensiz olduğundan bahsetti. İşçilerin birlik ve beraberliğini sağlamak, sorunlarına çözüm üretebilmek, kültürel, sanatsal ve sportif aktivitelerde bulunmasını sağlamak amacıyla bir işçi derneği kurmayı amaçladığımızı anlattı. Ardından işçiler ve dernek çalışanları söz alarak ülkede, işyerinde ve Elmabahçesi'nde yaşanan sorunlardan bahsettiler. Yaklaşık bir saat süren sohbetin ardından türkü, marş ve halaylarla etkinliğimiz sürdü.

Üniversite gençliğinin de katılarak destek verdiği etkinlikte omuz omuza halaylarımızı çekerken sınıf dayanışmasının anlamlı bir örneğini yaşadık. Katılan dostlarımızın dernek çalışmasına maddi ve manevi desteklerini talep eden kapanış konuşmasının ardından etkinliğimiz sona erdi.

GOP-Elmabahçesi İşçi Derneği Girişimi

Konya Karatay'da sözleşmeli çalışan emekçiler ücretini alamıyor...

Ücretli köle olmamak için

mücadeleye!

Konya'nın Karatay ilçesinde sözleşmeli personel olarak çalışan 250 eğitim emekçisi Mayıs ve Haziran aylarına ait ücretlerini alamıyorlar. İl ve İlçe Milli Eğitim müdürlüklerine başvuran emekçilerin aldığı yanıt hep aynı oldu, “Maliye Bakanlığı'ndan ödenek bekliyoruz, bir şey yapamayız”!

Konuyla ilgili görüştüğümüz emekçiler sınıf kardeşlerinden ve ilerici kamuoyundan destek beklediklerini ifade ettiler ve sorunlarını şu şekilde anlattılar:

“Dedik ki yerel basın aracılığıyla sesimizi duyuralım, ama neredede. KONTV, Yeni Meram gazetesi yayınlamak istemedi. Patronlarının gelinleri öğretmenmiş, Milli Eğitim'le iyi geçinmek zorundalarmış!? Sizin gibi basının dedik çıktık. Yaklaşık 3 aydır elimiz kolumuz bağlı. Kredi kartlarımızın borçlarını nasıl kapatırız, onu düşünüyoruz. Galiba mahkemeye verenler de olmuş, ama iki seneye kadar sonuçlanır diyorlar.

“Şunu açık yüreklilikle belirtmeliyiz ki, bizlerin bu ülkeye zerre kadar güveni kalmadı. Bir yığın öğretmen açığı var (ki bizler ücretli olarak görevlendiriliyoruz), ama bakanlık atamaları çok çok az yapıyor. Sonrada bizleri kadrolu öğretmenlerin aldığı ücretin üçte birine çalıştırıyorlar. O üç kuruşu da zamanında ödemiıyorlar!”

ÖSS yerleştirme sonuçları açıklandı...

Burjuva eğitim sistemi çıkışsızdır!

2004 ÖSS sonuçlarının açıklanmasından bu yana sınavın kurbanı haline gelmiş yüzbinlerce gencin durumundan bahsettik. Sıfır puan alanların sayısı 40 bini bulurken tüm soruları yanıtlayan öğrencilerin sırtlarına reklam tişörtü geçirilerek televizyonlara çıkarılmalarının burjuva eğitim sisteminin ikiyüzlülüğünün ve eşitsiz yapısının en açık kanıtı olduğunu da söyledik. Sınav sisteminin genç insanları nasıl bir psikolojiye ittiği, eğitimi tümüyle bir dövüş arenası ve kâr kapısı haline getirdiği gerçeği ise çeşitli vesilelerle ortaya koyduğumuz bir olgu.

Tüm bunları bir kez daha yinelemek, bizim açımızdan sorun olmayacağı gibi, gereksiz yere tekrara düşmek de sayılmamalıdır. Ancak hafta içi yerleştirme sonuçlarının açıklanması, söylediklerimizi bir kez daha yalın ve çıplak biçimde ortaya koyan sayıları karşımıza çıkardı. Sözü burada sayılara bırakmak yeterli olacaktır.

Barajı geçen öğrencilerin sadece yarısı tercih yaptı!

Bu sene sınava 1 milyon 730 bin kişi girmiştir. Bunlardan 1 milyon 360 bini, 160 ve üzerinde puan aldığı için sınavı kazanmış gibi gösterildiler. Ancak aslında sadece 977 bin kişi lisans programlarını tercih edebilme hakkı elde etmişti. Ancak bu 977 bin kişinin yarısı, sistem tarafından başarılı kabul edilen puanına ya da artık sisteme güvenmediği için tercih yapmamıştır.

Gençlik, eğitim alanındaki saldırıların da etkisi ile eğitime karşı umutsuz ve karamsar davranmaya başlamıştır. Bir üniversiteyi kazanmak için harcadıkları yıllar, dershanelere ödenen milyonlar, günde 200 kadar soru çözerek heba edilen zaman... Tüm bunlara rağmen beklentilerinin tümüyle uzağında bir üniversite yaşantısı ve sayısı milyonları bulan diplomalı işsiz ordusuna katılma hakkı, artık üniversiteleri gençlik için bir umut olmaktan çıkarıyor. En azından üniversitelerin ve bölümlerin bir çoğu. Bugünkü haberlerde sınavı kazanamayanlardan, tercih yapmayan yüzbinlerce öğrenciden çok sınav birincilerinin yerleştirildiği üniversiteler öne çıkarılıyordu. Tahmin edilebileceği gibi sınavda dereceye giren öğrenciler, sırtlarında dersane logoları bulunan tişörtlerle Bilkent, Boğaziçi gibi üniversitelerin kapılarından girecek. Milyonlarca emekçi çocuğu ise üniversite hakkından yoksun kalmaya devam edecek.

Gerçek şudur: Yarım milyon genç hakkı olduğu halde tercih yapmamıştır. Bu arada taşra üniversitelerinin puanları düşmüş, fen-edebiyat fakültelerinin puanları ise tarihindeki en düşük seviyeye varmıştır. Eğitimdeki ticarileşme süreci ve burjuva devletin devlet üniversitelerine (haksız rekabet olur pişkin bahanesi ile) özel üniversitelerden daha az kaynak ayırması yoluyla, üniversiteler kendi bütçelerini oluşturma zorunluluğu ile yüz yüze bırakılmışlardır. Böylece bilimle uğraşması gereken akademisyenler para kazanmanın yollarına dair hiç de bilimsel sayılmayacak araştırmalara girişmiş, birkaçı dışında üniversitelerin ihtiyaçları karşılanamaz hale gelmiş ve tüm giderleri öğrencinin karşılaması yolu tercih edilmiştir. Öğrenci başına düşen akademisyen sayısı İnönü Üniversitesi'nde Hacettepe'den üç kat azdır. Herhangi bir üniversitenin felsefe bölümünden mezun olan bir öğrencinin kendi alanında iş bulabilme şansı %6'dır. Bu durumda ne kadar ilgili olursa olsun

bir öğrencinin İnönü Üniversitesi'ni ya da felsefe bölümünü istemesi onun için nasıl bir gelecek vaat edebilir ki?

Sorun, bugün için umudunu yitirmeye başlayan, düzenden beklentisi kalmayan yüzbinlerce emekçi çocuğunu alternatiflerinin olduğuna ikna etmek ve mücadeleye kazanmaktır.

Sadece 357 bin öğrenci alındı!

ÖSS'ye giren beş öğrenciden sadece biri üniversiteye kayıt yaptırabilecek. Bu da lisans ve ön lisans programlarının toplamını ifade ediyor. Yani sadece on öğrenciden biri 4 yıllık bir eğitim görme hakkına sahip. Bu koşullarda her on gençten birine “Biz senin isteklerine yanıt veremeyeceğiz, sen yetersizsin” deniliyor. Yetersiz olan, yanlış olan, geri olan burjuva eğitim anlayışı ve Türkiye'deki eğitim sistemidir. Milyonun üzerinde genç insana nüfus cüzdanı dışında bir şey vermeyen, geleceksizliğe, hatta giderek açlığa mahkum edenlerin iktidarı asıl sorundur. Bu düzen gençliği eğitim hakkından mahrum ediyor ve bunun yerine onlara bir başka hak tanıyor, tutuklanma ve on yıllarca ceza alma hakkı, hayatını bitirme hakkı, insanlıktan çıkma hakkı. Hırsızlık yaptıkları –söz konusu suça konu olan şey sadece 2 milyon Türk Lirası'dır- gerekçesiyle 16 yaşında 6 çocuğa 80 yıl ceza veriliyor. Bir yıl içerisinde birkaç bin genç insan intihara teşebbüs ediyor ve bu sadece kayıtlara geçen bölüm olarak bilgimize sunuluyor.

Tüm bu gerçekler bu kadar açıkken de 357 bin kişi dövüş arenasında yendikleri rakiplerinin akıbetini umursamamaya çağırılarak başarılı ilan ediliyor. Bunun çoğunluğu için başarı denilense 2 ya da 4 yıl son derece yetersiz koşullarda, büyük zorluklarla ve ciddi paralardan vazgeçerek okumak ve işsiz kalma hakkının elde edilmesi. Üstelik tercihler ilgi duyulan alana yönelik hiçbir kıstasa sahip değil. Aksine tek kriter puan, arenadaki şiddet katsayıları.

2.131 okul birincisi açıkta!

Kimdir bu okul birincileri, niçin açıkta kalmışlardır? Bu öğrencilerin önemli bir bölümünün birincisi olduğu okulların başarı ortalaması %1 ile 5 arasında değişmektedir. Yani bunlar sonuncu olmuş liselerin birincileridir. Bu liselerle başarı ortalaması yüksek liselerde farklı dersler mi okutulmaktadır? Hayır, bu iki tip okul arasında başka bir farklar

bulunuyor. İlkini adına fen, Anadolu lisesi ya da özel okul denilirken, ikincisine düz lise ya da meslek lisesi deniyor. İlkine gitmek için ilkokul sıralarından başlayan ilgi ve dersane paraları ya da milyarlar gerekirken, ikincisine sadece kapıdan giriliyor. İlkine girenler tecrübeli öğretmenler ve ek olarak profesyonel sınav çalıştırıcıları hizmet sunarken, ikincilere stajyer öğretmenler ya da boş kürsüler ders anlatıyor. İkincilerin büyük oranda Kürdistan'da ya da farklı yerlerdeki küçük illerde bulunduğunu da belirtelim.

Son olarak buna dair sayıları verelim: Devlet fen liselerinden ÖSS'ye girenlerin % 64.8'i lisans programlarına yerleşti. Fen lisesi mezunlarının -5 bin 371 kişi- sadece 9'unun önlisans programlarını kazandığını da söylemek gerekiyor. Düz liselerden ise kazanma oranı 2 yıllık ve 4 yıllık bölümler için % 22.1'de kaldı. Son ve en korkunç sayı ise, meslek liselerinden lisans programını kazanma oranı. İşte bu oran emekçi çocuklarına layık görüleni anlatmaktadır: % 2.9.

Eğitime ayrılan payda Türkiye son sıralarda!

Bir yandan AB kapısına dayanmakla, muasır medeniyet seviyesine ulaşmakla böbürlenilirken, bir yandan da eğitim alanında kişi başına 380 dolarla dünya sıralamasının sonlarında yer alan bir Türkiye gerçeği var karşımızda.

Yine uluslararası eğitim standardının yakalandığı tekrar tekrar söylemek için yana yakıla mikrofon peşinde koşan Hüseyin Çelik'i yalanlayan iki veriye yer verelim.

TIMSS-R (*Third International Mathematics and Science Study*) adlı bir araştırma programı bulunuyor. Uluslararası-ölçme değerlendirmeler yapan bir kuruluş tarafından gerçekleştirilen TIMSS-R, fen ve matematik alanında, dört yılda bir yinelenen uluslararası bir düzey belirleme sınavıdır. Bu sınava, aralarında Türkiye'nin de yer aldığı 38 ülke katılmıştır. Sınav ülkemizde, 2.204 okulun 8. sınıf öğrencilerine uygulanmıştır. Türkiye 38 ülke arasında, fende 33. matematikte 31. sırada yer almıştır.

Aynı kapsamda ikinci çalışma, *Uluslararası Eğitim Başarılarını Belirleme Kuruluşu'nun, Uluslararası Okuma Becerilerinde Gelişim Projesi* (PIRLS) çerçevesinde, 35 ülkede ilköğretim 4. sınıf öğrencileri arasında yaptığı *Okuma Becerileri Araştırması*'dır. Araştırmaya Türkiye'den 62 ilden 154 ilköğretim okulundan toplam 5 bin 390 öğrenci katılmıştır. Geçtiğimiz yıl açıklanan araştırma sonuçlarına göre, Türkiye 35 ülke arasında 28. sırada ve uluslararası standardın altındadır. Uluslararası ortalamaya göre çocukların evdeki okuma kitabı sayısı 25 iken Türkiye'de öğrencilerin yalnız yüzde 19'u bu orana sahiptir. Araştırmanın bir başka tespitine göre, Türkiye'deki okullarda okuma çalışmaları ders kitaplarındaki metinlere dayalı kalmakta, çocuk kitapları, gazete ve dergilerden fazla yararlanılmamaktadır.

Bu mudur muasır medeniyet düzeyi dediğiniz şey? Sanıyoruz sizin anladığınızı ve inandığınızı çağın, burjuva iktidarlar çağının düzeyi gerçekten de budur. Ancak yeni çağ proleter devrimler çağıdır. Eşitsiz sınav sistemleri ile karşı karşıya kalmış, umutsuzluğa ve geleceksizliğe sevk edilen gençlik kendi yerini bu çağda, bu yeni dünyada aramalıdır. Gelecek kendisinde olduğu kadar bu tarihsel gerçekliktedir de.

DİSK'in 12 Eylül kampanyası üzerine...

Zincirin halkası olanlar onu pa

12 Eylül ve DİSK

Bilindiği gibi, DİSK'in tarihinde 12 Eylül 1980 askeri cuntasının çok özel bir yeri vardır. O dönem işçi sınıfının sendikal alandaki en önemli mevzisi durumunda olan DİSK, sınıf hareketini ezme kararlılığındaki 12 Eylül cuntasının öncelikli hedeflerinden biri olmuştur.

O dönem DİSK, sınıfın özellikle mücadeleci kesimleri içinde önemli düzeyde örgütlü durumdaydı. Yığınları cuntaya karşı mücadeleye çağırma ve bu mücadeleye önderlik etme imkanları yabana atılamayacak düzeydeydi. Ancak DİSK yönetimi bu görevin altına girmekten kaçındı.

Cuntacılar, sonradan yaptıkları kimi konuşmalarda ortaya koydukları gibi, darbeye karşı sınıf hareketi cephesinden, özellikle de DİSK'te örgütlü kesimlerden belli bir direniş olacağını düşünüyorlar, bu yüzden bir parça da temkinli davranıyorlardı. Fakat yöneticilerinin böyle bir niyet içinde olmadığını anladıktan itibaren DİSK'e dönük saldırıyı da ağırlaştırdılar. Darbeden tam iki gün sonra DİSK yöneticilerini teslim olmaya çağırdılar. DİSK yöneticilerinin ezici bir bölümü cuntanın bu çağırısına uydu, teslim olmak için sıkıyönetim komutanlığının önünde kuyruğa girdiler. Ancak bundan sonradır ki 18 Eylül'de yayınlanan 8 numaralı MGK kararıyla DİSK'in tüm malvarlığına el konuldu.

Sıkıyönetim mahkemelerinde DİSK'i ve sınıf hareketini savunan, cuntayı teşhir eden sendikacılar da oldu. Fakat bunların tutumu, darbeye teslim olmanın yarattığı büyük kırılmayı onarabilecek çapta sonuçlar üretmedi. 12 Eylül karşısında yöneticilerin sergilediği bu teslimiyetçi tutum, sonraki dönemde DİSK'in kaderini belirledi. 10 yıldan fazla bir zaman yasaklı kalan DİSK, yeniden açıldığında 12 Eylül öncesi dönemde sergilediği mücadeleci kimlikten artık önemli ölçüde kopmuş durumdaydı.

“30 yıl sizi çok değiştirmiş”

Mücadeleci kimlikten uzaklaşmış, “çağdaş sendikacılığı” kendine rehber edinmiş bu yeni DİSK sermaye sözcüleri tarafından sık sık övgü konusu yapılar oldu. Örneğin 1997 yılında, en azılı işçi düşmanlarından sermayedar Refik Baydur, DİSK'in 30. kuruluş yıldönümü kutlamalarına katıldı. Kendisini can kulağıyla dinleyen DİSK yöneticilerine, “30 yıl sizi çok değiştirmiş” diye seslendi.

Sistemli örgütsüzleştirme saldırılarının sendikaları hızla erittiği son 10 yıllık dönemde, DİSK de dahil konfederasyon yönetimlerinin işbirlikçi, ihanetçi pratikleri sermayenin işini daha da kolaylaştırdı. Sendikalar belli istisnalar dışında işçi sınıfının çıkarlarını savunan örgütler olmaktan çıktılar, sermaye adına işçileri denetim altında tutmanın birer aracı haline geldiler.

Öte yandan DİSK işçi sınıfı içinde yeniden örgütlenmeye çalışıyordu. Eski DİSK'ten kalan mücadele mirası sayesinde işçi sınıfının küçümsenemeyecek bir kesimi çağrılara yanıt verdi, yeniden DİSK'e bağlı sendikalarda örgütlendi. Fakat süreç içinde işçilerin DİSK'e bağlı umutları giderek

zayıfladı. Çünkü yaşananlar, DİSK'in diğer konfederasyonlardan hemen hiçbir farkının kalmadığını ortaya koyuyordu. Özellikle '90'lı yılların ikinci yarısından itibaren işçi sınıfının sendikalara güveni giderek azaldı. Hem sermayenin saldırıları hem de sendika yönetimlerinin güven vermeyen duruşları yüzünden sendikaların üye sayıları son yıllarda iyiden iyiye azaldı. Birçok sendika bitme noktasına geldi.

İşçiler, uzlaşmacı ve ihanetçi tutumlar nedeniyle DİSK bürokratlarına güvenini yitirdi

Hem bugüne kadarki kötü gidişin sorumlusu yöneticiler, hem de DİSK içinde olup da sınıf hareketi adına sorumluluk duyanlar, DİSK'in içinde bulunduğu durumdan rahatsızlar. Sınıf hareketine karşı sorumluluk duygusuyla konuya yaklaşanlar, iyi niyetli bir tutumla, DİSK'in kötüye gidişinin sebebinin mücadeleci geleneğin terkedilmesinden kaynaklandığını, bu duruma son vermek için de eski DİSK'in canlandırılması gerektiğini düşünüyorlar. Eski DİSK'in canlandırılması fikri son genel kurullarda görüldüğü gibi tabanda giderek yayılan bir görüş durumunda.

Yıllardır DİSK'in başında olan ve bu başaşağı gidişin temel sorumlusu olan Süleyman Çelebi ve ekibi, son genel kurulda tabandaki mücadele isteğinin öne çıkardığı sendika yönetimleriyle ortak bir yönetim oluşturdu ve bu sayede yönetimde kalmayı başardı. Şimdi de, tabandaki eski mücadeleci çizgiye duyulan özlemi, kendi konumunu korumanın bir imkanına çevirmek için kolları sıvamış bulunuyor. Son zamanlarda gündeme getirilen “Emekçileri saran 12 Eylül zincirleri kırılacak” kampanyası da bu amaca hizmet ediyor.

DİSK'in yeniden açılmasının üzerinden 14 yıl geçti. 12 Eylül'ün ancak şimdi bir “hesaplaşma” konusu yapılmasının gerçek nedeni ise Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesine dönük beklentiler. DİSK yönetimi, böyle bir kampanyaya soyunurken Avrupa Birliği'ne güveniyor. Sermayenin AB'ye giriş adına

yasalarda bir takım rötuşlar yapması bu bürokratlara, 12 Eylül'e birkaç laf söylemek için ihtiyaç duydukları cesareti veriyor.

Ama bütün yaptıkları ve yapacakları da zaten bu; birkaç laf söylemek. 12 Eylül'e karşı esaslı bir mücadele bu bayların gündeminde bulunmuyor. Dedğimiz gibi onların asıl derdi, tabandaki eski mücadeleci DİSK'e olan özlemin ve 12 Eylül'e dönük tepkinin meyvelerini toplamak, bu sayede koltuklarını korumak.

Kampanyanın şu andaki gidişatı da bu söylediklerimizi doğrulayacak nitelikte. 21 Temmuz tarihli Başkanlar Kurulu toplantısından sonra kampanya resmen başlatıldı. Ve şu ana kadar bir dizi bölgede temsilciler kurulu toplantıları yapıldı, Süleyman Çelebi bütün toplantılara katıldı ve ateşli konuşmalar yaptı. İşçileri tekrar tekrar mücadeleye çağırdı. Ancak işçiler Süleyman Çelebi'nin sözlerine değil de gözlerine bakmış olmalı ki, bu mücadele çağrıları pek yanıt bulmadı. Eylül ayına kadar giderek güçlendirileceği söylenen kampanya tabandaki işçiler tarafından en azından şimdilik sahiplenilmedi.

Son yıllarda yaşanan bunca ihanet ve hayal kırıklığından sonra tabanın daha farklı bir davranış içine girmesi de beklenemezdi. İşçiler, yıllardır ortaya koyduğu uzlaşmacı, sınıf işbirlikçisi ve ihanetçi tutumlar nedeniyle DİSK yönetimine güvenini büyük ölçüde yitirdi. Kampanyanın sahiplenişinde ortaya konan zayıflık esas olarak buradan kaynaklanıyor

Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz!

DİSK yönetimi işçilerin güvenini yitirmek için son yıllarda ne gerekiyorsa fazlasıyla yaptı. Diğer konfederasyonlar satış sözleşmesine imza atıyorsa DİSK de attı. Diğer konfederasyonlar sorunları çözmek için patronla, hükümetle utanç verici pazarlıklar içine giriyorsa DİSK de aynısını yaptı. Çıkarlarını korumak için DİSK çatısı altında örgütlenmeye çalışan işçiler çoğu durumda DİSK'in ihanetiyle karşılaştılar.

Bunun son somut örneği Castleblair'de yaşandı. Süleyman Çelebi ve DİSK-Tekstil yöneticileri

Parçalama gücü gösteremezler!

Castleblair'de DİSK tarihine utanç verici bir sayfa daha eklediler. Burada da satış sözleşmesine imza atmakla kalmadılar, fabrikada sendikal örgütlenmeyi sağlayan öncü işçilerin tasfiyesine çanak tuttular. Dahası onların haklarını ve örgütlülüklerini korumak için yürüttüğü direnişe karşı pervasızca bir karalama kampanyasına girişmekte sakınca görmediler. Açıkça işçi düşmanlığına soyundular.

Bütün bunlar işçi sınıfının gözleri önünde yapıldı. Castleblair işçileri ısrarla sendikal örgütlenmelerine sahip çıkmalarına ve yöneticileri göreve çağırmalarına rağmen, Süleyman Çelebi ve avanesi sözüm ona 12 Eylül'e karşı mücadeleyi örgütlemek için toplantıdan toplantıya koşmakla meşguldü.

Zincirin halkaları olanlar onu parçalayamaz

12 Eylül, o dönemki mevcut sınıf hareketini önemli ölçüde ezdi. 12 Eylül'den sonra birçok bakımdan farklı bir sınıf hareketi ve yeni koşullara uygun bir sendikacılık hareketi oluştu. Bu yeni sendikacılık hareketi, 12 Eylül'e karşı mücadele içinde değil, tam tersine ona alkış tutarak ya da ondan icazet dilenerek, onun kalıplarına kendini uydurarak oluştu. Bugün DİSK içinde eski DİSK'in geleneklerine dair özelemler ne denli güçlü olursa olsun, gerçek şudur ki '91'den sonra faaliyetine izin verilen DİSK, 12 Eylül sisteminin yarattığı sendikacılığın kendine özgü bir parçasıdır. İçinde ilericiilerin, devrimcilerin olması gelecek için umut kaynağı olabilir, ama bu DİSK'in son 14 yıldır sınıf mücadelesinde oynadığı olumsuz rolü ortadan kaldırmaz.

Sermaye sendikaları sınıfı denetim altına almanın bir aracı olarak kullanmak istemiştir, 12 Eylül'le bunun yolunu düzlemiştir. 12 Eylül'e karşı direnmeyen DİSK, diğerleriyle aynı ölçüde olmasa da kendini sermayeye kullandırmıştır. DİSK'teki bu yönetim ve sendikacılık anlayışı, çoktandır sınıf hareketinin engellerinden biri haline gelmiştir. Yani DİSK'e hakim sendikal çizginin kendisi, Süleyman Çelebi'nin toplantılarda "kıracağız, parçalayacağız" dediği zincirin belki de en sağlam halkalarından birisidir.

Halkanın zincire başkaldırdığı, onu parçaladığı görülmemiştir. Ancak bu, işçi ve emekçileri kuşatan sermaye gericiliğinin ve 12 Eylül düzeninin oluşturduğu zincirin hiç kırılmayacağı anlamına da gelmez. Bu zinciri kırarak iradenin ilk filizlerini görmek isteyenler mücadelenin kalbinin attığı grev ve direniş yerlerine gitmelidir. Saldırılarına ve ihanete inat direnişlerini sürdüren Castleblair işçilerinin gözlerine bakanlar bu iradeyi göreceklerdir.

'80 öncesi DİSK ve '80 sonrası sol sendika bürokrasisi

İşçi sınıfının iktisadi çıkarları ve bu çıkarlarla bağlantılı kısmi demokratik istemleri için mücadele yürütmek -eski DİSK'in işçi sınıfı hareketi tarihi içinde oynadığı rol sanıyoruz en iyi böyle özetlenebilir. Hızlı kapitalist gelişmenin sosyo-politik sonuçlarının kendini her alanda göstermeye başladığı '60'lı yıllar, aynı zamanda, işçi sınıfının aşırı sömürüye ve kötü çalışma koşullarına karşı kısmi demokratik haklar için mücadeleye atıldığı yıllar oldu. Grev ve toplu sözleşme haklarının kazanıldığı bir dönemde Türk-İş sınıfın bu alandaki potansiyeline barikat oluşturunca, buna ilerici bir tepki olarak DİSK doğdu.

Adındaki "devrimci" ibaresine rağmen DİSK hiçbir zaman sol reformist bir çizgiyi aşamadı, fakat sınıfın iktisadi mücadelesine ve dar demokratik istemlerine belli sınırlar içinde hep karşılık verdi. Zaman zaman kendisine egemen olan politik eğilimlerdeki tüm değişme ve oynamalara rağmen, nispeten bilinçli dinamik bir tabana sahip olmanın da avantajıyla DİSK, tüm '80 öncesi tarihi boyunca bu sınırlar içindeki bir mücadelecilik kimlikle özdeşleşti. DİSK'in sendikal cephede ve iktisadi mücadele alanındaki nispi üstünlüğünü ve ilerici rolünü açıklamak gereksizdir. Bu sınıf hareketi tarihine mal olmuş basit bir gerçektir. Kısmi demokratik istemlere dayalı siyasal mücadelesine ise, görkemli 1 Mayıs gösterilerinden DGM direnişlerine kadar bir dizi demokratik anti-faşist

eylemi ve etkinliği örnek olarak sıralamak mümkün.

Fakat buna rağmen dönemin tüm devrimci akımları DİSK'e egemen politikayı reformist-sınıf işbirlikçisi olarak nitelendirmekteydiler ve kuşkusuz bunda haklılardı da. Zira DİSK, kendisine egemen revizyonist-reformist akımlar nedeniyle, sınıfın kısmi talepleri uğruna mücadelesini genel devrimci iktidar mücadelesine bağlayan bir politik konumdan yoksun olduğu gibi, bu devrimci perspektife karşı revizyonist-reformist odakların elinde bir kalkandı da. Reformist-sınıf işbirlikçisi ithamı, DİSK'in sendikal tutumundan çok politik konumuna yöneltilmişti.

Konumuz DİSK olmadığı için sözü kısa kesmek zorundayız. Şuraya gelmek istiyoruz. 12 Eylül, revizyonist-reformist politikaların egemenliğinde içten içe çürüyen ve kan kaybeden DİSK'e öldürücü bir darbe vurdu, eski DİSK'i tarihe gömdü. DİSK'in bu akıbete uğradığı yıllar, aynı zamanda, işçi sınıfının ağır bir sömürüye tabi tutulduğu ve zaten yasal planda çok sınırlı olan bir dizi demokratik hakkının da gaspedildiği yıllar oldu. Bunun işçi sınıfında biriktirdiği hoşnutsuzluk ve hoşnutsuzluğun kendisini '80'li yılların ikinci yarısından itibaren ortaya koyması, sınıf hareketindeki gelişme, '89 Baharı ve '90 yılının direnişleri, tüm bunlar bilinmektedir.

Bu gelişmede en dikkate değer olgulardan biri, hareketin tümüyle tabandan gelmesi, taban

dinamizminin sınıf hareketine yol açmasıdır. Bu gelişme, 12 Eylül dönemini kaba bir ihanet içinde geçirmiş, sermayenin sınıfa yönelttiği saldırıya seyirci kalmış, bunun da ötesinde, cunta hükümetlerinde yer alarak bizzat desteklemiş Türk-İş bürokrasisinde de, elbette yankı bulacaktı. Bürokratlar işçi sınıfının bazı ekonomik ve demokratik istemlerini seslendirmek, işçi sınıfının bu doğrultuda gösterdiği eylemliliği gönülsüzce ve ikiyüzlüce sahiplenmek zorunda kaldılar. Doğal olarak bu etki, tabana daha yakın olan ve yönetici olmanın ayrıcalıklarından daha az yararlanan sendika alt kademelerinde daha büyük oldu. Sendika kongrelerinde bu yönetimler bir ölçüde değişti, sınıfın hak istemlerine karşı daha duyarlı olan ya da öyle görünen unsurlar yer yer yönetimlere geldiler.

Sendika şube platformları sınıf hareketindeki bu gelişmenin “yan ürünleri” oldular. Onlar sınıf hareketindeki gelişmenin kendisinden doğmadılar. Yalnızca, sınıf tabanındaki büyük hoşnutsuzluk ve mücadele isteği karşısında, alt kademe sendika bürokratlarının kendine çeki düzen vermek ihtiyacının ifadesi oldular. Sınıf hareketinin önünde değillerdi, arkasından geldiler. Onun ekonomik ve kısmi demokratik hak taleplerinin sözcüsü olmaya, bunu kendileri için bir sendikal politika platformu yapmaya çalıştılar. Dolayısıyla onların sınıf hareketine önderlik değil, deyim uyunsa bu hareketin üzerine oturmaktı. DİSK'in ‘70’li yıllardaki yükseliş süreci içindeki konumu da buydu. Ne var ki DİSK aktifti, lafta kalan eylem çağrıları yapmakla kalmıyor, bunu bizzat örgütüyor ve yürütüyordu. Örneğin DGM saldırısı gündeme geldiğinde kendi etkinliğindeki sınıf kitlesini harekete geçiriyordu. 16 Mart öğrenci katliamı gerçekleştiğinde, genel greve gidiyordu. Kitlesini anti-faşist gösterilere katıyor, bu doğrultuda çaba harcıyordu. Bir kısım demokratik siyasal istemi sınıf kitlelerine maletmek ve toplumun gündemine sokmak için aktif çaba harcıyordu, vb.

Ya şimdiki sendika şubeler platformu bürokratları ne yaptılar ve ne yapıyorlar? Bunlar Türk-İş merkezindeki hainleri aşan hangi pratik adımı atmışlardır? Hangi eylemi onlara rağmen gündeme getirmiş ve gerçekleştirmişlerdi? Yıllardır varlar, pratik olarak ne yapmıştır bu platformlar? Hangi ciddi politik ve eylemsel çıkışı göstermişlerdir? Kürt halkı katliamdan geçiriliyor, toplum her türlü demokratik haktan yoksun bırakılmak isteniyor, işkence, cinayet, zulüm kol geziyor, yüzbinlerce işçi sokağa atılıyor, IMF reçeteleri uygulanıyor, işçi sınıfı açlığa ve işsizliğe terk ediliyor vb., vb... İstanbul, İzmir, Ankara, Eskişehir gibi temel sanayi kentlerindeki, demek oluyor ki toplumun nabzının attığı sanayi merkezlerindeki sınıf tabanı üzerine oturan bu platformlar, tüm bunlara karşı ne yapmışlardır? Aradan tam bir yıl geçmiştir, bu bürokratlar İstanbul gibi bir kentte 26 Eylül ‘93 toplantısından beri bir yeni işçi temsilcileri toplantısını neden gerekli görmemişlerdir? 5 Nisan’dan sonra, 1 Mayıs’tan önce, 20 Temmuz’dan önce ve sonra, böyle toplantılar kesin bir zaruret değil midir? Bu tür toplantılar neden yapılmamıştır ve yapılmıyor? Bu tür toplantılar neden kurumlaştırılmıyor? Genel grev üzerine bunca laf ediliyor da, neden tabanda, fabrika ve işyerlerinde işçi komiteleri, genel grev komiteleri oluşturulmuyor?

Bu sorular çoğaltılabilir. Fakat sendika şube platformlarının gerçekte ne oldukları, ne ifade ettiklerini anlamak, ortaya çıkarmak için bu türden birkaç sorunun sorulması bile yeterlidir. Sonuç bu platformların pasif ve bürokratik bir reformizmi temsil ettikleridir. Bu halleriyle, sınıf hareketinin

önüne örülmüş daha incelikli yeni bir barikattan başka bir şey olmadıklarıdır. Bu platformda yer alan ve platformun “sol” kanadını oluşturan bir kısım sözde “sosyalist” şube başkanının 27 Mart seçimlerinde 2. cumhuriyet programını açık açık savunan SHP adayı Zülfü Livaneli için kamuoyuna yönelik açık destek çağrısı yaptığını hatırlatmak, belki de çok şey söylemekten daha açıklayıcıdır.

Fakat liberal kuyrukçularımızda liberal yanılsamaları yaratan Türkiye’nin bugünkü kendine özgü koşullarıdır. Sermaye düzeninin çözümsüz sorunları ve yaşamakta olduğu yapısal kriz ortamında, mevcut merkezi sendika bürokrasisi sınıfın iktisadi ve kısmi demokratik istemlerine bile sahip çıkamamaktadır. Böyle olunca, bu dar ve sınırlı istemlere belli bir biçimde sahip çıkanlar, böyle bir mücadeleden yana olanlar ya da öyle görünenler, liberal kuyrukçular için “namuslu ve dürüst”, “dinamik ve mücadeleci”, “sınıftan yana ve sınıf kaygusu güden” sendikacılar payelerini rahatlıkla kazanabiliyorlar. Oysa böyle bir mücadele platformu, her yerde ve her zaman burjuva reformist sendikacılığın ve onun politik alandaki izdüşümü olan liberal işçi politikacılığının gerçek zeminidir. Bu reformist platform hain sendika merkezleri karşısında işçi sınıfının seçeneği olmak bir yana, sınıf hareketinin devrimci gelişmesi önünde yeni bir engeldir. Böyle bir platformu desteklemek, sarı sendikacılık karşısında pembe sendikacılığı, burjuva gericiliği karşısında burjuva reformizmini desteklemektir.

Fakat hemen ekleyelim ki, alt kademe sendika bürokratlarına bu payeleri bu kadar kolay verenlerin tutumu basit bir liberal yanılsama değildir. Bu gerçekte böylelerinin son yıllarda ulaştığı yeni konumun sınıf hareketine yaklaşımda ortaya çıkan doğal bir yansımasıdır. ‘80 öncesinde devrimci-demokratlar. Şimdi devrimcilik aşınıp eridi, geriye yalnızca demokratlık, yani o kaba burjuva demokratik ufuk kaldı. Burjuva ya da küçük-burjuva demokratizminin sınıf hareketi alanındaki yansıması ise her zaman ekonomizm, kendiliğindencilik, kutsanması, liberal bir işçi politikacılığı olmuştur.

İşçi sınıfı hareketinin kendini az çok göstermeye başladığı her burjuva toplumda, sınıfın dar iktisadi istemleri ve bunlarla bağlantılı demokratik siyasal istemleri üzerine oturan burjuva liberal bir işçi politikası için uygun bir zemin var demektir. Bu temele dayalı bir mücadele genellikle işçi sınıfının kendiliğinden gelişimi ile oluşur ve Lenin’in trade-unionculuk olarak ifade ettiği bir sendikalizmde ifade bulur. Trade-unionculuk burjuva anlamda politikleşmiş bir işçi hareketini anlatır. “*Sendikacılık (trade-unionizm), kimilerinin sandığı gibi, ‘siyaseti’ tümüyle dışlamaz. Sendikalar her zaman bazı siyasal (ama sosyal-demokrat olmayan) ajitasyon ve mücadele yürütmüşlerdir*” (Lenin, *Ne Yapmalı?*). Çoğu kere sınıf hareketinin ilk politizasyonu böyle gerçekleşmiştir. Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde DİSK’in oynadığı olumlu rol de budur.

İlk ifadesini reformist bir sendikalizmde bulsa da, bu, bu politik zeminin salt sendikalar tarafından tutulduğu anlamına gelmez. Tersine bu zemin üzerine politika yapan burjuva ya da küçük-burjuva politik akımlar her ülkenin kendine özgü tarihsel koşulları içinde ve kendine özgü bir biçimde oluşur ve bunlar zaman içinde reformist sendikacılık akımı ile buluşurlar. Bu reformizm ile reformist sendikacılıkta ifade bulan bir sınıf hareketinin buluşup birleşmesidir. Reformist politik partiler bu buluşmanın temsilcisi ve taşıyıcısıdır. Reformist politik akım ya da parti, kendiliğinden gelişmenin sınıf hareketinde yarattığı sınırlı ufku bir program haline getirir, bunun üzerine oturur ve sınıf

hareketini bu çerçevenin içinde kötürümleştirir. İşçi sınıfı, burjuva politik akımların dümen suyunda, kendi bağımsız devrimci sınıf kimliğinden ve tutumundan yoksun kalır.

İngiltere’de İşçi Partisi sendikalizmden doğdu. Birçok Avrupa ülkesinde başlangıçta sosyalist bir çizgiyi temsil eden partiler sonradan yozlaşarak ya da ondaki geriliğe boyun eğerek burjuva reformist işçi partileri haline geldiler. Sonradan benzer bir evrimi revizyonist çizgiye kayan komünist partileri yaşadı. Bütün bu partilerin politik çizgisinin özü ve esası, sınıfın düzen içi kısmi çıkarları ile burjuva düzenin genel çıkarlarını bağdaştırmaktan oluşmaktadır. Bunun artık olanaksızlaştığı koşullar (emperyalist savaş, kapitalizmin krizi, faşizm, vb.) bu parti ve akımların çöküntüsünü de beraberinde getirmiştir genellikle.

Sınıf hareketi böylesi süreçleri Türkiye’de yaşamıştır. ‘60’lı yıllarda, liberal bir işçi politikası izleyen TİP’in burjuva sendikacılık hareketinden (Türk-İş) doğması, sonra bir başka çizgide DİSK’le buluşması yaşandı. ‘70’li yıllarda DİSK (başta TKP) revizyonist akımların sosyal-reformizmiyle içiçe geçti. Ardından ikisi birden burjuva reformist CHP’nin eklentisi haline geldiler.

Bu bizi tartışmamız bakımından canalcı olan soruna getiriyor. 12 Eylül’den itibaren eski DİSK artık yoktur. Kısmi istemler uğruna mücadele üzerine oturan eski sosyal-reformist akımlar iflas etti ve ‘80’li yıllarda çöktü. Oysa ‘80’li yılların ikinci yarısından itibaren işçi sınıfının ekonomik ve kısmi demokratik istemlere dayalı bir kendiliğinden hareketi oluştu ve dalgalı bir seyir içinde sürekli gelişti. Tam da bu koşullarda, DİSK’in ve liberal bir işçi politikası izleyen sosyal-reformist akımların yokluğu, liberal işçi politikacılığı alanında temelli bir boşluk demektir. Doğa gibi toplumun da boşluğu uzun süreli kaldıramadığı herkesçe bilindiğine göre, soru şudur: Bu boşluk ‘80’li yılların ikinci yarısından itibaren ve bugün, sendikal planda ve politik planda, nasıl ve kimler tarafından doldurulmaktadır ya da doldurulmaya çalışılmaktadır? (...)

20 Temmuz Dersleri, Eksen Yayıncılık, s.59-64
(Seçilen parçaya uygun olarak başlık tarafımızdan konulmuştur -KB)

20 Temmuz Dersleri

Yaşar Okuyan'dan itiraflar...

“Devletin her yeri A’dan Z’ye dökülüyor”

Yukarıdaki sözler, Ecevit hükümetinin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan'ın 16 Ağustos tarihli *Radikal*'e verdiği röportajın ara başlığı. Bakanlığını yaptığı hükümet işçi-emekçilere tarihin en kapsamlı saldırılarını yöneltmişti. Şimdi bu uşağın yaptığı açıklamalar, son dönemde ortaya çıkan SSK soygunu ve yapılan tartışmalara açıklık getirmekle kalmıyor, iliklerine dek çürümüş bir düzen gerçekliğinin de itirafı oluyor.

Neşe Düzel soruyor: “*Büyük bir ilaç skandalı patladı. Firmaların ilaçları devlete pahalıya sattığı anlaşıldı. Siz Sosyal Güvenlik Bakanı'ymen de tıbbi malzeme alımlarında böyle olaylarla karşılaşmıştınız. Bunu önlemek için operasyonlar yapmıştınız. Ne oldu o operasyonların sonucuna?*”

Yaşar Okuyan yanıtlıyor: “*Pek bir şey yok. Neşter operasyonlarının davaları şu anda duruyor. Sorgulamaların bir Cuma günü başladı ve Cumartesi günü sabaha karşı saat üçte bitti. Sanıkların tahliyesine karar verildi. Tahliye için adliye ve para yatırma bürosu gece açıldı. Gece yarısı 800 bin dolar bulundu, vezneye yatırıldı. Çok ilginç değil mi? DGM tarihinde böyle bir sorgulama hiç görülmedi.*”

Üstünden büyük fırtınalar koparılan Neşter 1-2 operasyonlarının mimarlarından birinin ağzından dökülüyor bu laflar. Neşter, Bufalo, Kasırga vb. adlar altında devleti aklamak için yürütülen Sadettin Tantan operasyonlarının sonuçlarına da ışık tutuyor.

Yasalara göre devlet ihalesiz mal satın alamaz. Oysa devletin, gazlı bezden stente kadar her türlü malzemeyi 10 yıldır ihalesiz çok fahiş fiyatlarla satın aldığını söyleyen Okuyan, şu çarpıcı rakamları veriyor: “*Kalp damarlarında kullanılan 'stent' örneğini vereyim. Kamu stentin tanesini yıllardan beri 2 bin 450 dolara satın alıyor. Biz buna karşı çıktık, ihale açılmasını istedik. İhaleye çıktık ama firmalar her seferinde ihaleleri sabote etti. Gündeme gelen 'neşter' operasyonlarından sonra stent alımlarında ihale yapabildik. Ve bir stentin fiyatı önce 450 dolara, sonra da 170 dolara düştü. Ve devlete 2 bin 450 dolara satılan stentin ülkeye 20 dolara ithal edildiği tespit edildi!*”

Kendi döneminde de fahiş fiyatlarla ilaçların satıldığını, bunu önlemek için de eşdeğer ilaç uygulamasına geçtiklerini söylüyor Okuyan. Bunun üzerine Pfizer ilaç tekeline 11 kişilik heyet Amerika'dan kendisini ziyarete gelmiş ve “*Eşdeğer ilaç uygulaması bizim şirketimizin çıkarlarıyla çelişiyor. Bize zarar veriyor. Bu uygulama anayasana da aykırı. Vazgeçmezseniz, Türkiye'ye 80 milyon dolarlık yatırımdan vazgeçecegiz*” diye tehditler savurmuşlar.

Dahası var. Amerikan Büyükelçisi Pearson, K. Derviş, M. Yılmaz ve bir sürü bakan uyarıda bulunmuş. İlaç ve malzeme alımlarının sıkıntı yarattığını dile getiren İMF yetkilileri de ihaleyle malzeme alımlarının canlarını sıktığını hatırlatmışlar!

Hırsızlık, yolsuzluk, usulsüzlük, rüşvet, suistimal vb. bu düzenin ürettiği pisliklerdir. Y. Okuyan, elbette düzen gerçekliğine dokunmadan, bu konuda da şunları söylüyor: “*Mesela, fazladan stent kullanması için bazı doktorlara firmalar tarafından stent başına 600-800 dolar verildi. Hem pahalı malzeme kullanmaları, hem de ithal ve en pahalı ilacı yazmaları için doktorlara, firmalar yılda 300 milyon dolarlık promosyon dağıtıyor, bilgisayar veriyor, muayenehanesini*

döşüyor, araba alıyor, ailesiyle birlikte bedava yurtiçi ve yurtdışı gezilere gönderiyor. Ben bir SSK hastanesinin başhekimini görevden aldım, araya cumhurbaşkanları, başbakan ve başbakan yardımcıları, milletvekilleri girdi. Denktaş bile aradı. Başbakan iki, bir partinin genel başkanı dört kez söyledi. Bu ülkede 300 milyona adam vuruyorlar.”

Okuyan, SSK ve Bağ-Kur'dan yüzbinlerce kişinin haksız yollarla emekli olduğunu, 1965-2002 yılları arasında popülizme ve suistimale açık bu sistemin Türkiye'ye bileşik faiz hesabıyla maliyetinin 248.2 milyar dolara ulaştığını, bunun Türkiye'nin şu an ki iç

ve dış borcunun tamamına eşit olduğunu söylüyor, bu kurumların nasıl batırıldığına vurgu yapıyor.

Uzun zamandır sosyal güvenlik sistemi burjuvazi ve onun temsilcileri tarafından bu ülkenin “kara deliği” olarak propaganda ediliyor, tasfiye edilmesi gerektiği söyleniyor. Okuyan'ın gerçek amacı da bunu kanıtlamak oldu her dönem. Ama o sinsi bir biçimde bunu yapmaya çalışırken, ister istemez düzen gerçekliğine de işaret etmek, bir takım gerçekleri ortaya sermek durumunda kalıyor.

“Devletin bütün alımlarında A'dan Z'ye kadar yolsuzluk var” diyen Okuyan, çözüm olarak ise otomasyona geçilmesi, SSK, Bağ-Kur, Ekmekli Sandığı'nın tek çatı altında birleştirilerek özelleştirilmesi gerektiğini söylüyor.

İşçi ve emekçiler için yıkım demek olan bu saldırının hayata geçirilebilmesi için sermaye devleti yıllardır diğer kamu kuruluşu gibi sağlık kurumlarını da batırıp tasfiye etmenin zeminini döşedi.

Dolayısıyla söz konusu olan yalnızca bir takım çıkar gruplarının devleti soyması değil (ki bunu da döne döne bu sistem üretmektedir), bizzat bir devlet politikasıdır. Son derece bilinçli politikalarla Sosyal Sigortalar Kurumu batırılmaya çalışılmıştır. Çünkü uluslararası tekelin ve işbirlikçi burjuvazinin çıkarları bir bütün olarak sosyal güvenlik sisteminin tasfiye edilmesini, sağlık, emeklilik vb. alanların özelleştirilmesini gerektirmektedir. Bu gerçeği en iyi bilenler de burjuvaziye yıllarca hizmet eden, bunun için işçi ve emekçiler için en ağır yıkım saldırılarının altına imza atan Y. Okuyan gibileridir.

İşçi ve emekçiler olarak “Herkese parasız genel sağlık hizmeti, genel sigorta hakkı!” taleplerimiz etrafında birleşmeli, bu mücadelemizi yaşamımızı cehenneme çeviren kapitalist sermaye düzenine karşı mücadeleyle birleştirmeliyiz.

OSİM-DER'den “Yeni iş yasası ve işyerinde karşılaştığımız sorunlar” paneli...

Dört bölümden oluşan “Yeni iş yasası ve işyerinde karşılaştığımız sorunlar” başlıklı seminerler dizisinin ilkinin 15 Ağustos günü gerçekleştirdik.

Hak arama ve alma bilincinin oldukça geri bir düzeyde olduğu OSB ve İMES'te işçiler, karşılaştıkları sorunlar karşısında çaresizce boyun eğip herşeye “evet” demek zorunda kalıyorlar. İşten atılmaların, iş kazalarının yoğun olarak yaşandığı sanayi bölgelerinde çoğu kez işçiler herhangi bir hak talep etmeden üç-beş kuruşa imza atıyorlar.

Bu ve benzeri sorunlar karşısında OSB-İMES İşçileri Derneği Hukuk Komisyonu seminerler dizisi düzenlemeyi planladı. Avukat **S. Nusret Öztürk**'ün verdiği ilk panel canlı geçti. Panelde iş sözleşmeleri, toplu tenkizatlar, sözleşme feshi ve

- Sigortasız çalıştırılıyorsanız,
- Ücretiniz asgari ücretin altında ise,
- Ücretsiz izine çıkarıldıysanız,
- İş kazası geçirdiyseniz,
- İşten çıkarıldıysanız,

**VE İŞYERLERİNİZDE
KARŞILAŞTIĞINIZ
TÜM SORUNLARLA İLGİLİ
BİLGİ ALMAK İÇİN
OSİM-DER'E BAŞVURUN!
BERABER ÇÖZÜM ARAYALIM!**

Yükarı Dudullu Mah., Kerem Sok., NO: 5/3
ÜMRANİYE (MODOKO Camii Yanı)
0216 - 540 35 80

usulleri üzerinde duruldu. Yaklaşık 4 saat süren panel soru-cevap şeklinde devam etti. Ayrıca OSİM-DER Hukuk Komisyonu, işyerinde karşılaşılan sorunlar karşısında derneğe başvuru çalışması başlatmış bulunuyor. Bu amaçla hazırlanan ilanlar bölgeye yapılmaya başlandı. Derneğe yapılan bir dizi başvurunun çoğunu işten atılmalar oluşturuyor. Patronlar her türlü hukuksuzluğu ve gayri meşru uygulamayı kendine hak olarak görüyorlar. Tazminatsız keyfi bir şekilde işten atılanları istifa ettirip açılan yeni şirkete almaya kadar (bu durum işçilerin kıdem tazminatlarının yanması anlamına geliyor) bir dizi sorun yaşanmaktadır.

OSİM-DER olarak keyfi ve hukuksuz uygulamalara karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz.

OSİM-DER'den işçiler

Castleblair işçileri 14 Ağustos'ta bu kez Marks&Spencer Nişantaşı mağazası önündeydiler...

“Direne direne kazanacağız!”

Castleblair işçilerinin 14 Ağustos'ta Marks&Spencer Nişantaşı mağazası önünde yaptığı basın açıklaması metni...

“Direnişimiz sınıfın direnişidir, başarımız sermayeye karşı mücadele eden bütün işçilerin kazanımı olacaktır!”

Basına ve kamuoyuna!

Marks&Spencer'e üretim yapan Castleblair firması tarafından işten atılmamızın üzerinden bugün tam 45 gün geçti. 45 gün önce bizleri keyfi gerekçelerle işten atıldık.

Bizleri kapının önüne koymalarının asıl nedeni, işyerimizde sendikal çalışma yürütmemizdi. İşyerine sendika sokmamızdı. Haksızlıklara ve baskılara karşı çıkmamızdı.

Patron sendikal çalışmalarda bulunduğumuz için bizleri işten atmakla yasal ve meşru haklarımızı çiğnemişti. Açıkça suç işlemiştir. Örgütlü olduğumuz sendikayı etkisizleştirmekle, susturmakla bizleri de susturabileceğini sanıyordu.

Ama bizler susmadık. Boynumuzu büküp oturmamak. İşten atıldıktan bir gün sonra fabrika önünde direnişe geçtik. Haklarımıza ve onurumuza sahip çıktık. İşverenin yaptığı haksızlıkları, bu saldırılar sırasında sendikamız yöneticilerinin oynadıkları uğursuz rolü, gücümüz yettiği kadar, sesimiz çıktığı kadar herkese duyurmaya çalıştık.

Direniş boyunca, kamuoyunu bilgilendirmek için birçok açıklama yayınladık. Bildirilerle, afişlerle, ziyaretlerle ve radyo programlarıyla yaşadıklarımızı ve taleplerimizi bıkıp usanmadan anlattık.

Ne mutlu bize ki, gözü ve gönlü emekten yana olanlar sesimizi duydular. Sınıf kardeşlerimiz ve dostlarımız, direniş boyunca desteklerini bizden esirgemediler. Bizlere sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini yaşattılar.

Ne var ki hem bizleri işten atanlar, hem Marks&Spencer yetkilileri, hem de işçilerin sahte dostları 45 gündür sesimizi duymamıştır. Daha doğrusu duyup da duymamış gibi davranmak işlerine gelmiştir. Neredeyse İstanbul'daki bütün mağazaları önünde basın açıklaması yaptığımız Marks&Spencer yöneticileri, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmayı sürdürmektedir.

Burada bizim sesimize kulaklarını tıkayan

Marks&Spencer, Avrupa'da, çalışanlarının demokratik ve sosyal haklarına saygılı bir şirket olduğunu propaganda etmektedir. Avrupa'daki fabrikalarda işçilerin haklarına kolaydan saldıramayan Marks&Spencer yöneticileri Türkiye'de ve başka ülkelerde açtıkları fabrikalarda çalışanları birer köle olarak görmektedir.

Direnişimiz Marks&Spencer'in bu gerçek yüzünü ortaya koymuştur. Sesimize kulaklarını tıkayan bu şirket, direnişimize karşı ortaya koyduğu tutumuyla, Castleblair patronunun suç ortaklığını bilinçli bir şekilde üstlenmiştir.

Bilinmelidir ki, Castleblair ve Marks&Spencer patronlarının, bugünkü saldırgan, hak-hukuk tanımaz tutumlarına asla şaşırıyoruz. Mücadelemizin gücü onların inadını kırıncaya kadar yola gelmeyeceklerini, taleplerimizi kabul etmeyeceklerini çok iyi biliyoruz.

Onlar bizim bıkıp susacağımızı sanıyorlar. Onlara yanıldıklarını göstereceğiz. Bu hak-hukuk tanımaz kapitalistlere karşı haklı ve meşru mücadelemizi daha da güçlendireceğiz.

Haklarımızı ve onurumuzu sonuna kadar savunacağız. İşe atılanların hak kaybı olmaksızın geri alınması, işyerindeki baskıların son bulması talepleriyle 1 Temmuz'da başlattığımız direnişimize sonuç alınca kadar devam edeceğiz. Castleblair ve Marks&Spencer işverenlerinin gerçek yüzünü herkese göstereceğiz.

Bütün işçi ve emekçilere, devrimcilere, ilerici sendikacılara sesleniyoruz. Hepsini direnişimize destek vermeye, sınıf dayanışmasını güçlendirmeye çağırıyoruz. Bizim direnişimiz sınıfın direnişidir, başarımız sermayeye karşı mücadele eden bütün işçilerin kazanımı olacaktır diyoruz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya da hiçbirimiz!

14 Ağustos 2004

Direnen Castleblair İşçileri

Castleblair işçileri 14 Ağustos Cumartesi günü bu kez Nişantaşı'nda bulunan Marks&Spencer mağazasının önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. 1 Temmuz'dan bu yana Castleblair Fabrikası'nda yaşanan saldırılara ve sendikal ihanete karşı direnişte olan ve direniş süresince çeşitli eylem ve etkinlikler gerçekleştiren işçiler bu kez taleplerini Nişantaşı'nda haykırdılar.

“Haklarımız ve onurumuz için direniyoruz!” pankartının açıldığı eylemde işçiler yaptıkları açıklamada patronun sendikalaştıkları için kendilerini işten attığını, ama kendilerinin uğradıkları bu haksızlık karşısında boyun eğmediklerini, işten atıldıkları günden bu yana direnişte olduklarını, direnişe devam ettiklerini, bu süre boyunca gerçek sınıf dostlarının hep yanlarında olduğunu, emekten yana olanların seslerini duyduklarını, ancak uluslararası çalışma hukukuna saygı olduğunu söyleyen Marks&Spencer ve onlarla işbirliği yaparak ihanet eden sendikacıların seslerini nedense duymadıklarını ifade ettiler.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı eylemde “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Sendika hakkımız engellenemez!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Direnişçi Castleblair işçilerine Bursa'dan destek

Sınıf hareketinin durgun olduğu böylesi bir dönemde Castleblair işçilerinin başlattığı direniş elden ele taşınması gereken anlamlı bir bayraktır. Bundan dolayı bu onurlu direnişi sesimizin ulaştığı her yerde işçi ve emekçilere maledebilmek gerekmektedir.

Bu bilinçle biz de Bursa'daki Kızıl Bayrak okurları olarak direnişi bulunduğumuz her alanda işçilerin gündemine sokmaya çalıştık. Direnişin anlamını, sıkıntılarını ve deneyimlerini onlarla paylaşmaya çalıştık. Direnişe katkı olarak belli bir miktar maddi destek topladık. Direnişten ise büyük bir moral güç kazandık.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Bursa'dan Kızıl Bayrak okurları

Castleblair işçilerine...

Esarete ve ihanete karşı!..

Terli uykular basarken gözlerime
Mahmurlaşır yüreğim
Sımsıcak bir rüzgar eser
Esenyurt'tan Ümraniye'ye
Ve o rüzgar ki, savurur kendini
Belli etmeden fabrikalara
Esarete ve ihanete vurulan
Bir darbe olur Castleblair direnişimiz.
Görmeyen gözleri,
Duymayan kulakları, bir de
Hissetmeyen sağrılanmış yürekleri açar ki,
Düşünmeye gör işçileri

Esarete ve ihanete karşı direnişi büyütüp ortaklaştırmanın zamanıdır.

Buradan, direnişçi Castleblair işçisi dostlarımızın Castleblair patronu ve ihanetçi sendika ağalarına karşı başlatmış olduğunuz haklı ve meşru direnişini selamlıyoruz. Castleblair işçilerinin sadece kendileri için değil, işçi sınıfının haklı davası için direniş bayrağını açtıklarını biliyor, direnişlerini direnişimiz olarak kabul ediyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi
Mamak İşçi-Gençlik Kültür Evi

50 gündür direnen Castleblair işçilerine...**Direne direne kazanacağız!****Sevgili arkadaşlar,**

1 Temmuz 2004 tarihinde başlattığımız direnişinizi yeni bir aşamaya çıkartmış bulunuyorsunuz. İlk günkü kararlılığıyla sürmekte olan bu soluklu direnişinizi bir kez daha selamlıyoruz.

Direnişiniz, haklılığından ve meşruiyetinden aldığı güçle ilerici ve devrimci pek çok kişi, kurum ve kuruluşun desteğini alarak daha da güçlenmiştir. Direnişinize dönük sempati her geçen gün artmaktadır ve etkisi her gün biraz daha büyükmektedir.

Kardeşler,

Son derece sınırlı imkanlarla yola çıkmanıza rağmen daha şimdiden kolay elde edilemeyecek siyasal bir başarı elde ettiniz.

Castleblair patronunun tehditlerine ve düzenin kolluk güçlerinin saldırılarına boyun eğmediniz. Kararlı, soluklu ve sağlam bir inanca dayalı militan bir tutum ortaya koyarak direnişinizi yaşattınız, bugünlere getirdiniz. Dahası var. Sendikal ihaneti teşhir edip, ihanet çetelerini kendi deyimlerince kepaze ettiniz. Bu ihanet çeteleri bu durumu kolay kolay unutamayacaklar ve artık geçmişteki kadar rahat satış yapamayacaklardır. Hiç değilse, bundan böyle daha temkinli davranacaklardır. Bu başarınızdan dolayı sizleri kutluyoruz.

Bu arada, aradan geçen süre içerisinde bizler de boş durmadık. Direnişinizi Avrupa'nın ilerici ve devrimci çevrelerine duyurmak, haklılığını ve meşruiyetini en geniş çevrelere anlatmak için çeşitli çabalar ortaya koyduk. Ne yazık ki arzu ettiğimiz hedeflere tam olarak ulaştığımızı söyleyemiyoruz. Herşeyden önce, bulunduğumuz ülkelerde, sendikal ihanet belasıyla, üstelik de en güçlü haliyle karşı karşıyayız. Dolaysız ve aktif desteklerini almak şöyle dursun, bu sendikal ihanet çetelerinden şimdiye dek kayda değer bir destek mesajı dahi alamadık. Buna sosyalist ve komünist geçinen partilerin de dahil olduğunu belirtmek istiyoruz.

Fakat bu olumsuz koşullara rağmen direnişinizle dayanışma yönlü çabalarımıza yeni boyutlar ekleyerek devam ediyoruz. Bu çerçevede, 27 Ağustos 2004 tarihinde Köln'de, tüm ilerici ve devrimci dostların da katılımcı olması için çağrı yaptığımız bir etkinlik düzenlemiş bulunuyoruz. Bu etkinlikten elde edilecek geliri Direniş Fonu'na aktaracağız.

Sesinizi duyuyor, soluğunuzu hissediyoruz. Avrupa'nın çözücü ve yürütücü ortamında direnişinizden de güç alarak direncimizi pekiştiriyoruz. Tüm içtenliğimiz ve kardeşçe duygularımızla bir kez daha belirtiyoruz: Direnişiniz direnişimizdir!

Kahrolsun sendikal ihanet!**Yaşasın Castleblair direnişimiz!***BİR-KAR**(İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)***Castleblair işçileriyle dayanışma etkinliğine çağrı**

Castleblair İstanbul'un Kıraç beldesinde Marks&Spencer adlı İskoç sermayeli uluslararası bir şirkete mal üreten bir tekstil fabrikasıdır.

Bu fabrikada çalışan bir grup öncü işçi, sendikal mücadele yürüttükleri ve haklarına sahip çıktıkları için Castleblair işvereni tarafından işten atıldı. İşçiler bu tümüyle haksız, keyfi ve gayri meşru saldırıya karşı yaklaşık 50 gün önce direnişe geçtiler.

Castleblair işçileri DİSK-Tekstil Sendikası'nın üyesidirler. Fakat DİSK'li sendika ağaları bugüne dek kendi üyesi işçilere sahip çıkmadılar, çıkamazlar. Çünkü, bu hain takımı onların işten atılmaları için işvereni işbirliği yapmıştır. Şimdi ise sinsi bazı manevralarla direnişi kırmaya çalışmaktadırlar.

Castleblair işçileri işverenin ve jandarmanın saldırılarına ve sendikal ihanete rağmen hala direniyorlar. Ve haklarını alana kadar da direnişlerini ilk günkü kararlılıklarıyla sürdüreceklerini açıklıyorlar.

Onların direnişi haklı ve meşru bir direniştir ve her türlü desteği hak etmektedir. Sömürüye, baskıya ve hak gasplarına karşı mücadelede sınıf dayanışmasının gereğine inanan tüm işçi, emekçi ve devrimcileri, ilerici sendikacıları Castleblair işçilerini desteklemek için 27 Ağustos 2004 tarihinde gerçekleştireceğimiz dayanışma etkinliğine katılmaya çağırıyoruz.

Yaşasın Castleblair direnişi!***BİR-KAR/Köln*****Direnişçi Castleblair işçilerine...****Direnişiniz başka direnişlere örnek olacak!**

Uzun süredir kararlılık ve inançla sürdürmekte olduğunuz direnişinizi desteklediğimizi, haklı kavganızda yanınızda olduğumuzu belirtmek istiyoruz.

Bizler yurtdışında yaşayan işçiler ve gençler olarak son yıllarda işçi ve emekçilere karşı yoğun saldırılara tanık oluyoruz. Bir yandan çetin mücadeleler sonucunda kazanılan haklar tek tek geri alınırken, diğer tarafan sömürü ve baskı daha da azgılaşıyor. Bu durum karşısında emekçiler maalesef sistemle uzlaşmış “sol” partiler ve sendikaların etkisi altında kalmakta, başlatılan mücadeleler çoğu kez ihanetle sonuçlanmaktadır.

Fakat sizlerin sendikal ihanete karşı sürdürdüğünüz bu cesur, kararlı ve anlamlı direnişinizin işçi sınıfı mücadelesinde önemli bir yer tutacağına ve başka direnişlere örnek teşkil edeceğine inanıyoruz. Çünkü, sizin direnişiniz kimin işçi sınıfının yanında, kimin de karşısında yer aldığını açık bir biçimde gözler önüne sermiştir.

Direnişinizi bir kez daha selamlıyor, maddi ve manevi bakımdan yanınızda olduğumuzu bildirmek istiyoruz.

Bir-Kar/Fransa***Paris Gençlik Korusu*****Direnen Castleblair işçilerine...****Direnişiniz işçi sınıfına ışık tutuyor!**

50. gününe yaklaşan direnişize büyük değer veriyor ve bulunduğumuz her alanda sizlerin sesi ve kulağı olmaya çalışıyoruz. Mücadeleniz tümüyle haklı ve meşrudur.

Direnişe başladığınız günden bugüne kamuoyuna yönelik çıkardığınız her metni imkanlarımız ölçüsünde değişik dillere çevirerek çeşitli kurum ve kuruluşlara ilettik. Ek olarak yurtdışında BİR-KAR'ın direnişinize destek ve çağrı amacıyla çıkardığı yazıları da İngilizce, Almanca, Hollandaca'ya çevirerek dosya oluşturduk. Sendikalara, partilere, çeşitli kurum ve kuruluşlara, kişilere bu dosyaları verdik, direnişinizi anlattık. Bazı kurumlar direnişinize yayınlarında yer vereceklerini söylediler.

Bizler BİR-KAR çalışanları olarak, işçi sınıfının mücadelesinin ortak olduğunu biliyor ve bunun için ne gerekiyorsa elimizden geldiğince yapmaya çalışıyoruz. Uzun bir süredir devam eden direnişinize DİSK yöneticilerinin halen destek vermemelerini şiddete kınıyor ve protesto ediyoruz.

Biz işçi ve emekçiler her şart altında mücadelenizi destekliyor ve sizinle dayanışma içerisinde olduğumuzu iletiyoruz. Başta DİSK içinde olmak üzere ilerici tüm sendika yöneticilerini de direnişe destek vermeye çağırıyoruz.

Direnişinize daha ilerden destek vermeye ve bu desteği uluslararası kurumlara taşımaya çalışacağız.

Direnişiniz direnişimizdir!***BİR-KAR/Hollanda*****Kendileri de DİSK Tekstil ağalarının****ihanetine uğrayan Adana Mensa işçilerinden direnen Castleblair işçilerine...****İhanetleri boşa çıkarmanın yolu sağlam taban örgütlülüklerine dayanmaktadır!**

Bizler kölelik yasası meclisten geçtikten sonra DİSK Tekstil Sendikası'nın ve işverenin ortak olarak gerçekleştirdikleri ölüm fermanını imzalamadığımız için işten atılan Mensa işçileriyiz. Bizler sendikaya tepkiden dolayı Teksif'e üye olduk. Ardından kölelik yasasını imzalamayan 310 işçi olarak işvereni mahkemeye verdik ve mahkemeyi kazandık. Fakat işe geri dönemedik. Nedeni ise bizim adımıza sendika ağalarının imzaladığı kölelik yasasıydı. Lehimize görünen maddelerin dahi bizim için olmadığını gördük. Bunun için ödenekler iki gruba ayrıldı. Kıdem tazminatlarımızı sendika ağalarının sayesinde parça parça alıyoruz.

Bizi patrona yem eden Şube Başkanı şimdi DİSK'in Genel Merkezi'nde. Bu hainler bizim adımıza karar alıp uyguluyor. Bizler 11 ay boyunca bir mücadele verdik, bir deneyim yaşadık. Yaşadıklarımız bizim için okul oldu. Sonuçlarını getireceğini biliyoruz, yine de yetki davası açtık. İlk duruşma yapıldı. 14 Eylül'de yeni bir duruşmamız olacak. Biz kazanacağız diye umutluyuz.

Biz yaşadıklarımızdan şunu öğrendik: Patron uşağı sendika yönetimlerinden bağımsız sağlam taban örgütlülükleri oluşturmak gerekiyor. İhanetleri boşa çıkarmanın yolu buradan geçmektedir. Bu başarılıldığında hangi sendikada örgütlü olduğumuz çok da önemli değil artık. Bizler bunu daha önce başaramadığımız için şimdilik yenildik.

Sizlerin de sendikal ihanete karşı başlatmış olduğunuz direnişi *Kızıl Bayrak* 'tan takip ediyoruz. Haklı, meşru ve onurlu mücadelenizi destekliyor ve selamlıyoruz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**Yaşasın sınıf dayanışması!**

Almanya'da Pazartesi Gösterileri...

İşçi ve emekçilerin öfkesi giderek büyüyor!

Alman burjuvazisinin SPD/Yeşiller hükümeti aracılığıyla işçi ve emekçilere karşı başlatmış olduğu kapsamlı saldırılar tüm hızıyla devam ediyor. PDS'yi (Demokratik Sosyalizm Partisi) kısmen dışta tutarsak, Alman sermayesinin ihtiyaçlarının karşılanması için tüm burjuva partileri seferber olmuş durumdalar. Sosyal hak gasplarını hayata geçirmek için adına reform paketleri denilen saldırılar bugüne kadar kazanılmış ne kadar hak varsa tümünü ortadan kaldırmayı hedefliyor. Sermaye sahipleri önce “ekonomi zor durumda, toplumun bütün kesimleri fedakarlık yapmak zorunda” diyerek işe başladılar. Onlar için fedakarlığın sınırı olmadığı için de saldırıların dozağı ve kapsamı artarak devam ediyor.

Sağlıkta, emeklilikte, eğitimde yaptıkları kesintiler yetmedi. Şimdi de TİS'lerin ortadan kaldırılması, çalışma saatlerinin 35 saatten 40 saatin üzerine çıkarılması, patronların işçiyi yapacağı anlaşılmaya göre çalıştırması, işsizlerin 1-2 Euro gibi sadaka bir ücrete çalıştırılması, sosyal yardım alan insanların evlerine baskınlar düzenlenmesi, oturdukları evler eğer büyükse derhal küçük konutlara yerleştirilmesi vb. saldırılar gündemde. Sermaye iktidarı saldırılarında o kadar sınır tanımıyor ki, çocukların kumbaralarında biriktirdikleri paralara bile göz dikmiş durumda. Bunlar sadece saldırıların bir bölümünü içeriyor. Aslında çok daha kapsamlıdır. Sermayenin saldırıları sadece sosyal hak gasplarıyla sınırlı değil. Bunlara paralel olarak anti terör yasaları adı altında demokratik hak ve özgürlükler de hızla budanmaktadır. Bunlar da en zayıf halka olan İslami örgütler üzerinden hayata geçirilmektedir.

ABD emperyalizminin ezilen dünya halklarına karşı başlatmış olduğu saldırganlık Alman burjuvazisinin de iştahını kabartıyor. Durmadan dışarıya asker gönderiliyor ve silahlanmaya büyük bütçeler ayrılıyor. Öyle ki, silahlanmaya ayrılan bütçe '89 çöküşünden bu yana on kat artmış durumda.

Alman burjuvazisinin bu kadar rahat hareket etmesinin gerisinde bu saldırıları Sosyal Demokrat/Yeşiller hükümeti eliyle yapıyor olması var. İkincisi ise, sendika yöneticilerinin ihanetçi ve utanç verici tutumlarıdır. Sendika bürokrasisi son olarak, 80 bin Mercedes işçisinin günlerce sokaklarda kitlesel gösteriler düzenlemesine ve her türlü direnişe hazır olmalarına rağmen, masa başında işçileri bir kez daha sattı. Adına Rürüp, Hartz, Ajanda 2010 denen saldırı paketlerinin hayata geçirilmesinde sendika bürokratları önemli bir rol oynadılar.

Ancak bu hainler işçi hareketinin önünü kesmeyi başaramıyorlar. 3 Nisan'da Berlin, Stuttgart ve Köln'de sokaklara çıkan 10 binlerce işçi ve emekçi yeniden sokak gösterilerine başladı. Yaklaşık iki haftadan bu yana birkaç bin kişiyle başlayan gösteriler giderek kitleselleşti ve onbinlere ulaştı.

Öncelikle eski Doğu Almanya kentlerinde başlayan eylemler Almanya çapına yayılmış bulunuyor. Gösteriler her Pazartesi yapılıyor. Pazartesi Gösterileri Doğu Almanya'daki yozlaşmış bürokratik rejiminin yıkılmasında önemli bir rol oynamıştı. O zaman da kitleler “Biz halkız!” sloganıyla yola çıkmışlardı ve şimdi yine “Biz halkız, Hartz IV ve Ajanda 10'u kabul etmiyoruz!” diyerek, eylemlerine saldırılar geri çekilinceye kadar devam edeceklerini dile getiriyorlar.

Kitle gösterilerinin yayılarak devam etmesi sermaye, hükümet ve burjuva partilerinin tümünü telaşlandırmış durumda. Uzmanlar ve sermayenin akıl hocaları gösterilerin giderek radikalleşeceği endişesini dile getiriyorlar. Kitle eylemlerinin başlangıç yeri olan eski Doğu Almanya'da halkın %20-30'u işsiz durumda. Binlerce genç meslek edinmemekte, iş bulamamakta ve yaşam koşulları her geçen gün kötüleşmektedir. Bu durum onları yeniden geçmişe özlem duymaya ve yeni arayışlara itmektedir.

Yakın zamanda Doğu Almanya'nın iki eyaletinde

seçimler yapılacak. Yapılan anketlere göre PDS birinci parti olarak öne çıkıyor. Sosyal Demokrat SPD/Yeşiller hükümetinden umudunu kesen insanların yeni arayışlara paralel olarak, bir süreden beri Almanya'da yeni bir sol parti tartışmaları da yürütülüyor. SPD'nin geçmiş çizgisi doğrultusunda hareket edeceğini söyleyen sol parti girişimcileri, kitlelerde alttan altta mayalanan tepkileri kapitalist düzen sınırları içerisinde tutmak ve hareketin radikalleşmesinin önünü kesmek gibi uğursuz bir role de soyunuyorlar. Önümüzdeki dönem Almanya'da kitle gösterileri yaygınlaşarak devam edecek. Eylül ayı ortasında birçok eyalette gösteriler gerçekleştirilecek. 6 Kasım'da Nürnberg'de merkezi bir gösteri düzenlenecek. Pazartesi eylemleri ise yayılarak sürecek.

Kızıl Bayrak/Berlin

Köln'de Pazartesi gösterisi

Almanya'da her Pazartesi gerçekleştirilen gösterilerden biri de Köln'de yapıldı.

Bir önceki hafta kürsüden eyleme katılanlara, ‘bir sonraki gösteriye yanınıza birini alarak gelin’ denilmişti. Gerçekten de Pazartesi Gösterisi'ne bu kez iki katı insan (1500 kişi) katıldı.

Gösteri, çeşitli çevrelerden konuşmacıların Hartz IV yasasına dönük düşünce ve tutumlarını açıklamalarıyla başladı. Tümünün ortak vurgusu bu yasanın sözde işsizliği önlemek amacıyla çıkartıldığı halde daha fazla işsizliğe yol açtığı ve işsizlik parasını tümünden ortadan kaldırmayı hedeflediği idi. Tüm pankart ve dövizlerde de bu gerçek dile getirildi.

Bu konuşmaların ve Hartz IV yasasını hicveden müzikli bir gösterinin ardından yürüyüş yapılarak Ebertplatz'daki Yeşiller Partisi binası önünde yeniden toplanıldı. Göstericiler burada bir serbest kürsü oluşturdular. Çeşitli çevrelerin sözcüleri ve emekçiler, sosyal kısıtlamalara, özel olarak da Hartz IV yasasına dönük tepkilerini, bu saldırıya karşı mücadelenin kaçınılmazlığını dile getirdiler. Burada Yeşiller Partisi sözcüsü göstericilerin Hartz IV denen saldırıya ilişkin pek çok sorusuyla bunaltıldı. Sorulara verdiği yanıtlar bu acımasız saldırıyı savunur nitelikteydi ve bu yüzden de

kitlenin öfkeli protestolarına hedef oldu. Göstericiler onun her cevabını kırmızı kartla karşıladılar.

Köln'deki gösteride Neo Naziler de bildiri dağıtarak boy gösterdiler. Bunun şaşılacak bir yanı yok. Zira, her bunalım döneminde ilerici ve devrimci çevrelerin çabalarının yanısıra gerici faşist akımların sosyal demagoji temelinde kitleleri aldatan ve onların düzene karşı tepkilerini bloke eden çabalarla ortaya çıktıkları tarihsel bir gerçekliktir. Özellikle Almanya'nın tarihi buna tanıktır. Hitler'in faşist saldırganlığı diğer şeylerin yanısıra sosyal demagoji eşliğinde yürütülmüştü.

BİR-KAR/Köln

Almanya’da sosyal yıkım saldırılarına karşı Pazartesi eylemleri

Almanya’da işsizlik yardımının sosyal yardım düzeyine indirilmesini hedefleyen Hartz IV yasasına karşı başlatılan “Pazartesi Gösterileri”nin bir yenisi daha gerçekleştirildi. 16 Ağustos Pazartesi günü, Almanya’nın yaklaşık 100 yerleşim biriminde gerçekleştirilen bu gösterilere 100 binin üzerinde işçi, emekçi, işsiz, emekli ve genç katıldı.

Tatil dönemi olmasına karşın eylemler giderek yayılıyor ve kitleleşiyor. Bu, işçi ve emekçiler cephesinde geleceğe dönük iyimser bir havaya yolaçarken, sermaye cephesini ürkütüyor. Nitekim bu durum sermaye ve hükümetini bir önceki hafta gerçekleştirilen eylemlerden sonra Hartz IV yasasında bazı rötuşlar yapmak gibi aldatıcı manevralara yöneltti. Ne var ki bu adım kitlelerin tepkilerini yatıştıramadı. Zira sosyal kısıtlamaların aldığı boyut emekçilere “artık yeter” dedirtecek düzeye gelmiştir.

Doğu Almanya’dan başlayıp tüm Almanya’ya sıçrayan bu gösterilere yalnızca bilenen çevreler değil, yanısıra geçim sıkıntısını giderek iliklerine kadar hisseden çok sayıda emekçi de katılıyor. Sermaye hükümetini korkutan asıl gelişme de bu.

Bu eylemleri ATTAC vb. reformist çevreler organize etse de, ilerici ve devrimci bazı partiler de katılarak destek veriyorlar. Bu eylemlere katılan kitlelerin tepkileri ve kendiliğinden yöneldiği hedefler, bu çevrelerin istek ve iradelerini aşıyor. Bu da sosyal saldırıların aldığı boyutla oluşan tepkinin dolaysız ilişkisini gösteriyor. Bu gösterilerin yer yer öfkeli protestolara dönüşmesi de bunun ifadesi.

Göze çarpan diğer bir husus ise Türkiyeli işçi ve emekçilerin katılımındaki düşük orandır. Türkiyeli işçi ve emekçiler sosyal saldırılarda öncelikli hedeflerden biri olmasına karşın, bu eylemlere ilgisiz ve duyarsız. Hatırı sayılır bir gücü oluşturan bu kitleyi sosyal saldırılara karşı mücadeleye çekmek, bu eylemlere katılmalarını sağlamak görev ve sorumluluğu ise bize aittir. İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) olarak bu sorumluluğumuza uygun davranacağız.

BİR-KAR/Almanya

Filistinli tutsaklar kötü koşullara ve tecride karşı açlık grevinde

İsrail cezaevlerinde bulunun Filistinli tutsaklar 15 Ağustos günü açlık grevi başlattılar. İsrail cezaevlerinde toplam 8 bin Filistinli tutsak bulunuyor. Açlık grevinin ilk gününe 1500 tutsak katıldı ve bu sayının hızla yükseldiği belirtiliyor. İsrail devlet radyosu birçok cezaevinde tutsakların yarısının eyleme katıldığını açıkladı. 18 Ağustos’ta 8 bin tutsağın eyleme katılacağını bildirdi.

Tutsaklar, Nazi toplama kamplarını aratmayan cezaevlerinde giderek kötüleşen koşullara karşı açlık grevi eylemini başlattılar. Öncelikle aileleriyle görüşme haklarını istiyorlar. Çok az sayıda tutsak aileleriyle görüşebiliyor. Çoğunluğuna keyfi görüş yasağı uygulanıyor. Tutsaklar ayrıca görüşmelerde aileleriyle aralarına konulan camların kalkmasını istiyorlar.

İkinci talepleri ise aşağılayıcı aramaların kaldırılması. Tutsaklar soyularak keyfi bir şekilde aranıyorlar. Son olarak tecrit uygulamasının bitmesini, tecrit hücrelerin kapatılmasını istiyorlar.

Açlık grevinin başlamasının ardından devlet hemen harekete geçerek “ayrıcılıklara” son vereceğini açıkladı. Radyo ve televizyonlara el konuldu. Gazete, sigara ve görüş yasağı uygulandı. Cezaevlerine olası bir müdahale için özel timler gönderildi.

Siyonistler eylemi ilk günden itibaren kırmak için her türlü kirli yönteme başvuruyorlar. Öncelikle lider olarak tanımlanan tutsaklar başka cezaevlerine gönderildi. Uluslararası kanunları gerekçe gösterilerek, gerekirse zorla beslemeye başvurulabileceği söylendi.

Direnişi zayıflatmayı amaçlayan cezaevleri idareleri, hücre demirleri önünde ızgaralar yaparak tutsaklara psikolojik olarak da saldırıyorlar. Birçok cezaevinde özel pastalar ve yemekler hazırlıyorlar.

Filistin halkı da dayanışma eylemleri başlattı ve birçok kentte yürüyüşler düzenlendi. Gazze’de 3 bin kişi tutsakların serbest bırakılması için yürüdü. Hebron’da ise kepenk kapatma eylemi gerçekleşti.

Abdullah Öcalan’ın son açıklamaları üzerine...

“İlerici kamuoyunu duyarlı olmaya, net ve ikirciksiz tavır almaya çağırıyoruz!”

Kamuoyuna!..

Kendisi gibi düşünmeyenleri tehdit ve cinayetle susturma yöntemi, Öcalan iktidar sisteminin temel yönetim tarzıdır. Bu zorba tarzını Türk devletine yalvarırken, af dilencilliğini yaparken sürdürmektedir.

İmralı’da bütün değerlerimizi Türk devletine peşkeş çeken, beş yılı aşkın bir süredir teslimiyet ve ihanette sınır tanımayan, halkımızın bilincini çarpıtmaya, belleğini silmeye çalışan, bunu “devlete hizmet sözü” ile özetleyen Abdullah Öcalan, tehditler, suçlamalar ve ölüm fermanları vermeye devam ediyor.

Kürt tarihinin gelmiş geçmiş en büyük ihanet suçunu işleyen, bunu soruşturma ifadesi, savcılık ifadesi, mahkeme savunmaları, avukat görüşme notları, dışarıya ilettiği talimatlarıyla belgeleyen, tasfiyeci pratiğiyle kanıtlayan, bunun karşılığında TC’den af dileyen Öcalan, tam bir “yavuz hırsız” örneği “af çağrıları” yapmakta, tersi davranmaları durumunda kendi teslimiyet ve ihanetine, halkımız üzerinde kurduğu despotik iktidar sistemine karşı net tavır alan devrimcileri, sosyalistleri, yurtseverleri “yokolup gitme” ile tehdit etmekte, açıkça ölüm fermanları vermektedir.

Ancak oluşan tepkiler karşısında ise hemen çark etmekte ve kimseyi ölümle tehdit etmediğini söyleme pişkinliğini göstermektedir. Bu konuda sayısız cinayetin altında imzası olmasına rağmen bir kalem darbesiyle bunları inkar etmekte ve suçu başkalarının üzerine atmakta bir beis görmemektedir.

A. Öcalan 11 Ağustos’ta avukatlarıyla yaptığı görüşmede yeni suçlara azmetme suçunu işlemektedir. Bu suça azmettirme suçunun aynı düzeyde iki suç ortağı daha var: Birincisi, Türk devleti ve İmralı’yı doğrudan yöneten ve denetleyen Türk Genelkurmay’ı; ikincisi, “avukat” kılıklı, ihanetin taşıyıcısı bir topluluk. Anılan görüşmede avukatların tuttukları ve 14 Ağustos tarihli *Özgür Politika* gazetesinde yayınlanan notlarda aynen şunlar yazılmaktadır:

“15 Ağustos vesilesiyle bir çağrıda bulunuyorum: Kaçanlar dahil, Avrupa’da olanlar, Can Yüce ve diğerleri KONGRA GEL çizgisi temelinde gelir ve özeleştirirlerini yaparlarsa affedilebilirler. Ama halkımızın temel değerlerine saldırıları devam ederse bu suçtur. Af esprisi ile gelirlerse kabul edilebilir; yoksa direniş sonuna kadar devam eder. Bunun hesabını halkın önünde vermek zorunda kalırlar.

Tekrar ediyorum: Af çağrımızı anlayanlar gelsinler. Yoksa yokolup giderler”

Tarihimizin en büyük suçlusu olan ve halkımızdan af dilemesi gereken Öcalan’ın “af çağrısı” saçmalıklarını ciddiye almak ve üzerinde durmak yerine arkadaşlarımızı açık hedef gösterme ve ölüm fermanlarını çıkarma tavrı üzerinde bir-iki söz söylemenin zorunlu olduğunu belirtmek isteriz.

Açık ki, Öcalan, “devlete hizmet” suçunu işlerken, bunu tepkisiz, muhalefetsiz bir zeminde, “dikensiz gül bahçesi”nde yapmak istemekte, çözülmeye, dağılmaya yüz tutan İmralı partisini tehdit ve zorbalıkla birarada tutmayı amaçlamaktadır. Ancak bu tehdit ve zorbalıkların ihaneti gizlemeye, teslimiyet ve teslimiyet sürecinin deşifre olmasını önlemeye yetmeyeceği çok açıktır.

Çok net vurgulamak gerekir ki, Öcalan tehdit ve suça azmettirme suçunu işlemektedir. **“Af esprisi ile gelirlerse kabul edilebilir; yoksa direniş sonuna kadar devam eder. Bunun hesabını halkın önünde vermek zorunda kalırlar. Tekrar ediyorum: Af çağrımızı anlayanlar gelsinler. Yoksa yokolup giderler”** sözleri bu suçun somut belgesi değilse nedir?

Açıkça ilan ediyoruz: Arkadaşlarımıza yapılacak en küçük bir saldırının gerçek faili Abdullah Öcalan, onun arkasında duran Türk devleti, Genelkurmay’ı, hükümeti ile Asrın Hukuk Bürosu’nun avukatları olacaktır. Bunun yanısıra Kongra-Gel ve onun her düzeydeki yönetim ve uygulama organları sorumlu olacaktır.

Siyasal, ahlaki ve hukuki olarak işlenen bu açık suça tavır almak, bu suçun sahiplerini teşhir etmek demokrat olmanın, hatta vicdan sahibi insan olmanın bir gereğidir!

Bu nedenle tüm devrimci ve demokrat, ilerici kamuoyunu duyarlı olmaya, net ve ikirciksiz tavır almaya çağırıyoruz!

17 Ağustos 2004

Kürdistan Devrimci Sosyalistleri

Hacıbektaş şenlikleri ve artan devrimci sorumluluklar

Bu seneki Hacıbektaş şenlikleri önceki yıllara göre daha farklı bir temel üzerinden şekillendi. Bu farklılık üç başlık üzerinden kendini gösterdi. İlki, devletin ve özelde belediyenin tutumu. İkincisi, buna paralel olarak şekillenen Alevi-Bektaşî derneklerinin tutumu. Üçüncüsü ise devrimci siyasetlerin bu seneki Hacıbektaş gerçekliği üzerinden konumlanması. Bu yılki şenliklerde hiçbir reformist çevrenin varlık dahi gösterememesi ayrı bir değerlendirme konusu olarak önümüzde duruyor.

Yeni başkanın yeni Hacıbektaş'ı

Bu seneki Hacıbektaş gerçekliğinin ilk ve belki de en belirleyici ayağını geçtiğimiz seçimlerde yönetime gelen belediyenin sergilediği gerici faşist tutum oluşturuyor. Şenliklerden günlerce önce yeni belediye başkanının yapacağı müdahaleler tartışma konusu olmuştu. Şenliklerin siyasal ve ideolojik boyutunu İP, BBP ve MHP ile kolkola şekillendiren sözde bağımsız belediye başkanı, bu gerici-faşist ittifak üzerinden bir dizi pratik tutum da ortaya koydu.

Bunların en başta geleni ise şenliklerin içinin boşaltılması ve kültürel-sanatsal etkinliklerin budanması şeklinde oldu. Üç gün boyunca süren şenlikler çok sınırlı ve nitelik açısından zayıf bir program üzerinden sürdürüldü. Bu durumun en

belirleyici nedeni ise yeni belediye başkanının önceki yıllardan farklı olarak programın oluşturulması aşamasında hiçbir dernek ve Alevi-Bektaşî örgütlülüğüne çağrı yapmadan kendi siyasal tercihini dayatmasıydı. Yeni olan tek şey program konusunda yaşananlar değildi. Şenlikler açısından bir başka belirleyici nokta ise hemen her hizmetin paralı hale getirilmesi oldu. Bu, önceki yıllarda Hacıbektaş şenliklerine katılan binlerce emekçi için yeni bir tabloydu.

İlk olarak şenliklerin içeriğini boşaltmaya çalışan belediye, hiç vakit kaybetmeden bu boşluğu dini öğelerin pazarlanması ve insanların inançları üzerinden bir rant kapısı aralamakla doldurmaya girişti. Kitlelerin maddi ve manevi değerleri dahil olmak üzere herşeyin satılık hale getirildiği Hacıbektaş şenlikleri bir inanç turizmine çevrilmeye çalışıldı.

Önceki şenliklerden farklı olan bir başka gelişme ise bu yılki devlet törenine Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ın gelmemesiydi. Devlet adına Kültür Bakanı Erkan Mumcu bir konuşma yaptı. Bu yıl şenliklerde siyasal açıdan üzerinde durulması gereken bir başka önemli nokta ise emekçilerin karşısına “günümüz Pir Sultanı” olarak sunulan eli kanlı tescilli faşist Rauf Denktaş'ın şenliklere konuşmacı olarak çağırılması oldu. Şenliklere katılıp katılmamasından bağımsız olarak, ideolojik bombardımanın bir parçası

olması ve yeni belediye başkanının siyasal tutumunun daha iyi anlaşılması açısından, Rauf Denktaş'ın şenliklere davet edilmesi önemlidir.

Önceki yıllardan ayırt edilmesi gereken en temel nokta budur. Çünkü üç gün süresince karşımıza çıkan pratik sorunların arkasında bu gerici faşist platform duruyor. Bu yıl ilk pratiğini sergileyen ve gelecek yıllarda bu temel üzerinden şekillenecek olan yeni Hacıbektaş gerçekliğini kavramanın en önemli ayağı bu siyasal tutumu net bir şekilde tanımlamaktan geçiyor.

Yukarıda çizmeye çalıştığımız tabloyu tamamlayan başka bir gerçeklik ise *Cumhuriyet* gazetesinin “Hacıbektaş Gönüllüleri” adı altında yürüttüğü üç günlük hummalı çalışmadır. Bu rant gönüllüleri hazırlanan siyasal zeminin yarattığı olanağı en iyi şekilde değerlendirme çabasını gösterenlerdendi. Oluşturulan bu gerici ittifakın politik ayağını şekillendirme derdine girişen bu gönüllüler yer yer bizim çalışmalarımıza dönük müdahale çabası da gösterdiler. Özellikle bizler gazete satışı yaparken devrimcilere karşı yaptıkları olumsuz propaganda zaman zaman kısa polemiklere dönüştü. Adı geçen “gönüllülerin” tutumunun yeni belediye başkanının tutumuna paralellik göstermesi şaşırtıcı değil.

Kaldı ki bu yıl önceki yıllarla kıyaslandığında devrimciler üzerinde kurulmaya çalışılan tecrit çok daha yoğun. Çadırkent'in kurulmamasından dolayı bu yıl standlar daha ayrı bir önem taşıyordu. Belediye de bu durumun farkında olarak stand yerlerini değiştirmiş ve daha kenarda bir yer göstermişti. Bu bilinçli bir tercihti ve devrimci siyasal çalışmanın etkisini zayıflatmak için yapılmış bir tecrit uygulamasıydı.

Tüm bu tablo içerisinde anlatmaya çalıştığımız herşey bütünlüklü olarak çok önceden planlanmış, programlanmış bir gerçekliği ifade ediyor. Sonuç olarak etkinlik programının zayıflığından çadırkent'in kurulmamasına, şenliklerin din turizmine çevrilmesinden siyasal rant çabalarına kadar herşey etkinliklere katılım düzeyini etkiledi. Bu yıl toplam şenliklere katılım oldukça zayıftı. Buna rağmen Hacıbektaş'a gelen binlerce emekçi bütün olarak yeni bir tabloyla karşılaştı. Önceki yıllarda şenliklere ilgi gösteren binlerce ziyaretçi bu alanda yaratılan boşluktan dolayı sadece ibadet ve ticaretle sınırlı bir üç gün geçirdi.

Alevi-Bektaşî örgütlerinin “boykot” tutumu

Hacıbektaş Belediyesi'nin sergilediği bu gerici ve dayatmacı tavır karşısında bir dizi Alevi örgütü ve sanatçı “boykot” gibi etkisiz bir tutum içerisine girdi. Aslında belediyenin de işine gelen bu tutum, adı geçen örgütlülüklerin bir alternatif olma iradesinden yoksun olduğunu da açıkça ortaya koydu. Yeni belediye başkanı şenlikleri bir rant kapısı olarak gördüğü için kültürel ve sanatsal etkinliklerin zayıflığı çok da sıkıntı yaratmadı. Tersine kültürel alanda yaratılan bu boşluk belediyenin kendi cephesinden amaçladığı inanç sömürüsü için bir zemin oluşturdu.

Burada yapılması gereken, etkin bir şekilde sorunun bir muhatabı olarak diğer tüm ilerici unsurlarla birleşerek güçlü bir alternatif yaratmaktır. Bilinçli olarak zayıflatılan kültürel-sanatsal alanı bu cepheden doldurmak yoluna gitmek, belediyenin

Genç işçilerden Hacıbektaş izlenimleri...

Şenlik pratiğinden çok şey öğrendim

Askerden geleli iki-üç ay oldu. Uzun bir aradan sonra ilk defa Hacıbektaş şenliklerine katıldım. Oradaki politik atmosfer, yoldaşlar arasındaki paylaşım çok güzeldi. İlk defa böyle yoğun bir faaliyete katıldım, gazete satışı, bildiri dağıtımını yaptık. Gazetemizin kapış kapış satılması ve insanların ilgisi beni çok etkiledi. Bütün olumsuzluklara rağmen katılım iyiydi.

Grup Yorum'un konserinde insanların coşkusu görülmeye değerdi. Ancak kolluk kuvvetleri bu durumdan rahatsız oldular ve Grup Yorum'un sahnede yarım saat kalmasına izin verdiler. Kültür merkezi önünde yapılan müzik dinletimize gösterilen ilgi de oldukça anlamlıydı. Kitleden zafer işaretleri yaparak attığımız sloganlara katılanlar oldu. Bütün olumsuzluklara rağmen bizim açımızdan iyi bir etkinlik oldu. Bildiri dağıtırken insanların bildirilerimizi ilgiyle okuması beni çok etkiledi. Adeta patlamaya hazırlar ve birilerinin onlara bir umut vermesini bekliyorlar.

Belediyenin çadır vermemesi, Kızılay'ın deprem bahanesiyle çadır vermemesi, Alevi derneklerinin katılmaması vb. bütün bunlara rağmen katılım çok iyiydi. Hacıbektaş şenliklerinde birçok şey öğrendim.

Adana'dan bir işçi

Faaliyetimiz ilgiyle karşılandı

Hacıbektaş şenliklerine ilk kez katılıyorum. İlk günün sabahı diğer yoldaşların da katılımıyla, faaliyetleri örgütleyebilmek için bir çizelge hazırladık. Çizelge afiş yapıştırmadan bildiri dağıtımına kadar yapılacak işleri içeriyordu. Bu da çalışmaların düzenli yapılacağını gösteriyordu. İlk gün *Kızıl Bayrak* afişlerini yaptık, ancak afişleri devletin bekçi köpekleri parçaladı. Yanısıra bildiri ve gazete satışları örgütledik. Bildiri dağıtımına ilgi yoğun olmasa da iyiydi. Bildiri ve afiş faaliyetini gazete satışları ile besledik. Bu şekilde insanlarla birebir ilişki kurma olanağı yakaladık. Bildiri dağıtımını sırasında farklı bölgelerden gelen insanlarla tanıştık ve gazetemizi verdik. İleriye dönük kazanımlardan bazıları bunlardı.

İlk günün akşamı Grup Yorum'un konserine katıldık. Burada da gazete satışı, bildiri dağıtımını yaptık ve halay çektik. Konserin bitiminden sonra alandan sloganlarımızla ayrıldık. İnsanların gündeme ilişkin sloganlarımıza katılmaları dikkat çekiciydi. Standımıza dönerken yine sloganlarımızla çevreyi coşturduk. İkinci gün de katılımın sınırlı ve olanakların kısıtlı olmasından dolayı atmosfer çok farklı değildi. Fakat yine de ikinci gün kitlenin daha yoğun bir ilgisi ve daha olumlu tepkisiyle karşılaştık.

Şenlik boyunca en dikkat çeken yön ise, şenlik programının yetersiz olmasıydı. Program boşluğunu komünistler olarak doldurabiliriz diye düşünüyorum.

Bir işçi/Adana

yapmak istediği ibadet ve ticaretle sınırlı Hacıbektaş gerçekliğine verilmiş en anlamlı yanıt olacaktı. Fakat şunu açıkça gördük ki, sözkonusu Alevi örgütlülükleri bu bakıştan yoksun olarak geri bir tutum içerisinde, yeni belediyenin yaptırımlarını seyretmekle yetindiler.

Şenliklerin bugüne kadar ki yükünü taşıyan Alevi-Bektaş örgütlenmelerinin bu pasif tutumu Hacıbektaş şenliklerine katılımı da belli oranda etkiledi. Boykot çağrısı ve bu küskün tutum birçok insanın şenliklere katılımında belirleyici oldu. Tutumun bir başka önemli yönü ise, belediyenin üzerindeki etkisinin zayıflığı idi. Hatta zayıflıktan öteye bir etki bile yaratmadı denilebilir. Yaratılan bu boşluk şenlik programının gerici ve zayıf bir içerikle doldurulmasının zeminini oluşturdu. İster istemez şenliklere katılan binlerce insanın belediyenin hazırladığı bu programa katılımını koşulladı. Oysa ki güçlü bir alternatif program hem belediyenin kurduğu bu gerici platforma katılımı zayıflatılabildi, hem de bunun üzerinden belediyenin tutumu etkili bir şekilde geniş kitlelere teşhir edilebilirdi.

Ayrıca burada üzerine düşünülmesi gereken bir nokta da, Grup Yorum'un resmi şenliklere, program dışında olmasına rağmen, davet edilmesiydi. Belediye başkanı boykot kararının etkisiyle böylesi bir çağrıda bulundu, çünkü programı doldurma sıkıntısı yaşıyordu. Grup Yorum'un bu çağrıya yanıt vermesi bizim açımızdan anlaşılır değildi.

Devrimci siyasetlerin atıl konumu

Bu seneki şenliklere devrimci siyasetlerin katılımı ve müdahalesi de oldukça zayıftı. Öyle ki çoğu yapı sadece stand görevlileriyle sınırlı bir katılım gerçekleştirmişti. Genel anlamda tanıtım faaliyetini aşmayan ve standlarla sınırlı bir tablo göze çarpıyordu. Hatta kimi devrimci çevreler gazete satışı dışında standların dışına çıkmadılar. Kaldı ki stand bölgesinde de etkili bir çalışma ortaya konmadı. Böylesi bir tabloda güçlü bir eylem birliği ya da ortak tutum üzerinden şenliklere müdahale mümkün olmadı.

Bu süreçte yeni Hacıbektaş gerçekliğinin önemli oranda etkisi olduğu söylenilebilir. Birincisi çadırkentten olmayışı devrimci çevrelerin katılımını da büyük oranda sınırladı ve her yıl çadırlarda gerçekleşen alternatif etkinlikleri boşa düşürdü. Bu

durum standların önemini daha fazla arttırdı. Çadırkent bölgesinde yaşanan boşlukla birlikte devrimci siyasetler açısından standlar önemli bir merkezi ifade ediyordu. Bir diğer etken ise stand bölgesi üzerinden uygulanan tecrit politikası oldu. Bir önceki yıla oranla daha kenarda bir alan stand bölgesi olarak verilmişti. Yukarıda belirttiğimiz üzere devrimciler açısından standların önemi bu yıl daha da artmıştı ve uygulanan tecrit doğrudan standları hedefliyordu. Yapılması gereken şey hem stand bölgesini canlı tutmak, hem de bu sınırlılığı aşarak daha geniş bir çalışmayı örgütlemektir. Devrimci gruplar bu noktada atıl kaldı. Sınıf devrimcileri ve nispeten TAYAD dışında, bunu zorlayan herhangi bir çıkış görülemedi.

Tüm bu olumsuz koşullar yine de aşılamaz değildi. Fakat devrimci grupların gerek buna dönük bir ön hazırlığının olmayışı, gerekse yeni koşulların yeterince kavranamaması bu sonucu ortaya çıkardı. Komünistlerin Hacıbektaş şenliklerine dönük müdahalesini bir kenara koyarsak, ikinci gün TAYAD tecrit gündemli bir eylem gerçekleştirdi. Yapılan çağrının içeriği üzerinden sınıf devrimcileri olarak bu eyleme katıldık.

Sonuç olarak, standların açılması dışında devrimci siyasetlerin birçoğu şenlikler boyunca etkili bir varlık

gösteremediler. Bir bakıma nesnel zorluklar kabullenilmiş ve buna boyun eğilmişti.

Sınıf devrimcilerinin pratiği

İlk olarak önceki yıllara nazaran hem katılım açısından hem de alana dönük müdahalemiz şahsında belli sınırlılıklar yaşandığını söylemek gerekir. Bu tablonun ortaya çıkmasında bir takım nesnel gelişmelerin yanı sıra öznel olarak yaşanan sorunların da etkisi oldu. Fakat sınıf devrimcileri olarak bu yılki şenlikler üzerinden tespit ettiğimiz nesnel zorlukların etkisini en aza indirerek, bugüne kadar yarattığımız birikim üzerinden bir pratik ortaya koymaya çalıştık. Herşeyden önce yukarıda çizdiğimiz Hacıbektaş tablosu bizim için de yeni zorluk alanları yarattı. Tabii toplam çalışmayı sadece nesnel zorlukların yarattığı etki üzerinden değil, bir takım öznel gerçeklikler açısından da ortaya koymak gerekiyor.

Bizim irademiz dışında gelişen sorunların faaliyetimizin üzerinde yarattığı olumsuz etkilerle başlarsak, ilk olarak çadır kent meselesine değinmek gerekiyor. Özellikle önceki yıllar gözönüne alındığında çadır kent gerçeği bizim faaliyetimizin içe dönük kısmının önemli bir ayağını oluşturuyordu. Orada yaratılan devrimci atmosfer ve iç yaşam şenliklere yapılacak müdahalede doğrudan bir etki yaratıyordu. Bu yıl çadır kent sorunu hem katılım düzeyimizi hem de içe dönük etkinliklerimizi olumsuz yönde etkiledi.

Bu sorunun bir başka yönü ise çadırların bulunduğu alanın bizim doğrudan müdahale ettiğimiz bir faaliyetin konusu olmasıydı. Gerek alternatif etkinliklerle, gerekse pratik bir takım müdahalelerle burada binlerce emekçiye ulaşma olanağına sahiptik. Fakat çalışmanın bu ayağı bizim irademiz dışında fiili olarak ortadan kaldırılmıştı. Bizim açımızdan bir başka yeni durum ise konaklama sorununun doğrudan bir sonucu olarak karşımıza çıkan sayısal zayıflıktı. Önceki yıllarda 80-100 kişilik katılım örgütlediğimiz şenliklere bu yıl çok daha az insan taşımak zorunda kaldık. Bu durum çalışmayı bizim açımızdan etkileyen farklı bir zorluk alanıydı.

Belediyenin tecrit çabaları, toplam katılan kitlenin zayıflığı, şenliklerin sönük geçmesi vb. gerçeklikler toplamında süreci etkileyen nesnel gelişmeler oldu. Yanı sıra devrimci siyasetlerin hazırlıksız ve dar bir bakışla şenliklere katılımı, ortak ve alternatif etkinliklerin önünü baştan kesmişti.

Tüm bu nesnel gerçekliklerin yanı sıra özellikle ilk gün yaşanan ve yeni koşulların doğrudan etkilediği (özellikle ön hazırlıklar aşamasında) bir organizasyon sorunu ile karşı karşıya kaldık. Hacıbektaş'ta yaşanan olumsuz tablo karşısında, kısa süreli de olsa, bizim açımızdan da bir hazırlık sorunu yaşandı denilebilir. Ve ilk olarak bu alanda yaşadığımız sorunu süreç

Genç bir komünistin Hacıbektaş izlenimleri...

Kolektif faaliyet insanlarımızı geliştiriyor

Önceki yıllara göre katılımın az olduğu şenliklerde bizler de genç komünistler olarak yerimizi aldık.

Kolektif bir yaşamı istediğimiz gibi örgütleyemesek de, şenlik boyunca yoldaşlık ilişkileri temiz ve içtendi. Politik sağlamlığımızın yanı sıra şenliklerdeki pratik faaliyetimiz ve devrimci duruşumuzdaki tokluğumuz ile de birçok insanı etkiledik. Sıklıkla çıktığımız bildiri dağıtımlarımızı yaygın bir şekilde yaptık. Gazetemizin satışıyla da her alanda bulunmaya çalıştık. Bunun için büyük bir çaba saffettik. İşlek bir alanda müzik etkinliği yaptık. Etkinliğimizde şenliklere hangi amaçla katıldığımızı anlattık.

İnsanlar üzerinde olumlu bir etki bıraktığımıza inanıyorum. Gazetemizin yoğun bir şekilde satılması ise bunun en somut kanıtı. Bu pratik faaliyetin kazanımlarına değinmeye dahi gerek yok. Kolektif

faaliyet insanlarımızı geliştiriyor. Elbette bu pratiğimiz sadece Hacıbektaş Şenlikleri'nde kalmayacak. *Kızıl Bayrak*'ımızı kitlelere ulaştırmaya devam edeceğiz.

Adana Liseli Gençlik Platformu'ndan genç bir komünist

içerisinde çözerek çalışmalarımızı başlattık. Bu yeni durum karşısında daha önceden ve genel bir organizasyona gidilebilseydi çok daha kapsamlı ve etkili bir politik faaliyet örgütleyebilirdik. Fakat tüm bu nesnel ve öznel sorunlara rağmen, ilk günün akşamından itibaren, tanımlanan yeni koşullar üzerinden sınırlı sayıda güçle tempolu bir çalışmayı örgütleyebildik.

İlk olarak afişlerimizle tüm Hacıbektaş'ı donattık. Buna müdahale edemeyen devlet sabahın ilk saatlerinden itibaren tek tek afişlerimizi kazıyordu. Materyal sıkıntısından dolayı ikinci bir kez afişe çıkamadık. Daha sonra, yaşanan yeni sorunları aşmak ve süreci daha iyi kavrayabilmek için bir akşam söyleşisi örgütledik. Özellikle yeni Hacıbektaş gerçekliği üzerinden yapılan bu söyleşi sonrasında yaptığımız somut planlamalar, gerek organizasyon alanında yaşanan boşluğu ve gerekse nesnel sıkıntıları aşma noktasında etkili oldu. İlk günün akşamından itibaren yoğun bir şekilde kitlelere dönük pratik faaliyet içerisine girdik.

Birinci gün akşamı binlerce bildiri dağıttık. Özellikle Grup Yorum konseri öncesi ve konser sırasında sözlü ajitasyonla birlikte gazete satışları gerçekleştirdik. Bu militan gazete satışı sonrası konser alanına emperyalist savaşı ve katliamları teşhir eden sloganlarımızla müdahale ettik. Birçok insan bize eşlik etti. Yine birebir ilişki kurma olanağı yarattık. Hemen her pratik sonrasında olduğu gibi standlara dönerken stand bölgesinde yaşanan tecrit koşullarını kırmak ve kitlenin ilgisini bu bölgeye çekmek için toplu bir şekilde sloganlarla yürüdük. Bu tutumumuz üç gün boyunca sürdü.

İkinci günün sabahından itibaren ilk olarak üç işçi figürlü BDSP imzalı pankartımızı birçok yerden görülecek şekilde standların girişine astık. Yine bir önceki gün olduğu gibi militan gazete satışı ve bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Öğleden sonra özellikle müze önünde yoğunluğun yaşandığı bir saatte müzik grubumuzla bir dinleti gerçekleştirdik. Burada onlarca insanla doğrudan temas kurma olanağını yakaladık. Türkü aralarında konuşmalar yapıldı ve sloganlar

atıldı.

Resmi programda yaşanan zayıflık insanların kültürel ve sanatsal etkinliğe olan ihtiyacını arttırmıştı. Etkinliğe gösterilen ilgi bunun göstergesiydi. Bu etkinlik sonrasında yine sloganlarımızla standlara döndük. Akşam üzeri elimizde kalan son materyallerimizle tekrar kitle içerisine yöneldik. Materyallerimizin tamamını kullandıktan sonra yine sloganlarla standlara kısa bir yürüyüş gerçekleştirdik. Hemen her pratiğimiz küçük birer eyleme dönüşüyordu. Pratik çalışmanın sonrasında toplam çalışmayı kapsayan bir değerlendirme sohbeti gerçekleştirdik. Yaklaşık üç saat süren sohbet sonrası ortak düşünce, mevcut zorluk alanlarımıza rağmen etkili bir çalışmanın örgütlenebildiği oldu.

Hacıbektaş şenliklerinin politik çalışmanın yanı sıra bizim açımızdan değerlendirilmesi gereken ayrı bir yönü ise kolektivizme dayalı devrimci bir iç yaşamın örgütlenmesi noktasıdır. Bu açıdan yılları bulan bir deneyime ve birikime sahibiz. İşte bu birikimin üzerinden bu yıl karşılaşılan tüm olumsuzluklara rağmen güçlü bir iç yaşam örgütleyebildik. Çoğu gücümüzün ilk defa katıldığı yeni ve genç yoldaşlardan oluşan bir tablomuz olmasına rağmen bu alanın örgütlenmesinde bir sıkıntı yaşamadık. Ne

sayısal darlık ne de deneyimsiz yoldaşların çok olması, politik-pratik çalışmada ya da iç yaşamımızın örgütlenmesi noktasında olumsuz bir etki yarattı. Tersine, genç yoldaşların hem çalışmalara katılımında, hem de kolektivizme dayalı bir iç yaşam örgütlenmesi noktasında anlamlı sonuçlar aldık.

Bu açıdan önceki yıllarda gerçekleşen seminer vb. iç etkinlikleri iki gün içerisinde yaptığımız söyleşi ve sohbetlerle telafi etmeye çalıştık. Hem şenlikler üzerinden hem de genel siyasal süreçler üzerinden yapılan bu sohbet toplantıları bizim için doğal bir refleks olarak örgütlendi. Ayrıca pratik çalışmaların dışında kalan zaman içerisinde yapılan iş bölümleri üzerinden gündelik yaşamı örgütleyebildik. Ki bu zamanın çoğu stand bölgesinde geçiyordu ve bu alanın canlı tutulması üzerinden net bir bakışa sahiptik. Bu doğrultuda gerek müzik dinletileri ve çekilen halaylarla gerekse atılan sloganlarla olsun bunu başarabildik. Tüm yoldaşları hiçbir şekilde boşa düşürmeden süreçlere dahil edebildik. Özellikle ilk defa gelen yoldaşların çalışmalardaki istekli ve ısrarcı tutumu iç yaşamın örgütlenmesinde ve motivasyonun yükselmesinde etkili oldu. Pratik çalışmalarda karşımıza çıkan nesnel zorlukları iç yaşam üzerinden yaşamadık.

Yeni sürecin yeni sorumlulukları

Bu yılki şenliklerin ortaya koyduğu tablo üzerinden Hacıbektaş şenlikleri daha kapsamlı bir değerlendirmenin konusu edilmelidir. Gerek belediye üzerinden yaşanan sıkıntılar, gerekse öznel açıdan ortaya çıkan eksikliklerle birlikte, Hacıbektaş şenlikleri açısından yeni bir sürece girildiği açıktır. Yeni süreçler yeni planlamaları ve organizasyonları gerektirir. Bizim dışımızda gelişen sorunları aşmak ve daha güçlü bir müdahale gerçekleştirebilmek için bu seneki şenliklerin kavranması önemli bir yerde duruyor. Özelde sınıf devrimcileri genelde tüm devrimci yapılar yeni Hacıbektaş gerçekliği üzerinden bir sonraki yıla hazırlanmalıdır.

BDSP

Hacıbektaş Şenlikleri'nden izlenimler...

Faaliyetlerimize halkın ilgisi yoğun oldu

Yaklaşık 8 aydır Mamak İKE'nin çalışmalarına katılıyorum. Katıldığım faaliyetlerden sonuncusu Hacıbektaş Şenlikleri oldu. Geçmiş Hacıbektaş Şenlikleri faaliyet açısından dolu dolu geçiyormuş. Bu yıl daha sınırlı geçti. Kızılay'ın çadır kent oluşturmamış olması, il dışından gelecek olan insanlara başta konaklama olmak üzere bir dizi sorun yarattı. Sermaye devletin Hızır Paşalar'ı insanların birlikteliğini engellemek için karşımıza konaklama gibi büyük bir problem çıkarttılar.

İlk günün akşamı durumu değerlendirmek ve sorunları aşmak için yaptığımız sohbette aynı zamanda ikinci ve üçüncü günün planlamasını yaptık. Ve bütün planladığımız faaliyetleri yerine getirdik. Elimizdeki sınırlı imkanlarla özellikle ikinci gün yoğun bir faaliyet yürüttüğümüzü söyleyebilirim.

Çadırımızdaki sosyal ortamı değerlendirecek olursak; az sayıda insanla güçlü bir komünal ortam

yaratabildik. Düzenli bir iş bölümü vardı. Hiçbir şey benim açımdan olağanüstü değildi. Olması gereken zaten bu yaşayış tarzıydı. Düşüncelerimizi bu üç günlük süreçte pratik faaliyetlerimize ve yaşayış tarzımıza aktardık.

Ankara'dan bir genç

Şenliklere Ankara'dan katıldım. Standı kuracağımız yeri temizleyip yerleşmemiz baştaki organizasyon eksikliğinden dolayı biraz zaman aldı ama bu eksikliği çabuk giderdik. Üç gün boyunca gerek bildiri dağıtımı gerekse gazete satışında (belediye ve polise rağmen) halkın ilgisi yoğundu. Standda yaptığımız müzik dinletileriyle insanların ilgisini çekmeyi başardık. Arkadaşlarla yaptığımız sohbetler, söylediğimiz türküler bana daha da güç kattı. Özlemine çektiğimiz, uğruna mücadele ettiğimiz yaşamı olanaklar ölçüsünde bir nebze olsun uygulamak mutluluk vericiydi.

Bir genç komünist/Ankara

Hacıbektaş şenliklerinden izlenimler...

Coşkulu çalışma ve anlamlı müdahale

Bu seneki Hacıbektaş Şenlikleri'nin önceki yıllara oranla hem katılım hem de polik açıdan oldukça zayıf geçeceği öncesinden belliydi. Ancak bizler bu olumsuz tabloya rağmen tüm çabamızla emekçilere polikalarımızı ulaştırmalıydık. Bunun için de şenliklere katılmanın ayrı bir önemi vardı. Şenliklere bu bilinçle katıldık. Diğer siyasi çevrelerin ya katılmaması, ya da sınırlı katılması üzücü idi. Bizim dışımızda kitlesel olarak TAYAD'lı Aileler katılım sağladı. Bizim katılımımız ise geçmişe göre sınırlı idi. Ama buna rağmen etkinliklere müdahalemiz anlamlı oldu.

Birinci günü önceleyen gece afişlerimizle Hacıbektaş'ın merkezini donattık. Afişlerimizi şehir merkezine kadar yapmamız şenliklerdeki politik faaliyetimizin ısrarını gösteriyordu. Afişlerimizi farkedenden kolluk kuvvetleri büyük bir hazımsızlıkla sökmeye çalıştı. Afiş dışında gazetemizi ve Hacıbektaş özel sayımızı etkin bir şekilde kullanmaya çalıştık. Yoldaşlarımız her bir bildirimizin dahi boşa gitmemesi için çaba harcadı. Bu çaba geçekten sevindirici ve gurur vericiydi.

Gazetemizin satışı ise coşkulu geçti. Gazetemizin sınırlı olması almak isteyen birçok insanı geri çevirmemize neden oldu. Stand bölgesinde ise yoldaşlarla marş söylemek gerçekten coşku ve heyecan verici idi. Coşkimuz diğer standlara da yayıldı.

Akşam yoldaşlarla yaptığımız sohbetler ise Hacıbektaş Şenlikleri'ni gerçekten farklı kıldı. Ayrılık vakti geldiğinde Hacıbektaş Şenlikleri'ne yaptığımız müdahalenin gururunu taşıyorduk. Aynı zamanda yoldaşlardan ayrılmanın hüznünü de yaşıyorduk. Ama bir dahaki sefere yoldaşlarla omuz omuza olacağımız eylemleri ipe çekiyorum.

Bir komünist/Kayseri

Belediye, metal ve tekstil işkollarında grup TİS görüşmeleri sürüyor...

Sermayenin kölelik dayatmasına geçit yok!

İçinde bulunduğumuz aylar metal ve tekstil işkolunda sendikalı işyerlerinde çalışanlar için çok önemli. Çünkü bu işyerlerinde toplu sözleşme (TİS) görüşmeleri başlamış durumda. Sendikası işyerlerinde 6. ay zamları asgari ücrete yapılan komik “artış” kadar oldu. Sermaye metal ve tekstil TİS’lerini de benzer komik “zamlar” ve hak gasplarıyla bitirmek istiyor. Diğer taraftan belediye işçilerinin TİS görüşmeleri de benzer dayatmalardan dolayı uyuşmazlık aşamasına gelmiştir. Bu işkolunda grev kapıda.

Farklı üç işkolunda devam eden TİS’ler kölelik yasasının ardından imzalanacak olan ilk TİS’lerdir. Bu yüzden de patronlar TİS görüşmelerinde her şeyden önce, kölelik yasasının çalışma hayatına getirdiği kurlsız, keyfi sömürünün bir biçimi olan esnek çalışmaya ilişkin maddelerini dayatmak isteyeceklerdir. Nitekim birçok belediyede uyuşmazlık zaptı tutulmasının ve greve çıkılması yönünde ilerleyen sürecin sebebi de budur.

Esnek çalışma kurlsız, keyfi sömürünün adıdır. Çalışma koşullarının ağırlaşmasına, ücretlerin düşmesine, sosyal hakların gasp edilmesine, iş güvencesinin tamamen ortadan kalkmasına neden olmaktadır. En önemlisi de tüm bunların sayesinde sendikal örgütlülüğün altını boşaltarak ilerde tasfiye olmasına, ya da sendikaların işçiler yararına hiçbir işlevi olmayan işletmelerin basit birer eklentisi durumuna gelmelerine neden olacaktır. Bu yüzden de hedeflenen saldırı tek tek işletmelerin sınırlarını aşmakta, bir bütün olarak sınıfın geneline yönelmektedir.

Kölelik yasası, bu yasa çıkmadan önce de sınıfın örgütsüz olan geniş kesimlerinde uygulanmaktaydı. Bu yasayla fiili olarak uygulanan kölelik şartları yasal dayanağa kavuşturuldu. İşte sermaye, görüşmeleri

devam eden TİS aracılığıyla kölelik yasasını örgütlü işçiler üzerinde de uygulanır hale getirmek istemektedir. Sermaye kölelik yasasıyla sınırsız ve kurlsız sömürü keyfiyeti istediği için önünde hiçbir engel kalmasın istiyor. Geçmişte alınmış haklar ve sendikal mevziler bu keyfiyeti bir yerde dizginliyor. İşte sermayenin amacı dizginlerinden kopacak bir sömürünün önünü açmaktır.

Ancak süreç devam etmekte ve işçiler daha sözlerini söylemiş değillerdir. Özellikle belediye işçilerinin bu yönde gösterdikleri kararlı ve uzlaşmaz tavırları örnek teşkil etmektedir. Yapılması gereken TİS’lerde aynı saldırıyla karşı karşıya gelen belediye, metal ve tekstil işçilerinin mücadele birliğini sağlamaktır. Yüzbinlerce işçi “kölelik yasasına ve esnek üretime geçit yok” diyerek birleştiğinde, patronların hevesleri kursaklarında kalacaktır.

Elbette bu da sermayenin en çok korktuğu ve gerçekleşmesini en son arzuladığı bir durumdur. Bu yüzden de bu tür risklerin doğmaması için gerekli her türlü tedbiri alacaktır. Yeri gelecek medyayı kullanarak toplumu yanıltacak ve işçilerin gereksinim duyduğu dayanışmayı engellemeye çalışacak. Yeri gelecek mahkemesi ve polisiyle işçiler üzerinde baskı kurmaya çalışacak. Yeri gelecek sendikalar içerisinde gizlenmiş olan işbirlikçilerini harekete geçirerek, işçilerin kararlılığı, mücadele azmi ve isteğini kötürümleştirip kırmaya çalışacaktır. Ancak birlik ve beraberliğini sağlayan işçiler tüm bu oyunları boşa düşürecek güç ve yeteneğe sahiptir. Yeter ki bunu yapacak bir inisiyatifi göstereyim.

Bunun için yapılması gereken ilk iş, işyerlerinden başlayarak işçilerin söz ve karar haklarını kullanacakları TİS komitelerini örgütlemektir. TİS sürecinin kendi taleplerimiz doğrultusunda sonuçlanması ve de sürece kendi inisiyatifimizin hakim olması bakımından bu bir zorunluluktur. Bununla birlikte “esnek üretime geçit yok” diyerek tüm işkollarında ortak bir mücadele hattının örülebilmesi için sendikalara ve konfederasyon yönetimlerine baskıda bulunmalıyız. Kendi irade ve isteklerimiz dışında hiçbir öneriyi kabul etmeyeceğimizi, bunu bir mücadele konusu

yapacağımızı daha başından ilan etmeliyiz. Bunları başarılabildiğimiz oranda sermayenin oyunlarına karşı kendimizi silahlandırmış olabilir, içimizde dost görünen düşmanlara fırsat tanımamış oluruz.

Unutmamalıyız ki, bu yılki TİS’ler sadece görüşmelerde taraf olan işyerlerini değil bir bütün olarak işçi sınıfını ilgilendirmektedir. Sermayenin buradan açacağı bir gedik, sınıf hareketi açısından kayıplara neden olacaktır. Tersinden biz işçiler sermaye karşısında, onun kölelik dayatması karşısında hak ve mevzilerimizi korursak kölelik yasasını da fiili olarak geçersiz hale getirebiliriz. O yüzden TİS’lere sadece ücret artışı üzerinden bakmamalı, geleceğimizi düşünerek hareket etmeliyiz. Bu sorumluluk hepimize ait olacaktır. Bu bilinçle ortak mücadelenin zeminini yaratacak olan bağımsız TİS komitelerinin kurulması için tüm öncü ve bilinçli işçilere görev düşmektedir.

Genç İşçi

(Genç İşçi Bülteni’nin Ağustos 2004 tarihli son sayısından alınmıştır...)

6. ay zamlarıyla sefaletimiz daha da büyüdü...

Zamsız çalışmayacağız, direneceğiz!

Asgari ücrete yapılan sefalet artışı aynen Temmuz zamlarına da yansdı. Patronlar asgari ücrete yapılan zamları bahane göstererek; “devlet bu kadar verdi, bizde size bir zırnık fazlasını vermeyiz” diyerek arsızca asgari ücrete bizi yine mahkum ettiler.

Bu sefalet ücretini bize reva gören patronlar bir açıklama yapma gereği dahi duymuyorlar. “Ya bu ücreti kabul edersiniz, ya da kapı dışarı” diyorlar. Oysa daha birkaç gün öncesine kadar, “sanayi üretimi rekordan rekora koşuyor, ekonomi büyüyor, enflasyon düşüyor” diyorlardı. Evet açlığımız büyüyor, sefaletimiz büyüyor, işsizler ordusu büyüyor, sürünüyoruz. Buna karşı patronların “ekonomileri” büyüyor, fabrikaları, yatları-katları daha da çoğalıyor.

Şimdi ise haklı olarak tepkiliyiz, öfkeliyiz. Düşük ücrete, 12-14 saat kölece çalışma koşullarına, sigortasız-sendikası çalışmaya karşı tepkimiz daha da büyük. Yıllardır içimizde bastırdığımız tepkimiz çoğu yerde tek tek personel müdürlerine ya da patronlara karşı patlıyor, ya da işyerini değiştirme yolunu seçiyoruz. Patlayan bu tepkimiz şekilsiz, hedefsiz, kendiliğinden ve bireysel olduğu için herhangi bir sonuç

alamıyoruz.

Biz işçiler diyoruz ki; bize reva gördüğünüz sefalet ücreti lüks lokantalarda sizin bir öğün yemeğiniz ya da köpeklerinize bir mama parası olabilir ancak. Asalak düzeninizde biz işçilerin yaşamı, sağlığı sizin için zerre kadar bir önem taşımıyor. Çünkü sizin için bir işçi, posası sıkılarak atılacak bir limon gibidir. Sizin için önemli olan tek şey bir işçinin, Cumartesi-Pazar tatili olmayacak, sürekli zorunlu mesaiye kalacak, sigortası yapılmayacak, hastalandığında hastaneye gitmeyecek, ustasının verdiği işte çalışacak, ama hep çalışacak olmasıdır.

Biz işçiler artık yeter diyoruz. Sefalet zammına, düşük ücrete, sendikası-sigortasız olarak artık çalışmayacağız. Ama fabrikaları terketmeyeceğiz. Bir araya gelip tartışacak, konuşacak, fabrikalarda, bölgemizde fabrika komiteleri, işçi derneği ya da işçi platformları oluşturup güçlerimizi birleştireceğiz. Karşınıza örgütlü bir güç olarak dikildiğimizde bu kadar keyfi, bu kadar insafsız da davranamayacaksınız. Bunu böyle bilesiniz.

(Genç İşçi Bülteni’nin Ağustos 2004 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Elvan Çikolata akbabası saklanıyor...

Genç İşçi Bülteni patronların korkulu rüyası olmaya devam edecek!

Bültenimizin geçen sayısında, Elvan Çikolata ile ilgili “Bu vahşetin sorumlusu asalak düzeninizdir” başlığıyla yer verdiğimiz yazı, Elvan Çikolata patronunu korkutmuş. Yazının yer aldığı bülten bölgede ve fabrikanın kendi işçilerine dağıtıldıktan sonra patron, sözkonusu fotoğrafın görünmemesi için önüne bir meşrubat buzdolabını koydurtmuş.

Bülteni okuyan birçok işçinin “en çok etkilendiğimiz” yazı dedikleri bu yazıda, Elvan Çikolata patronu kendi fabrikasında uyguladığı kölece koşullarla fabrikayı işçilere cezaevine çevirirken şükretmelerini istemekteydi. Bültenimiz bu akbabanın maskesini yere çaldı. Elvan Çikolata patronu kendi silahıyla vuruldu. Kendisinin de gerçekte bir akbaba olduğu ortaya çıkarıldı. İşte bundan dolayı son manevrasıyla fotoğrafı gizlemeye kalktı.

Elvan Çikolata patronu ve onun gibi asalaklar bilsinler ki, maskelerini indirmeye, korkularını büyütmeye devam edeceğiz. Er ya da geç kapılarına da dayanacağız.

Bir grup genç işçi

(Genç İşçi Bülteni’nin Ağustos 2004 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Sacco ve Vanzetti...

Ezilenler “ulusu”nun yürekli neferleri!..

“Sacco-Vanzetti’yi insanlığın vicdanında canlı tutmak için herşey yapılmalıdır...”

Albert Einstein

20. yüzyılın başları... Avrupa’dan gemiler dolusu insan yeni dünyaya akın etmekteydi. Gemiler, memleketlerinde “fırsat” yakalayamamış olanları, “fırsatlar ülkesi Amerika”ya taşıyordu. Gemilerden inenleri, aradıkları fırsatlar değil karanlık fabrikalar, köhne evler, yoğun sömürü koşulları beklemekteydi. Birinci Dünya Savaşı ile birlikte yaşamları daha da ağırlaşacaktı. İşsizlik artmış, ücretler ise çok düşüktü. Tekeller palazlanmakta, yoksulluk giderek daha fazla artmaktaydı.

Bu sömürü ortamında en dipte yeralanlar ise okyanusu aşıp oraya giden göçmen işçilerdi. Göçmen işçiler zencilerle beraber hep ağır işlerde, en düşük ücrete çalışıyorlardı. Tüm bunlara karşı, yoksulluğa ve sömürüye karşı sesler yükseliyordu. 1918 ve 1919’da grevler düzenlenmiş, milyonlarca işçi bu grevlere katılmıştı.

Bu hareketlerin önünü kesebilmek için anti-komünist dalga tırmandırıldı. 1920’de 70 kentte aynı anda gerçekleştirilen baskınlarda 6 bini aşkın kişi tutuklandı. Parti binaları basıldı, yöneticileri tutuklandı. Tutuklananlar, kentlerin büyük caddelerinden kelepçeli olarak toplu halde geçirildiler. İşkence yapıldığı herkesçe biliniyordu. Basının da desteğiyle tüm ülke bir korku ve dehşet ortamına sokuldu. Sokaklar o yıllarda da tekin değildi, soygunlar ve cinayetler kol geziyordu. Ayrıca yüzleri maskeli, ırkçı Klu Klux Klanlar’ın üye sayısı 5 milyona yaklaşıyordu.

20. yüzyılın başlarında ABD, cehennemin diğer adı idi...

“Yedi yıl ölümün karşısında gülerek durdular...”

15 Nisan 1920’de Boston kentinde bir soygun sırasında bir cinayet işlendi. O yılların Amerikası için alışlageldik bir durumdu. Olayın ardından teşhis edilen üç kişiyi elinden kaçırın polis, iki göçmeni durdurdu. Silahlı olan bu iki göçmenin üzerinde bir anarşist bildirinin müsvetteleri vardı. Bu iki kişi; Nicola Sacco ve Bartolomeo Vanzetti’ydi. Birisi işportacı diğeri ayakkabıcı olan bu iki İtalyan göçmeni hemen tutuklandı. Onlar birer militan işçiydiler ve tutuklandıkları sırada, matbaada çalışan bir İtalyan gencin ‘intiharı’ üzerine düzenlenecek olan bir mitingin hazırlıklarıyla uğraşmaktaydılar.

Sacco ve Vanzetti’yi bundan sonra 7 yıl sürecek bir yargılama süreci beklemekteydi. Onlar, yalancı tanıkların, ırkçı mahkemelerin ve ölümün karşısında yıllar boyu mücadele ettiler. Yıllar boyunca dışarı mektuplar göndererek yaşadıkları haksızlığı tüm dünyaya duyurmak için uğraştılar.

Yargılama süreci bir komediden farksızdı. Jüri sözcüsü, her sabah mahkeme salonuna girdiğinde bayrak karşısında saygı duruşunda bulunan bir polis emeklisiydi. Jürinin tamamı varlıklı kişilerden oluşuyordu. Savcının konuşması üzerine yargıcın jüriye dönüp “Kararınızı verirken Fransa’da savaş alanlarında ölen yiğit askerlerimizi düşünün. Aynı vatanseverlik duygusuyla kararınızı verin” demesi,

verilen kararın nasıl alındığının da bir göstergesi olarak kayıtlara geçirildi. Gerçekte cinayeti işleyen kişinin itirafı da sonucu değiştirmede. Sacco ve Vanzetti elektrikli sandalye ile ölüm cezasına çarptırıldı.

Tüm dünyada dikkatle izlenen davada açıklanan idam cezası, dünyanın her yerinde yankılandı. Kararın durdurulması için aralarında H. G. Wells, George Bernard Shaw, Romain Rolland, Katherine Ann Porter, Sinclair Lewis, Marie Curie, Albert Einstein’ın da bulunduğu yüzbinlerce imza toplandı. İdamın gerçekleştirildiği 23 Ağustos gecesi New York’tan Paris’e, Havana’dan Amsterdam’a dünyanın pek çok kentinde büyük mitingler düzenlendi. Boston’da toplanan 250 bin kişiye polis ve asker saldırdı, pek çok kişi gözaltına alındı.

Sacco ve Vanzetti elektrikli sandalyede idamı beklerken, Nazım Hikmet onlar için şu dizeleri yazacaktı;

*Yanıyordu kanlarında şavkı İtalya güneşlerinin
koştular temiz esmer alınlarla hayatın sesine,
dövüştüler yanında dövüşen kardeşlerinin.
Yeni dünyada düştüler eski zulmün pençesine!
Yedi yıl ölümün karşısında gülerek durdular.
Elektrikli iskemleyle
kadife bir koltukmuş gibi oturdular.
Yüreklere dört bin volta yedi dakika dayandı.
Yandı yürekleri
yedi dakika yandı!..*

“Çünkü biz yoksullardan yanaydık...”

Sacco ve Vanzetti, yaşamlarını özgürlük mücadelesine adanmışlardı. Onlar, suçsuz oldukları bu denli ortadayken neden idam cezası aldıklarını iyi biliyorlardı. Vanzetti, Sacco’nun oğlu Dante’ye yazdığı mektupta şöyle diyordu:

“Hiç aklından çıkarma Dante, bunları hep hatırla; biz suçlu değiliz, bizi bir yığın uydurma ve yalanla mahkum ettiler; yeniden yargılanmamıza karşı çıktılar ve eğer yedi yıl, dört ay, onbir gün süren tarifsiz acılardan sonra bizi idam ediyorlarsa, bunun sebebi sana demin söylediklerimdir, çünkü biz yoksullardan yanaydık, insanların insanlar

tarafından ezilmesine ve sömürülmesine karşıydık.”

Sacco ve Vanzetti’nin idamı o gün de sonrasında da hep gündemde kaldı. Onlar sadece iki militan işçi değildir. Dünyayı iki ‘ulusa’ bölen kapitalizm çağında ezilenler ‘ulusu’nun yürekli neferleridir. Boston’da yenik düşmüşlerse de, onlar; geleceği kucaklayacak olanlara ilham kaynağı olacaklardır.

“Yenenler neden korkuyorlar caddelerde görünmekten?”

John Dos Passos Büyük Para isimli kitabında Sacco ve Vanzetti’yi anlatır;

“Dolarlar, silahlar, silahlı kuvvetler, enerji santralleri onların malı. Elektrikli sandalyeyi yaptırınlar, şalteri indirecek celladı kiralayanlar onlar. Artık biz iki ulusuz. Ülkemiz Amerika; yenik düştü, yasaları satın alan ve çit çekip otlakları ayıran, ormanları kesip kağıt hamuru yapan ve güzel kentlerimizi teneke mahallesine dönüştüren, insanlarımızı bedavaya çalıştırıp herşeylerini yağmalayan ve canları isteyince şalteri indirecek celladı kiralayanlar onlar...”

Göçmen sömürü karşıtları kara giysiler içinde. Kent; sakın, muzaffer ulusun insanları sokaklarda yoklar. Yenenler neden korkuyorlar caddelerde görünmekten? Caddelerde yalnızca yenilenler var; başları eğik. İki göçmenin ölümlerinin yakılacağı mezarlığa kadar caddeler yenik ulusun. Yağmur çiseliyor kaldırımlarda sıra olmuşuz dirsek dirseğe sessiz... Yenik düşmüş Amerika ’yız...”

10. yıl vesilesiyle...

Kampanyamız ve sorumluluklarımız

10. yıl vesilesiyle toplu satışlar ve kitle ilişkileri

Gazetemizin Türkiye devrimci hareketi ve işçi hareketine 10 yıldır sunduğu katkı biliniyor. Bugün bu katkıyı daha da artırma sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Bu da onu daha fazla kişiye ulaştırmakla, sınıf tarafından aranacak bir yayın haline getirmekle mümkün. 10. yıl vesilesiyle bir dizi planlama yapmış bulunuyoruz. Bu planlamalar içinde fabrika, işyeri, iskele önlerinde, kalabalık meydanlarda toplu gazete satışları, 10. yıl etkinlikleri, ev ve okur toplantıları var.

Toplu satışlara başlamış bulunuyoruz. Gazete satışımız süresince ajitasyon konuşmaları yaparak *Kızıl Bayrak*'ın 10. yılını selamladık. Yaklaşık 20 kişinin katıldığı bu dağıtımlardaki bazı eksikliklere değinelim. Gazetemizi dağıtırken geniş bir alana yayıldık. Satış ajitasyon konuşmaları yaparak gerçekleştirmeye çalıştık. Bunun yerine iki ya da üç kişi konuşabilir, diğerleri de insanlarla birebir temas kurabilirdi. Ayrıca katılımı daha da artırmak gerekiyor. 35-40 kişilik satışlar düzenlemek etkimizi arttıracaktır. Satış yaparken ajitasyon şiarlarımız da daha çeşitli olabilir. Örneğin “Kızıl Bayrak 10. yılında” söylemi tek başına bir şey ifade etmiyor. Güncel gelişme ve sorunlarla gazetemizin 10. yıl bağlantısını kurmak gerekiyor. Bunun belli ölçülerde başarıldığını söyleyebiliriz.

Sloganlarımızı seçerken de dikkat etmeliyiz. Kafasında devrimcilere karşı binbir önyargı taşıyan birinin suratına “Çeteleşmiş devletten hesap soralım!” diye haykırdığınızda, bu o insan için itici olabiliyor. Bunun yerine “Tren kazasının sorumlusu devlettir!”, “Susurluk çetesinin başı Korkut Eken derin devletin eli kanlı katilidir!” tarzında sloganlar daha etkili olabilir. Bunun dışında güncel sorunları şiarlaştırmak da önemli. Örneğin “ÖSS paralı eğitimin sınav sistemidir!”, “Ücretli kölelik düzeni kader değil!” gibi teşhirlerin yanında güncel taleplerimizi, acil demokratik istemlerimizi sloganlaştırmak gerekiyor. Ajitasyon konuşmalarında bizim tarafımızdan bilinen bir dizi gerçeğin işçi ve emekçiler tarafından bilinmediğini de unutmamalıyız. Günlük dilde kullandığımız birçok sözcük işçi ve emekçiler tarafından bilinmemektedir. Ya da “Castleblair işçileri direnişe devam ediyor!” demek tek başına bir şey anlatmıyor. Castleblair işçisinin durumunu daha özlü şiarlaştırmak gerekiyor.

10. yıl vesilesiyle yapılacak ev toplantılarında görsel malzeme kullanmak önemlidir. Okur anketleri ise anlamlı bir araçtır. Anketleri gazetemizi düzenli alan kişileri daha yakından tanıyabileceğimiz bir araç olarak kurgulamalıyız. Ev toplantılarını gerçekleştirmek ise okurlarımızla daha ileri bir ilişki kurmamızı sağlayacaktır.

Gazetenin satışına dair

Gazetemizi kitlelere ulaştırırken dikkat edilmesi gereken bazı noktaların altını çizelim.

Gazete satışına çıkan yoldaşların görüntülerine dikkat etmesi gerekiyor. Toplumda genelde, üstüne başına önem vermeyen, saç-sakalı karışmış bir devrimci profili önyargısı yaygındır. Bu yargıyı güçlendirecek bir tarzda hareket etmekten kaçınılmalı, işçi ve emekçilerin karşısına komünist işçi partisinin temsilcisi olmaya yaraşır bir

temizlik ve titizlikte çıkmalıyız.

Gazete satarken, insanların yaşantısına haftada bir gün giren ve sadece gazete satan kişiler olmanın ötesine geçmeyi hedeflemeliyiz. Onlarla sohbet eden, tartışan, konuşan ve sorunlarını paylaşan insanlar olmalıyız.

Dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta, satışa çıkmadan önce mutlaka gazete okunmalıdır. Bazen yoldaşlarımız gazetenin sayfasını açmadan dağıtıma çıkabiliyorlar. Örneğin, mahalledeki sorunlardan bahseden birine “şu sayfada şöyle bir yazı var” diyebilmeliyiz. Ya da bazı yazıları özellikle önerebilmeliyiz.

Kalıcı diyalog kurmanın bir diğer yolu, işçi ve emekçilerin ev davetlerini kabul etmektir. Böyle bir durumda gazete satışını kesip onlarla sohbet etmeli, gerekirse ertesi gün dağıtıma devam etmeliyiz.

Gazeteye katkı sorunu

Çalışma alanlarımızdan deneyimleri, haber-yorum yazılarını gazetemize düzenli olarak akıtmanın önemi yeterince açık. “Yapamıyorum” diyen yoldaşlarımız 10. yıl vesilesiyle bu eksikliklerini aşmalı, devrimin

“Kızıl Bayrak 10. yılında” etkinlikleri sürüyor...

İşçi ve emekçilerin kızıl bayrağı alanlarda dalgalanıyor!

Kızıl Bayrak'ın 10. yılında devrim ve sosyalizme olan inancımızla gazetemizi emekçi kitlelerle buluşturmayı sürdürüyoruz. Üç haftadır İstanbul'un belli merkezi noktalarında propaganda ve ajitasyon eşliğinde gazetemizi işçi ve emekçilere ulaştırıyoruz.

14 Ağustos günü emekçilerin yoğun olarak kullandıkları bir geçiş noktası olan Şirinevler'in merkezindeydik. Faaliyetimize ajitasyon konuşmaları eşliğinde başladık. Şirinevler Meydanı'nda gündeme dair yaptığımız konuşmalar bir anda herkesin ilgisini çekti. Tabii ki bu faaliyetimiz düzenin işkenceci polislerinin de ilgisini çekti. Düzenin bekçileri akbabalar gibi üşüştiler başımıza. Satışımızı engellemek için birçok bahane ileri sürdüler. Biz gazete satışımızın meşru olduğunu ve herhangi bir toplatmasının olmadığını söyleyerek satışımıza devam edeceğimizi belirttik. Bunun üzerine polis şefi, kimliklerimizi almak zorunda olduğunu ve GBT araştırması yapması gerektiğini söyleydi. Biz ise bunun bir gözcü uygulaması olduğunu belirterek kimliklerimizi vermeyeceğimizi söyledik. Bu arada satışımıza devam ettik ve devletin bu engelleme girişimine rağmen *Kızıl Bayrak*'ımızın kızılığına yaraşır bir soğukkanlılıkla işçi ve emekçilere yaşadığımız baskıların teşhirini yaptık.

kürsüsü olan gazetemizi katkılarıyla daha da güçlendirme çabası içinde olmalıdırlar. Genelde “ne yazayım” sorusu öne çıkabiliyor. Oysa çürümüş düzenin, kapitalist barbarlığın o kadar yazılacak yanı var ki! Sadece fabrikasını tanıtan bir yazıyı bile kaleme alabilir bir işçi. Sınıf mücadelesinin verili durumunda en ufak bir deneyimin aktarılması bile büyük bir önem taşıyor.

Kızıl Bayrak 10 yaşında!

İşçi sınıfının devrimci silahı 10. yılında. Bayrağımız 10 yıldır grevlerde, direnişlerde, eylemlerde, işçi ve emekçi semtlerinde ısrarla dalgalanıyor. *Kızıl Bayrak* liberalizme ve legalizme karşı devrimciliğin, küçük-burjuva devrimciliğine karşı proleter sınıf devrimciliğinin, teslimiyete karşı direnişin kürsüsüdür. Devrimcilere sayfalarını on yıldır samimiyetle açan *Kızıl Bayrak* 10. yılına Denizler'den, İbolar'dan, Mahirler'den, Kemal Pirlar'den aldığı devrimci mirasa sahip çıkarak giriyor.

10. yılında yaşasın devrimin *Kızıl Bayrak*ı!

Yaşasın parti ve sosyalizm davası!

B. Çoruh

Düzenin kolluk güçleri kimliklerimizi vermeme tutumunun ardından bizleri çembere aldılar. Tekrar kimlik dayatmasında bulunarak “eğer kimliklerinizi vermezseniz gözaltına alacağız” tehdidi savurdular. Bizler hiçbir şekilde kimliklerimizi vermeyeceğimizi söyleyerek proletaryanın devrimci partisine yaraşır bir toklukla kararlılığımızı belirttik. Bu sefer “zor

kullanacağız” tehdidi savurdular. Biz de “eğer siz zor kullanırsanız biz de zor kullanırız” yanıtını verdik.

Düzenin bekçileri kararlılığımız karşısında aciz kalmışlardı. Polis çemberine rağmen gazetemizin satış faaliyetine devam ederek işçilerle diyalog kurmayı başardık. Bu sırada sürekli olarak yaşadığımız baskının teşhirini yaptık. Kararlı tutumumuz karşısında polis çemberi kaldırmak durumunda kaldı. Polisin ablukası ve engelleme girişimine rağmen emekçiler gazetemize ilgi gösterdi, 30'u aşkın gazete sattık.

Kızıl Bayrak'ımız Şirinevler'de devrimci iddiasına ve 10. yılına yakışır bir toklukla göklere çekildi. 10. yılımızda on kat daha güçlü ve düşmana karşı on kat daha bilenmiş kinimizle, proletarya partisinin önderliğinde devrime ve sosyalizme yürüyoruz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

İşçiler partiye, devrime, sosyalizme!

Kızıl Bayrak/İstanbul

Selami Kurnaz: Tecrite karşı direnişte 117. şehit

Gültekin Koç Ölüm Orucu ekibinde yeralan Selami Kurnaz, 12 Ağustos ünü 117. Ölüm Orucu şehidi olarak ölümsüzleşti.

Ölüm Orucu Direnişi’ne Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’nin tecrit hücrelerinde başlayan Selami Kurnaz 5 ay önce Tekirdağ Devlet Hastanesi’ne kaldırılmıştı. Direnişinin 300. gününde şehit düştü.

DHKC tarafından yapılan açıklamada, yoldaşları Selami Kurnaz’ın devrimci özgeçmişine ilişkin olarak şunlar söyleniyor:

“Selami Kurnaz yoldaşımız, 11 Şubat 1964, Arşin/Trabzon doğumludur. Laz milliyetindendir. Devrimci düşüncelerle 12 Eylül öncesinde henüz 14 yaşındayken tanıştı. 1980’in hemen öncesinde örgütlü olarak Devrimci Yol içinde mücadeleye başladı. Cunta sonrası Devrimci Yol’un dağılışına bağlı olarak örgütsüz kaldı. Bu dönemde bir süre tutsak kaldı. Ama o yine devrimci ideallerinden kopmadı. 1990’lı yılların başında Trabzon’da Halkevleri’nde faaliyet yürüterek ideallerine bağlılığını sürdürmeye çalıştı. Ama kafasında teorik açmazlar vardı.

“Aynı yıllarda İstanbul’a geldi. Devrimci Solcularla tanıştı; onu teorik açmazlarından kurtaracak olan ideolojiyi de bulması demekti bu. O zaten Parti-Cepheliydi. Parti-Cephe’nin teorik pratik mirası ise Devrimci Sol’da sürüyordu. İşte bu noktada tercihini Devrimci Solcu olmaktan yana yaptı Selami Kurnaz. Bundan sonra mahalli alanda çalışmalara katıldı. Bir süre Trabzon’da Mücadele bürosunda çalıştıktan sonra Trabzon Özgür-Der’in kurucu üyesi oldu, burada çalışmaya başladı.

“Temmuz ’93’te tutsak düştü. Kısa süreli tutsaklığının ardından hiçbir tereddüt yaşamadı. Daha sonra 1995 ve 2000’de yine kısa süreli tutsaklıklar yaşayacak, mücadele kararlılığı yine değişmeyecekti. Tutsaklıklarının dışında, mücadele ettiği yıllar boyunca onlarca kez işkencehanelerden geçirildi. Yılmadı. 1994’te İstanbul mahalli alan örgütlenmesinde sorumluluklar aldı.

“2001 Haziran’ında bir kez daha tutsak düştü. F Tiplerine atıldı. Bu onun son tutsaklığı olacaktı. Hapishanelerde hep bir özgür tutsak olarak yaşadı. Yoldaşlarının 20 Ekim 2000’den bu yana sürdürdüğü direnişte bayrağı devralmak için gönüllü oldu. Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi’nin bir savaşçısı olarak bayrağı on ay boyunca taşıdı.

“Büyük direnişimizin kahramanlarından biri olarak ölümsüzleşti.”

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

ÖO direnişinin 117. şehidi Selami Kurnaz, ölümsüzlüğe uğurlandı....

“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

Tekirdağ F Tipi Cezaevi’nde tutsak olan, Gültekin Koç Ölüm Orucu ekibinin son şehidi Selami Kurnaz, 14 Ağustos günü Trabzon’un Arşin ilçesinde toprağa verildi. Kitle Selami Kurnaz’ı doğduğu evden omuzlarına alarak, sloganlar eşliğinde mezarlığa kadar yürüdü. Burada yapılan saygı duruşunun ardından Selami Kurnaz’ın yazdığı ve yoldaşlarının ona yazdığı mektuplar okundu. Ardından marş ve türküler eşliğinde devrim davasında ölümsüzleşenlerin yanına uğurlandı. “Selami Kurnaz ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Haklıyız kazanacağız!”, “Sonuna sonsuza, sonuncumuza kadar direneceğiz!” sloganlarının atıldığı cenaze törenine 50 kişi katıldı.

Selami Kurnaz ölümsüzdür!

Kızıl Bayrak/Trabzon

TAYAD’lı Aileler’den eylem...

Salih Sevinel’in ardından Tekirdağ F Tipi Cezaevi’nde tutsak bulunan Selami Kurnaz şehit düştü. Tecride karşı mücadelede bugüne kadar 117. şehit verildi. Bunun üzerine TAYAD’lı Aileler tarafından 14 Ağustos’ta Konak Kemeraltı girişinde bir basın açıklaması yapıldı. Eylemde “Selami Kurnaz ölümsüzdür!” pankartı açıldı, “Yaşasın ÖO direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Selami Kurnaz-Salih Sevinel ölümsüzdür!” sloganları atıldı. (Kızıl Bayrak/İzmir)

Direnış tarihimize damgasını vuran 15 Ağustos atılımımız...

15 Ağustos atılımımız kutlu olsun!

Kürdistan emekçi ve yoksul halkın devrimci sosyalist çizgisinden selam olsun özgürlüğün komutanı Agit’e, selam olsun tarihi 15 Ağustos devrimci atılımımıza, selam olsun binlerce kahraman şehitlerimize ve asla zulmün önünde boyun eğmeyi bilmeyen özgürlük sevdalı halkımıza.

15 Ağustos, devrimci bir direniş, sömürgeciliğe ve egemen sınıf çizgilerine karşı cepheden tavır alış, bağımsızlık ve özgürlük yolunda atılan büyük bir atımdır. Askeri eylem açısından olduğu gibi siyasal anlamda da mücadele çizgisini çok açık ve net ortaya koymuştur.

Mücadele tarihimizde 15 Ağustos birçok şeyin ifadesidir. Yoksul Kürt halkının canıyla, kanıyla, emekleriyle ve büyük fedakarlıklarla yazılan bir direniş tarihi, halka, devrime ve yoldaşa olan sadakatin, bağlılığın en üst boyutta, duyguda, düşüncede ve eylemde yaşamasıdır. Enternasyonal çizgide ezilen halklarla buluşmasıdır.

15 Ağustos, sömürgeciliğe, zulme ve katliamlara karşı bir çığlık ve bir devrimci patlamadır. Bu, devrimci ve özgürlüğü hedefleyen atılımımızın kökleri tarihimizin derinliklerine kadar gider. Ezilenlerin, emekçilerin ve yoksulların mücadele tarihinden beslenir. Onlarca kez betona gömülmenin, katliamlardan, sürgünlerden geçirmenin ardından gelen tarihe büyük bir dokunuştur 15 Ağustos atılımımız.

Komutan Agit öncülüğünde 15 Ağustos atılımının gerçekleşmesinde kuşkusuz zindan direnişlerimizin rolü büyüktür. Amed zindanında tarihe malolan büyük feda eylemleri ve direnişlerin yarattığı etki, hem içerde hem dışarda moral ve coşku yarattı. Mazlum Doğan’ın tarihe damgasını vuran ölümsüzlük ateşi, Dörtlerimiz’in ve 14 Temmuz’un inanılmaz iradesi bir nehir gibi mücadeleye aktı. Bu gelişmelerden en çok etkilenen devrimci kadrolar oldu, günlerce zindan direnişlerine cevap olabilmek için arayışlar sürdü. En son ülkeye geri dönüş kararı alındı, tüm hazırlıklarını yapan gerilla Agit komutan öncülüğünde giriş yaptı. Artık tek şey vardı gündemlerinde; 1978 devrimci programı emekçilere, yoksul halkla buluşturmak ve büyük zindan direnişlerine cevap olmak. Artık bitti denilen bir anda imkansız tekrar başarıldı, kıvılcım bozkırları, dağları tutuşturup Agit’leşti.

15 Ağustos bir birikimin ürünüdür, bağımsızlık ve özgürlük özlemidir. Tarihimizin derinlerinden süzülüp gelen, bağrında sayısız isyan taşıyan mücadele, yeni bir devrimci sosyalist direniş çizgisiyle sürece damgasını vurdu. Bu çizgi, sayısız kuşatma ve zorluklara rağmen başarmanın adı oldu.

15 Ağustos, her Kürdün beynine, yüreğine kazılmış özgürlük direnişidir. Sayısız bedel ödenerek bu atılım sahiplenildi. Serhıldanlaşıp tankların, panzerlerin üzerine elleriyle, canlarıyla yürüdüler. Hiçbir fedakarlıktan, bedelden kaçınılmadı ve devrimci tarihe geçen sayısız kahramanlıklar yaratıldı.

Tüm bunlar olurken öbür taraftan İmralı, devrimci kadroları tasfiye ediyor, kendi dışında hiçbir şeyin can bulmasına müsaade etmiyordu. Mücadele gittikçe bilimsellikten ve kendi ideolojisinden kopup kişi putlaşmasına doğru gidiyordu. Bu durum öyle bir hal almıştı ki, devrime, mücadeleye ve halka bağlı olsan dahi İmralı’ya itaat etmediğin taktirde çok rahat ihanetle suçlanır ve başına gelmeyen kalmazdı. İmralı hiçbir emek üretmeden kendini en tepede gördü, durum böyleyken bedel ödemesi kendine gelince hiç tereddüt etmeden yaratılan onca değere ihanet etti. Bugün İmralı ihanetinin tek bir amacı ve hedefi var! O da yaratılan onca değeri tasfiye etmek, özgürlük umutlarını yoketmek. Ama şu kesin ki, hiçbir güç Mazlumlar’ın, Agitler’in değerlerini ve mücadelesini tasfiye edemez. İmralı ihaneti, bu devrimci direnişlerin büyüklüğü önünde yokolup gidecektir.

15 Ağustos atılımımız önümüze önemli görevler koymaktadır. Kuşatma ve zorluklara rağmen sayısız imkanlar var. En önemlisi de imkansız başarımların yoldaşımız. Moralsizliğe, umutsuzluğa yer yoktur. Gün, Agitler’in çizgisinde mücadele ve o büyük özgürlüğe yürüme günüdür!

Yaşasın 15 Ağustos atılımımız!

Cemil Erdem

Kürdistan Devrimci Sosyalistleri dava tutsağı

1 No’lu F Tipi Cezaevi/ Tekirdağ

Mücadele Postası

Zindandan...

Sevgili dostlar merhaba,
Öncelikle tüm dergi emekçilerini devrimci duygularımızla selamlıyor, dostlukla kucaklıyoruz. Arkadaşlar bize son bir aydır yolladığınız dergiler elimize ulaştı, duyarlılığınızdan dolayı teşekkürler.

Size bir yazı ve Agit hevalın bir resmini yolluyorum, mümkünse yer vererseniz seviniriz, resmin yazıyla birlikte yer alma imkanı var mı?

Hevallarımızın da kucak dolusu selamları var. Umutlarınız kadar iyi olduğunuza eminiz. Çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Cemil Erdem

11 Ağustos '04

1 No'lu F Tipi Cezaevi/Tekirdağ

“İnfaz yasa tasarısı geri çekilsin!”

Yeni ceza infaz yasa tasarısı 18 Ağustos günü BDSP, DHP, ÖMP, Partizan, ESP, İHD, ÇHD, Tayd-der, Nakliyat-İş ve SDP tarafından Kırıklar F Tipi Cezaevi önünde yapılan eylemle protesto edildi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem F tipi cezaevine belli bir mesafe kala arabalardan inen kitlenin kortej oluşturmasıyla başladı. F tipi önüne kadar “İnfaz yasa tasarısı geri çekilsin!” pankartıyla yürüyen kitle burada basın açıklaması yaptı. Basın açıklaması esnasında bir Jitem elamanının kitleyi kameraya almak istemesi üzerine eylemciler müdahale etti. Yaşanan sert tartışmalar sonucu eylem alanından uzaklaşmak zorunda kaldı. Eylemde “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Tek tip insan olmayacağız!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

TUYAB’ın İnfaz Yasa Tasarısı’na karşı çalışmaları...

Saldırıya karşı direnişi örelim!

TUYAB yeni İnfaz Yasa Tasarısı’na karşı çalışmalarını sürdürüyor. Günlük basından sonra kurumlar dolaşılıyor. Öncelikle konuya duyarlı olan kurumlar biraraya getirilmeye çalışılıyor. Bu amaçla İHD, ÇHD, Halkevleri gezildi. Konuya duyarlı aydınların da tepkisi açığa çıkarılmaya, destekleri sağlanmaya çalışılıyor.

Konunun işçi ve emekçi kesimlere taşınabilmesi için TUYAB bir imza kampanyası başlattı. Yasa meclis gündemine geldiğinde imzaların kitlesel olarak Ankara’ya götürülmesi düşünülüyor.

Yanısıra tutsak aileleri dolaşıldı. Görüştüğümüz her kesimde bir şey yapma isteği olsa da, onları harekete geçirecek olan saldırının birebir hedefi devrimciler ve komünistlerdir. Bu noktada bizlere önemli sorumluluk düşüyor. Olanaklarımız kullandığımızdan daha fazla. Arkamızda 20 yıllık bir zindan direnişi geleneğinin gücü var. Bulduğumuz her alanda saldırıya karşı direnişi örnek için güç ve olanaklarımızı en iyi bir biçimde değerlendirmeliyiz.

Bir TUYAB çalışanı

TUYAB’ın imza kampanyası metni...

Yeni infaz yasası mahpusluktan kürek mahkumluğuna geçiştir!

Zorunlu çalıştırma ücretsiz kölelik sisteminin hapisanelerde yerleştirilmesidir. Tek tip elbise tecritin derinleştirilmesidir; insanın tüm yaşam alanının kısıtlanması yetmezmiş gibi tek renge ve elbiseye mahkum edilmesidir. Ağır disiplin cezalarıyla da, aşağılayıcı uygulamalara direnenler cezalandırılacaktır.

Ortaçağın insanlık dışı uygulamalarını çağrıştıran bu uygulamaların arkasındaki mantığı hiçbir “insan”ın kabul etmesi mümkün değildir. Bu nedenle yeni infaz yasasına karşı çıkıyorum ve geri çekilmesini istiyorum.

AD-SOYAD

MESLEK

İMZA

İşçi sınıfı öncüleriyle buluşmalı!

Merhaba!

Ben Gebze Organize Sanayii Bölgesi’nde (GOSB)1000-1500 işçinin çalıştığı büyük bir ilaç fabrikasında çalışıyordum. Çok uzun olmayan işçilik yaşamımda bu sistemin daha fazla kâr edebilmek için biz işçileri nasıl sömürdüğünü gördüm. Kısa sayılabilecek bu deneyimimi *Kızıl Bayrak* aracılığıyla sizlerle paylaşmak istedim.

Ayrıca gazetemizin 10. yılını kutluyor, bizlerin pusulası olan gazetemizin işçi sınıfının elinde güçlü bir silah olmasını diliyorum. Gazetemize bu türden deneyimlerin aktarılmasının onu daha da güçlendireceği kanısındayım.

Fabrikada çalışan bütün işçilerin, taşeron veya kadrolu olsun farketmez, sorunları ortaktı. Fabrikada sendika yoktu. Bu bizim en temel sorunlarımızın başında geliyordu. Bir keresinde bir işçi bana GOSB’ye sendikayı sokmaya kesinlikle izin vermezler demişti.

Taşeron işçilerin sorunları kadrolu işçilerin sorunlarına oranla daha fazla. Bunların başında da geçici işçi statüsünde oldukları için en ufak bir hak talep edememeleri geliyor. Hak talep ettiklerinde diğer işçilere gözdağı vermek için kapı önüne konuluyorlar. Yanısıra sigortalar ödenmiyor ya da en düşük orandan ödeniyor. Ödemeler de düzensiz yapılıyor.

Kadrolu işçiler ile aynı koşullarda çalışmalarına rağmen taşeron işçiler olarak daha az ücret alıyorduk. Ücretlerimizi zamanında alamadığımız gibi kesinti yapılıyordu. Ücretlerimiz düşük olduğu için mesaiye

kalıyorduk. Buna rağmen karışıklık yaratılarak eksik ödeme yapılıyordu.

Bunların yanısıra tek tip elbise uygulaması ise en can sıkıcı olaylardan birisiydi. Taşeronların, kadrolu işçilerin, temizlik işçilerinin giysilerinin renkleri; nerede, nasıl hareket etmeleri gerektiğinden yemekhanede nereye oturmaları gerektiğini kadar bir dizi şeyi tayin ediyordu. Çay saatlerinde idari personelin çay içebilecekleri özel yerleri olmasına karşın işçilerin buralara girmesi yasaktı.

Taşeron bir işçi hastalandığında ya da işyerinde bir kaza sonucu yaralandığında fabrikanın doktoru ona bakmıyordu. İşçilerin çoğu hiçbir sosyal güvenceye sahip değildi. Hasta olduklarında dahi işe gelmeye zorlanıyorlardı. Çünkü ücretleri kesilebilir ya da işten atılabilirlerdi. İşçiler tüm bu olumsuzluklara işsiz kalma korkusuyla, evde ekmek bekleyen çocuklarından dolayı katlanıyordu. Ayaklarına bir pranga gibi vurulan işsizlik korkusu, haksızlıklara sessiz kalmalarına neden oluyordu.

Patron bu sorunlara karşı birleşip ortak hareket etmelerini önlemek için işçileri taşeron ve kadrolu diye ikiye ayırıyor. Böylelikle ayrıcalıklı işçiler kendi konumlarını korumak için çabalarken, diğerleri de işini kaybetme korkusuyla davranıyor. En büyük eksiklikleri, onların güvenlerini kazanabilecek ve doğru bir önderlik hattı çizebilecek öncülerden yoksun olmaları.

Kızıl Bayrak okuru genç bir işçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Doğal afet ya da kaza değil
kapitalizm öldürür!..**

**Kapitalizmi
öldürelim!**